

АЙРИС ЙОХАНСЕН УБИЙСТВЕНИ СЪНИЩА

Част 10 от „Ив Дънкан“

Превод от неизвестен език: Силвия Вангелова, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Казах ти, че мястото е страхотно. — Корбин Дънстън се усмихна гордо. Вдигна високо пъстървата, която току-що беше уловил, за да покаже, че има причина да бъде горд. — Погледни тази красавица. Сигурно тежи три паунда.

— Удивително! — Софи се усмихна и се изправи. — А сега вече можем да се върнем в ресторанта и да обядваме, нали, татко? Майкъл и мама сигурно ни чакат.

— Майкъл трябваше да дойде с нас, вместо да седи в ресторанта. За едно момче е добре да прекарва повече време на слънце. Освен това, исках да се похваля пред него с уменията си — привилегия за всеки дядо.

— Следващия път. Казах ти, че е настинал. Не исках да настине допълнително тук, на открито.

— Нямаше да му навреди. Майкъл не е някой глезльо, нали? Той е здраво момче, истински скаут.

— Той е само на осем години, татко. Нека го поглезя още известно време. А така и мама имаше възможност да остане с него насаме за малко. Вие двамата прекарвате достатъчно заедно, като истински мъже.

— Предполагам, че си права. Това ще попречи на майка ти да говори през целия ден с клиенти. Все едно че е била в офиса си. — Баща ѝ хвърли рибата в кофата, изправи се и тръгна бавно по кея. — Да, предполагам, че така е по-добре. А когато не играе с Майкъл, тя ще може да побъбри с келнерите в ресторанта и да се обади на няколко от клиентите, за да не се чувства виновна. — Той сви рамене. — Казах ѝ, че трябва да се пенсионира, като мен, но тя ми обясни, че ако го направи, ще полудее. — Той поклати глава. — Ти трябва да си наследила нейния характер, отговарящ на кръвна група А. И двете ще сте много по-добре, ако просто се отпуснете и се наслаждавате на живота.

— Но аз се наслаждавам на живота. Просто не обичам риболова. И ми се иска да не се опитваш да ме промениш. Водиш ме по разни езера, откакто навърших шест години.

— А ти ми позволяваш. — Баща й я потупа по рамото. — И дори не се оплакваш. Е, повечето пъти. Знам, мислиш че съм искал син, и може би си права. Но никой не би могъл да ми бъде по-добра компания от теб през всичките тези години. Благодаря ти, Софи.

Тя прочисти гърлото си, което се беше свило на топка.

— Но сега се оплаквам. Защото този път ме накара да прекъсна работата си по проекта. — Тя се усмихна. — Би трябало да ме разбереш. Ако си спомням правилно, ти самият изпадаше в стрес, когато работата ти не вървеше.

— Минала история. — Корбин зарея поглед над езерото. — Господи, погледни залеза. Не е ли красив?

— Много е красив — съгласи се Софи.

— И си заслужаваше да дойдеш тук и да оставиш за малко скъпоценния си проект?

— Не. — Тя пак се усмихна. — Но ти си заслужаваше.

— И това е начало — засмя се тихо Корбин. — Права си. Заслужавам го. Аз съм остроумен и съм открил каква е тайната на живота. Защо да не искаш да прекараш известно време с мен?

— Няма причина — каза Софи и го погледна.

Бузите му се бяха зачервили от слънцето и изглеждаше много помлад за своите шейсет и осем години. Софи си помисли, че е щастлив. О, Господи, толкова щастлив!

— Точно затова изоставих всичко и дойдох — каза тя, направи кратка пауза и добави: — Ти ми липсваше. Исках да дойда още миналия месец, но времето все не ми стигаше.

— Винаги е така. Времето никога не стига. Точно затова и се пенсионирах преди пет години. Хората са по-важни от проектите. Всеки ден трябва да е приключение, а не изпълнен с монотонна и уморителна работа. — Той въздъхна и неохотно откъсна поглед от красивото залязыващо слънце. — Двамата с майка ти ще отидем на морско пътешествие до Бахамите. Искам и вие с Майкъл да дойдете.

— Аз не мога...

Тя спря по средата на изречението, защото улови погледа на Корбин. Какво пък, по дяволите? Можеше да работи по-упорито и да

разчисти бюрото си дотогава. Майка ѝ и баща ѝ нямаше да станат по-млади, а Корбин беше прав. Хората наистина са по-важни от проектите, особено хората, които обичаш.

— За колко време? — запита тя.

— Две седмици.

— И никакъв риболов?

— Може би малко риболов в океана. Никога досега двамата с Майкъл не сме ловили риба навътре в океана.

София въздъхна.

— Ако нямаш нищо против, в това време аз и мама да пием коктейли и да мързелуваме на палубата.

— Нямам нищо против. — Корбин направи пауза. — Доведи и Дейв, ако успее да открадне малко време. Той също има нужда от почивка.

— Ще го попитам. Но в момента се занимава с важно гражданско дело и работи денонощно. За него това означава доста пари.

— Още един работохолик. — Той направи гримаса. — Нямам представа как въобще сте успели да заченете Майкъл.

Тя се усмихна широко.

— Съществуват почивките за обяд.

— Не бих се изненадал. — Той закрачи по-бързо. — Ето ги майка ти и Майкъл. Нямам търпение да им кажа за морското пътешествие. — Той махна с ръка на Мери Дънстън и Майкъл, които току-що бяха излезли от ресторант и им махаха. — Тя ще е много щастлива, че ще дойдете с нас. Обзаложи се, че няма да мога да те убедя. — Той направи гримаса. — Ако бях изгубил, щях да отида в един от онези санаториуми с нея. Иска да свали няколко килограма.

— Но тя няма нужда от това.

— Знам. Великолепна е. — Изражението на Корбин стана по-меко, докато гледаше съпругата си. — Колкото повече оstarява, толкова по-добре изглежда. Казах ѝ, че не знам защо съм се влюбил в нея, когато е била само на двайсет. Тогава кожата ѝ беше съвсем гладка, без характерни бръчки, които да ѝ придават индивидуалност, и без намек за мъдрост в очите ѝ. Тя непрекъснато ми казва да престана да говоря глупости. Но аз не я лаская и не я лъжа, Софи. Аз наистина много я обичам.

— Знам. — Любовта между родителите ѝ беше факт в живота ѝ още от детството. — Тя също го знае.

Майкъл изтича при тях.

— Дядо, може ли да се отбием в увеселителния парк на връщане? Искам да ти покажа новата видеоигра, която открих.

— Разбира се, но след вечеря.

— Време беше да дойдете. — Мери Дънстън се изравни с Майкъл. — Умирам от глад, Корбин. Улови ли нещо?

— Естествено! — каза. — Две гигантски пъстърви.

— Почти гигантски — поправи го Софи.

— Добре де! — Баща ѝ сви рамене. — Но определено са големи. Свърши ли с телефонните обаждания, Мери?

Тя кимна.

— Може да имам успех в Палмеър. — Целуна го бързо по бузата.

— А сега да хапнем.

— Веднага.

Той отвори рибарската кошница.

— Не искам да видя поразителната ти риба — каза Мери. — Вярвам на думата ти. Изумителна. Гигантска.

Той бръкна в кошницата.

— Не, аз няма да ти покажа рибата, Мери.

Извади револвер трийсет и осми калибр и я застреля право в главата.

— Татко?

Софии гледаше, без да може да повярва, как черепът на майка ѝ се пръсва на парчета. Не, това сигурно беше някаква шега, невероятна измама за очите. Не можеше...

Но не беше шега. Майка ѝ падна на земята. Корбин се обърна и насочи револвера към Майкъл.

— *Не!*

Софии се втурна между тях в момента, в който баща ѝ натисна спусъка.

Ужасна болка разкъса гърдите ѝ.

Майкъл изпищя.

Мрак.

ГЛАВА 1

*Две години по-късно
Болницата на университета „Фентуей“
Балтимор, Мериленд*

— Какво става? Не трябва да си тук.

Софи Дънстън вдигна поглед от диаграмата и видя Кати Ван-Боскърк, главната нощна медицинска сестра, застанала на прага.

— Пациентът имаше проблеми през нощта.

— Но ти работи цял ден, а сега следиш и за състоянието на пациент през нощта? — Кати влезе в стаята и погледна към леглото от другата страна на двойните стъклени врати. — Ах, бебе. Вече се зазорява.

— Тя вече не е бебе. Елспет е на четирийсет месеца — каза Софи. — Инцидентите са спрели преди три месеца, но сега са се появили отново. Тя просто спира да диша посред нощ, а лекарят ѝ не може да разбере причината за това. Майка ѝ се е поболяла от тревога.

— Тогава, къде е тя?

— Работи през нощта.

— Както и ти: работиш и през деня, и през нощта. — Кати погледна спящото бебе. — Господи, красива е. Кара биологическия ми часовник отново да започне да тиктака. Моето дете е вече на петнайсет и в него няма нищо милота. Надявам се, че през следващите шест години то ще се превърне в човешко същество. Мислиш ли, че има някакъв шанс?

— Дон е просто типичен тийнейджър. Ще излезе от тази възраст.

Софи разтърка очи. Чувстваше се така, все едно имаше пясък в тях. Беше почти пет часът сутринта и изучаването на съня на Елспет скоро щеше да приключи. После трябваше да направи това, което беше точка първа в списъка ѝ, преди да си легне и да поспи няколко часа, след което, в един часа следобед, трябваше да се върне в болницата за сесията си с детето на Картрейт.

— Между другото, последния път, когато го доведе тук, той предложи да почисти колата ми.

— Вероятно е очаквал да я покара малко. — Кати направи гримаса. — Или може би е искал да опита дали може да легне с по-възрастна жена. Той мисли, че изглеждаш страхотно.

— Да, сигурно.

В момента Софи се чувстваше много по-възрастна, от колкото беше, смъртно уморена и грозна като греха. Тя погледна отново диаграмата, а след това прочете още веднъж историята на заболяването на Елспет. Беше преживяла почти пълно спиране на дишането в един часа след полунощ. И оттогава — нищо. Може би щеше да открие нещо, което да й помогне да установи проблема...

— Има съобщение за теб в стаята на сестрите — каза Кати.

Софии замръзна.

— От дома ми?

Кати побърза да поклати глава.

— Не. Господи, съжалявам. Не исках да изпаднеш в паника. Дори не помислих. Съобщението е дошло по време на смяната на сестрите в седем часа и те са забравили да ти го предадат. — Тя направи пауза. — Как е Майкъл?

— Понякога е ужасно. А понякога е добре. — Тя се опита да се усмихне. — Но той през цялото време е великолепен.

Кати кимна.

— Да, чудесно дете е.

— Сега. Но след пет години вероятно и аз като теб ще се питам как да се справя с него. — Тя смени темата. — От кого е съобщението?

— Отново от Джерълд Кенет. Няма ли да му се обадиш?

— Не.

Тя провери дали Елспет няма алергия към нещо.

— Софи, няма да ти навреди, ако поговориш с него. Той ти предложи работа, където месечната ти заплата ще е повече от това, което получаваш тук за година. И дори може да има повишение за в бъдеще. Аз бих подскочила при такава възможност.

— Тогава, ти му се обади. Аз обичам работата си тук и хората, с които работя. Не искам да се наложи отново да отговарям, пред която и да е фармацевтична компания.

— Някога си работила за такава компания?

— Веднага, щом завърши медицинския факултет. Беше голяма грешка. Мислех, че ще бъда свободна да провеждам изследователската си работа. Това не се случи. Сега, когато провеждам изследванията си през свободното си време, съм по-добре. — Тя извади едно от лекарствата в списъка за лечение на Елспет. — А при работата ми с хората тук научавам повече, отколкото в лабораторията.

— Като например в случая с Елспет. — Кати отново гледаше заспалото бебе. — Започва да мърда.

— Да, започна да излиза от дълбоката фаза преди пет минути. Почти се е събудила. — Тя остави листа и тръгна към вратата, която водеше към съседната стая, в която се провеждаха тестовете. — Трябва да вляза и да отстрани всичките тези жици. Ще се уплаши, ако е сама, когато се събуди.

— Майка й кога трябва да дойде?

— В шест.

— Това е против правилата. Родителите трябва да вземат децата си веднага, след приключването на сесията, а тази ще свърши в пет и трийсет.

— Правилата могат да вървят по дяволите. Тя поне се грижи за детето си дотолкова, че да направи тестовете. Аз нямам нищо против да остана при Елспет.

— Знам — каза Кати. — Но ако не престанеш да се преуморяваш, ти самата ще започнеш да имаш кошмари.

Софии се прекръсти, за да прогони лошите сили.

— Дори не споменавай за това. Изпрати тук майката на Елспет веднага щом влезе в болницата. Ще го направиш ли?

Кати се засмя.

— Май те изплаших.

— Да, изплаши ме. Няма нищо по-страшно от нощните кошмари. Повярвай ми, знам го.

Тя влезе в стаята, където беше Елспет, и отиде при креватчето ѝ. Трябвала ѝ само няколко минути, за да отстрани жиците. Малкото момиченце имаше тъмна коса като майка си, а кожата ѝ беше маслинена, сега зачервена от съня. Софи почувства познатата нежност, когато я погледна.

— Елспет — повика я тихичко тя. — Върни се при нас, сладката ми. Няма да съжаляваш. Ще поговорим и ще ти прочета приказка,

докато чакаме майка ти...

Докато гледаше през стъклото Елспет и Софи, Кати си помисли, че трябва да се върне към работата си. Софи беше взела бебето, завито в одеяло, на ръце и беше седнала на люлеещия се стол. Говореше на детето и го люлееше, а изражението на лицето ѝ беше нежно и любящо.

Кати беше чувала другите лекари да описват Софи като брилянтен учен, който до голяма степен се доверява на интуицията си, която работи безотказно. Тя имаше два доктората — по медицина и по химия. И беше един от най-добрите сънни терапевти в страната. Кати обаче харесваше тази Софи повече. Тази жена, която можеше да протегне ръка и да докосне нежно пациентите си. Дори синът на Кати беше отговорил на топлината ѝ, когато се бяха срещнали за първи път. А Дон определено имаше твърда обвивка. Разбира се, фактът, че Софи беше руса, висока и стройна и малко приличаше на Кейт Хъдзън, вероятно имаше много общо с възхищението на сина ѝ. Той не харесваше жени майчински тип. По кориците на албумите му се виждаше снимката на Мадона.

Но Софи приличаше на Мадона толкова, колкото и на статуята на Дева Мария. В този момент тя беше човешко същество, изпълнено с любов.

И сила. Софи сигурно беше много силна, щом беше успяла да преживее ада, в който животът ѝ се беше превърнал през последните няколко години. Тя заслужаваше почивка. Кати много искаше тя да приеме работата, която Кенет ѝ предлагаше, и да заслужи големите пари, да забрави за цялата тази отговорност, която носеше на раменете си.

После, докато гледаше изражението на Софи, тя отново поклати глава. Софи не можеше да отхвърли отговорността, не и към това бебе, не и към Майкъл. Това не беше в природата ѝ.

По дяволите, може би Софи беше права. Може би парите не бяха толкова важни, по-важна беше отплатата от работата, която тя получаваше тук, с това дете.

— Довиждане, Кати. — Софи ѝ махна, докато вървеше към асансьора. — До скоро.

— Не и ако ти е останала капка разум. Аз съм нощна смяна през целия месец. Намери ли някаква причина за спирането на дишането на Елспет?

— Ще сменя едно от лекарствата ѝ. На възрастта на Елспет повечето от работата се състои в опити и грешки. — Вратите се отвориха и тя влезе в асансьора. — Ще трябва просто да я наблюдаваме, докато порасне и тези проблеми изчезнат.

Тя се облегна на стената на асансьора и затвори очи. Беше много уморена. Трябваше да се прибере у дома и да забрави за Санборн.

„Престани да проявяваш малодушие“. Нямаше да се прибере у дома.

След няколко минути вече отключваше вратата на караваната. Избягваше да гледа куфарчето с карабината „Спрингфийлд“, поставено в багажника на „Тойота“-та. Беше я проверила по-рано, за да се увери, че всичко е в ред. Не че се налагаше да го прави. Джок винаги се грижеше за оръжиета и нямаше да ѝ позволи да отиде с карабина, която не е в изправност. Той беше истински професионалист.

Би искала да може да каже същото за себе си. Беше прогонвала от ума си мисълта за Санборн през цялата нощ, но сега вече трепереше. Отпусна глава на кормилото за малко. Трябваше да го преодолее. Не беше естествено за нея да се чувства така. Да отнемеш човешки живот, е нещо ужасно. Дори това да е змия като Санборн.

Тя си пое дълбоко дъх, вдигна глава и втренчи поглед в караваната. Санборн щеше да пристигне в сградата с лабораториите в 7:00. А тя трябваше да остане тук и да го чака.

Бягай.

Чу вик зад себе си. Подхълзна се по склона на хълма, падна, стана и се спусна надолу по брега на потока.

Край главата ѝ мина куршум.

— Спри!

Бягай. Не спирай.

Чу как се чупят храстите горе на хълма. Колко ли души имаше там?

Скрий се в храстите. Караваната беше паркирана на пътя на около миля оттук. Трябаше да се отърве от тях, да изгубят дирите ѝ, преди да стигне до нея.

Клоните я удряха през лицето. Храстите деряха кожата ѝ.

Вече не ги чуваше.

Не, чуваше ги. Но бяха далеч. Може би бяха тръгнали в друга посока.

Стигна до караваната. Скочи зад кормилото и хвърли карабината на задната седалка, преди да потегли. Излезе на шосето. Кракът ѝ натисна рязко педала на газта.

Трябаше бързо да изчезне оттук. Нещата все още можеха да бъдат в ред. Ако не бяха успели да я видят добре.

Ако не се приближаха достатъчно, за да забият куршум в главата ѝ...

Майкъл викаше и пищеше, когато Софи се втурна в къщата след час. По дяволите. По дяволите. По дяволите. Тя хвърли чантата си на земята и се затича по коридора.

— Всичко е наред. — Джок Гейвин вдигна поглед към нея, когато тя влезе в къщата. — Събудих го веднага, щом кошмарът започна. Не се измъчи много.

— Достатъчно е.

Майкъл седеше и тежко се задъхаше, гърдите му се повдигаха и спускаха мъчително. Тя се хвърли на леглото и го взе в прегръдките си.

— Всичко е наред, бейби. Свърши вече — прошепна тя. Залюля го напред — назад. — Кошмарът си отиде.

Ръцете на Майкъл отчаяно се вкопчиха в нея, но само за миг, след това той я отблъсна.

— Знам, че вече всичко е наред — каза той мрачно. Пое си дълбоко дъх. — Бих искал да не се отнасяш с мен като с дете, мамо. Така се чувствам зле.

— Съжалявам. — Всеки път се заклеваше, че няма да действа така емоционално, но, странно, това винаги я сварваше неподгответена. Тя прочисти гърлото си. — Ще внимавам. — Усмихна се с треперещи устни. — Някои хора обаче ще продължават да мислят, че си дете. Представи си. Трябва да го приемеш.

— Ще отида да ти приготвя закуска, Майкъл — каза Джок и тръгна към вратата. — Трябва да побързаме. Вече е седем и половина.

— Да. — Майкъл стана от леглото. — Трябва да се приготвя за училище. Ще закъснея за автобуса.

— Няма нужда да бързаш. Ще те закарам, ако го изтървеш.

— Не, ти си уморена. Ще успея. — Той ѝ хвърли поглед през рамо. — Как е онова малко момиченце?

— Само един инцидент. Мисля, че трябва да сменя лекарствата ѝ. Може някое от тях да причинява спирането на дишането.

— Чудесно.

Той отиде в банята. А когато затвори вратата, вероятно се подпра на мивката и си даде минута — две, за да потисне гаденето и ужаса, от който то беше причинено. Тя го беше научила как да прави това, но напоследък той я избягваше, оставяше я вън от тези неща. Това беше съвършено естествена реакция и нямаше причина тя да се чувства наранена. Майкъл беше вече на десет години и продължаваше да расте. Тя беше щастлива, че все още са близки, доколкото възрастта му позволяваше.

— Мамо. — Майкъл подаде глава през вратата на банята, слабото му лице беше озарено от усмивка. — Излъгах. Не се чувствам зле. Просто си помислих, че може би вече е време да се отнасяш с мен като с възрастен.

И отново се скри в банята. Тя тръгна към кухнята, изпълнена с топлота и любов.

— Прекрасно дете — каза Джок, застанал до барплота. — Има много кураж.

Тя кимна.

— О, да. Колко кошмарна имаше тази нощ?

— Нито един, според апаратурата. Нито веднъж не е получил усилване на сърдечния ритъм допреди няколко минути. — Джок се иззвърна. — Кажи на Майкъл, че съм му приготвил препечени филийки и портокалов сок. Трябва да се обадя по телефона. Време е да се чуя с МакДъф.

Тя се усмихна.

— Първия път, когато те чух да казваш това, си помислих, че е някаква полицейска парола. Името никак не е подходящо за шотландски земевладелец.

— В известен смисъл, той е мой началник. — Очите му блестяха.

— Ако не му се обаждах от време на време, той щеше да върви по петите ми, за да е сигурен, че правя каквото трябва. Имаме споразумение.

— Това, че си израснал в село в неговите имения, не означава, че той има право да ти казва какво да правиш и какво — не.

— Но той мисли, че има такова право. Израснал е с чувството за отговорност за всеки от хората от имението му. Мисли, че сме едно семейство. — Той се усмихна. — Понякога и аз мисля така. Той е, също така, мой приятел, а е трудно да кажеш на приятел да върви по дяволите. — Погледна я и усмивката му изчезна. — Имаш драскотина на бузата.

Тя се застави да не вдигне ръка към лицето си. Беше почистила лицето си, когато беше спряла на бензиностанцията, но нямаше как да изтрие драскотината. Трябаше да се сети, че Джок ще забележи. Той забелязваше всичко.

— Дребна работа.

Гледаше я с присвити очи.

— Очаквах да се върнеш още преди час. Къде беше?

Тя не отговори направо.

— Можеше да се свържеш с мен по телефона, ако е имало проблеми с Майкъл.

— Къде беше? — повтори той. — В сградата с лабораториите?

Софии нямаше как да го изльже. Кимна рязко.

— Той не дойде. През последните три седмици беше там всеки вторник в седем часа. Не знам защо не дойде днес. — Ръцете й бяха от двете страни на тялото, свити в юмруци. — По дяволите, бях готова, Джок. Щях да го направя.

— Никога няма да си готова.

— Ти ме научи. Готова съм.

— Може и да го убиеш, но това все ще те измъчва.

— Няма. Не е толкова трудно да убиеш човек.

Той направи гримаса.

— Трябаше да ме видиш преди няколко години. Имах проблеми, когато се налагаше да убия някого.

— Още една причина да убия Санборн — каза Софи. — На него не би трявало да му се позволи да живее.

— Съгласен съм. Но не ти трябва да си тази, която ще го убие. — Направи пауза. — Ти имаш Майкъл. Той има нужда от теб.

— Знам. Имам споразумение с бащата на Майкъл да се грижи за него, ако е необходимо. Той го обича, но не можеше да го взема при себе си през онази първа година. Обаче сега Майкъл е много по-добре.

— Той има нужда от *теб*.

— Млъкни, Джок. Как бих могла... — Тя разтри слепоочията си, защото имаше силно главоболие, и прошепна: — Вината е моя. Те продължават да го правят. Как бих могла да им позволя?

— МакДъф познава много влиятелни хора. Мога да го помоля да се обади на някого от вашето правителство.

— Знаеш, че опитах това. Обадих се на всички, които познавам. Те ме потупваха по рамото и ми казваха, че истерията ми е напълно разбираема. Казваха, че Санборн е уважаван бизнесмен и че няма доказателства, че той е чудовището, за което го смяtam. — Тя изкриви устни. — Когато стигнах до последното копеле, което беше станало сенатор, аз вече *наистина* бях изпаднала в истерия. Не можех да приема, че не искат да ми повярват. Бях сигурна, че са подкупени. Всички бяха подкупени — от най-долното до най-горното стъпало. — Тя уморено поклати глава. — Твоят МакДъф ще се сблъска със същата стена. Не, трябва да стане по моя начин. — Тя стисна устни. — Ти грешиш, мога да го убия. И това нищо няма да ми причини. Няма да позволя на Санборн да ме нарани повече, отколкото вече ме е нааранил.

— Тогава, позволи ми да направя това за теб. Това решение е много по-добро.

Джок говореше уж просто така, без да настоява.

— Защото ти няма да бъдеш измъчван от чувство за вина? Това е лъжа. И ти ще имаш угризения. Не си чак толкова загрубял.

— Нима? Знаеш ли колко убийства съм извършил?

— Не. Ти също не знаеш. Точно затова и ми помогна. — Тя пусна кафе машината и се подпра на плата. — Един от охраната ме видя. Дори може би повече от един. Не съм сигурна.

Той замръзна.

— Това не е добре. Успяха ли да те уловят видеокамерите?

Тя поклати глава.

— Носех тежко палто, а косата ми беше прибрана под кепето. Сигурна съм, че никой не ме видя, докато не стана време да си тръгна,

а и тогава ме зърнаха само за минута. Всичко ще е наред.

Той поклати глава.

— Да, всичко ще бъде наред. Никой няма да се обади в полицията. Санборн не иска да привлече вниманието. Няма да съобщи за нищо необичайно в сградата с лабораториите.

— Но сега те ще са нащрек. Това тя не можеше да отрече.

— Ще внимавам.

Джок отново поклати глава.

— Не мога да позволя това — каза той нежно. — Може би МакДъф ме е заразил със своето чувство за отговорност. Убих мяя собствен демон преди години, но те насочих в правилната посока, за да се справиш със Санборн. Ти можеше и никога да не го откриеш, ако не те бях завела при него.

— Щях да го намеря. Само че щеше да ми е необходимо повече време. Фармацевтичната компания „Санборн“ има лаборатории навсякъде по света. Щях да проверя във всяка една от тях.

— Бяха ти необходими осемнайсет месеца, за да стигнеш дотук.

— Не можех да повярвам. Или може би не можех да го приема. Беше прекалено грозно.

— Животът може да бъде много грозен. Хората — също.

Тя го гледаше и си мислеше, че Джок никога не би могъл да бъде грозен. Той беше може би най-красивият човек, когото беше виждала. Беше строен, в началото на двайсетте, с руса коса и черти на лицето, които бяха забележителни. Нямаше нищо женствено в него, беше абсолютно мъжествен, но лицето му беше... красиво. Нямаше друга дума, с която да може да се опише.

— Защо ме гледаш? — запита Джок.

— Не би искал да знаеш. Ако ти кажа, ще накърня мъжката ти шотландска гордост. — Тя си наля чашка кафе. — Снощи имах пациентка на име Елспет. Това име е шотландско, нали?

Той кимна.

— Добре ли се справя тя?

— Така мисля. Надявам се. Тя е много сладко малко момиченце.

— А ти си много добра жена. — Той направи пауза. — Която се опитва да избегне спора със смяна на темата.

— Аз не споря. Това е моята битка. Аз те помолих да ми помогнеш и така те замесих, но няма да ти позволя да приемеш

никакъв риск, нито да изпиташ чувство за вина.

— Вина? Господи, ако помислиш, ще разбереш колко глупаво е това. Душата ми сигурно вече е черна като въглищата в ада.

Тя поклати глава.

— Не, Джок. — Прехапа долната си устна. По дяволите, не искаше да го каже. — Оценявам това, което направи за мен, но може би вече е време да ме оставиш.

— Това няма да се случи. Ще поговорим по-късно. Довиждане, Софи — Джок тръгна към вратата. — Обещах на Майкъл да го взема след мача днес следобед, така че няма защо да се тревожиш, ако си заета. Лягай и се опитай да заспиши. Каза ми, че имаш важна среща в един следобед.

— Джок.

Той хвърли поглед през рамо и се усмихна.

— Прекалено е късно да се опитваш да се отървеш от мен. Не мога да позволя да те убият. Досега съм бил абсолютен egoист. Имам малко приятели на този свят. Ще ме заболи, ако те изгубя.

Вратата се затръшна след него. По дяволите, тя нямаше нужда от тази реакция на Джок. Не трябваше да споменава, че са я видели. Знаеше колко загрижен може да бъде той. И преди беше спорил с нея, беше настоявал да му позволи той да извърши убийството, но когато тя твърдо беше отказала, я беше научил как да го извърши възможно най-безопасно и най-добре. Беше останал до нея през всичките тези месеци, за да я защитава и да бъде там, в случай че тя промени решението си. Трябваше да го отпрати, след като беше научила всичко необходимо. Той беше казал, че е egoист, но тя смяташе себе си за egoистка. Предчувствието му беше истинска благословия, защото той се грижеше за Майкъл, когато тя работеше нощем. Чувстваше се ужасно самотна, Джок ѝ беше утеша. Трябваше обаче да настоява той да си отиде.

— Имам пет минути! — втурна се Майкъл в кухнята. Грабна чашата с портокаловия сок и я пресуши. — Нямам време за закуска. — Грабна чантата си с учебниците и тръгна към вратата. Като минаваше край нея, я целуна набързо по бузата. — Ще се върна след шест. Футбол.

— Знам. Джок ми каза. — Тя го прегърна. — Ще се видим на мача.

Лицето му светна.

— Ще успееш ли да дойдеш?

— Ще закъснея, но ще дойда.

Той се усмихна.

— Чудесно. — Понечи да тръгне, но се спря. — Престани да се тревожиш, мамо. Добре съм. Ще овладеем нещата. Тази седмица се случи само три пъти.

Три пъти. Сърцето му утвояваше ритъма си и той се събуджаше с писъци. Три случая, в които можеше да умре, ако не беше включен към монитор. И пак се опитваше да намали тревогата ѝ. Софи се насили да се усмихне.

— Знам. Прав си. Вече се подобряваш. Какво мога да кажа? Аз съм майка, затова се тревожа. Това е присъщо на майките. — Побутна го към вратата. — Вземи блокче протеин, защото не си изяде закуската.

Момчето грабна блокчето и бързо се втурна през вратата. Софи се надяваше, че ще се сети да го изяде. Беше прекалено слаб. След кошмарите му беше трудно и да се храни, и да усвоява храната, но настояваше да се занимава с футбол и лека атлетика. Вероятно за него беше добре да е зает. Софи отчаяно искаше синът ѝ да води възможно най-нормален живот. Но нямаше съмнение, че спортът му помагаше да изгаря килограмите, които и без това трудно натрупваше.

Звънна мобилният ѝ телефон. Тя замръзна. Беше Дейв Едмъндс. Исусе, в момента нямаше нужда от разговор с бившия си съпруг.

— Здравей, Дейв.

— Надявах се да те чуя, преди да си тръгнала за работа. — Пауза. — В събота вечер с Жан ще летим за Детройт, затова ще трябва да върна Майкъл при теб по-рано. Окей?

— Не е окей. Но предполагам, че се налага. — Тя стисна по-здраво слушалката. — Исусе, от шест месеца насам, за първи път вземаш Майкъл при себе си за уикенда. Нима мислиш, че няма да се досети защо не искаш да нощува при теб? Не е глупав.

— Разбира се, че не е. — Дейвид пак направи пауза. — Но тези проклети жици, Софи! Страхувам се, че ще направя нещо погрешно. Той ще е по-добре и по-сигурен с теб.

— Да, така е. Но аз ти показвах как да свържеш монитора. Толкова е просто. Майкъл може и сам да го прави. А ти трябва само да

проверяваш монитора, да си сигурен, че работи както трябва. Ти си негов баща и не искам да го лъжем. За Бога, той не е болен от чума! Наранен е, страда.

— Знам — каза Дейвид. — Работя по въпроса. Но много ме е страх, Софи.

— Преодолей страха, тогава. Синът ти има нужда от теб. — Тя затвори и премига, за да спре сълзите. Надяваше се, че Дейв най-после ще се приспособи, но бъдещето не изглеждаше обещаващо. Безопасният рай, в който трябваше да се превърнат отношенията на Майкъл с баща му, се разпадаше пред очите й. Трябваше да измисли нещо друго, да направи други планове. Преди онзи отвратителен ден тя мислеше, че бракът им може да успее, макар, като всички други, да имаха проблеми. Грешеше. Бракът им беше успял да издържи само шест месеца след излизането й от болницата.

Но, по дяволите, той трябваше да е при Майкъл, когато момчето имаше нужда от него. Трябваше.

Трябваше да остане спокойна. В момента не можеше да направи нищо. Щеше да намери начин да защити Майкъл. А сега трябваше да си легне. Да заспи. А после щеше да се върне в болницата, за да върши това, за което беше учила, това, в което беше наистина добра. И докато работеше, не мислеше за нищо друго.

Да, трябваше да помага на хората, вместо да планира убийство.

— Искам да ме освободиш от обещанието ми — каза Джок Гейвин, когато МакДъф вдигна слушалката. — Може да се наложи да убия човек.

Зачака, изслуша ругатните, които идваха от другия край на линията. Когато те престанаха, Джок каза:

— Той е много лош човек. Заслужава да умре.

— Не от твоята ръка, по дяволите. Това приключи за теб.

„Това може никога да не приключи“, помисли си Джок. Той го знаеше, макар МакДъф явно да беше на друго мнение. Но МакДъф искаше това толкова отчаяно, че беше готов да повярва на всичко.

— Софи ще убие Санборн, ако не го направя аз. Не мога да ѝ позволя да го направи. Тя вече достатъчно е страдала, достатъчно е наранена. Дори да не я хванат, това ще бележи целия ѝ живот занапред.

— Вероятно ще се откаже. Ти каза, че не притежава инстинкта на убиец.

— Но сега вече притежава необходимите умения. А освен умения, има и омраза у нея. Убедена е, че макар че причината да извърши зло е добра и справедлива.

— Тогава, остави я да го направи. А ти излез от живота ѝ.

— Не мога. Трябва да ѝ помогна.

МакДъф мълча известно време.

— Защо? Какво изпитваш към нея, Джок?

Джок се засмя тихо.

— Не се тревожи. Не еекс. И, Господ знае, не е любов. Е, може би е любов. Приятелството също е любов. Харесвам и нея, и момчето. Изпитвам някаква привързаност към нея заради онова, което е изстрадала. И заради което продължава да страда.

— Това е достатъчно, за да ме разтревожи, ако ще те накара да подновиш старите си навици. Искам да се върнеш в имението.

— Не. Освободи ме от обещанието ми.

— По дяволите, няма да го направя. Дълго време те оставил сам да търсиш пътя си. За мен беше дяволски трудно. Единственото, за което те помолих, беше да държиш връзка с мен. И да не убиваш.

— Не съм убил никого.

— Досега.

— Не се е случило... още.

— Джок, ти... — МакДъф спря и си пое дълбоко дъх. — Нека помисля.

Настъпиха няколко минути тишина, в които Джок почти чуваше как мозъкът на МакДъф работи и пресмята възможностите.

— Какво би те накарало да се върнеш в имението?

— Не искам тя да убие Санборн.

— Не можем ли да убедим ФБР или правителството да се справи с него?

— Тя каза, че се е опитала. Мисли, че всички са корумпирани и им е платено добре.

— Възможно е. Санборн има почти толкова пари, колкото и Бил Гейтс, и това вероятно заслепява повечето политици. А медиите?

— Софи е била в психиатрична клиника в продължение на три месеца заради нервен срив след убийствата. Това била една от

причините да не може да накара никого да я изслуша.

— По дяволите.

— Освободи ме от обещанието ми — повтори търпеливо той.

— Забрави за това — каза подчертано МакДъф. — Не искаш тя да убие Санборн? Тогава ще включим някой друг, който ще свърши работата вместо нея.

— Щом не позволява на мен, тя няма да позволи и на никого другого да направи това. Казва, че се чувства отговорна.

— Кой ще ѝ каже? Ние просто ще се отървем от копелето.

Джок се засмя.

— Започваш да звучиш като мен, МакДъф.

— Нямам нищо против да смачкам някоя хлебарка. Просто не искам ти да го направиш. Какво ще кажеш да вместим Ройд в картинаката?

Джок замръзна.

— Ройд?

— Каза ми, че е запознат с историята. Има ли някакво съмнение, дали ще успее да се справи, ако му бъде дадена възможност?

— Въобще никакво. Той е достатъчно добър. Трябва само да се тревожа за отношението му към Софи.

— Ще е добре, ако може да осигури безопасността ѝ.

— Софи не би мислила, че това е добре — каза Джок сухо. — Ще иска да изчезне и да я остави сама да се справи, както постъпва и с мен.

— Обади се на Ройд, а после си ела у дома.

— Не.

Тишина.

— Моля те.

— Не искам... — Той въздъхна. Обещанието си беше обещание, а той дължеше на МакДъф повече, отколкото би могъл да му изплати за хилядолетие. — Ще помисля. Ще ми е необходимо известно време, за да го намеря. Доколкото знам, той може и да е мъртъв. За последен път чух, че е някъде в Колумбия. Ще се опитам да се свържа с него.

— Ако имаш нужда от помощ, кажи ми. Доведи го тук и се качи на самолета за вкъщи. Ще те посрещна в Абърдийн.

Той затвори. Джок бавно натисна бутона за край на разговора. Отговорът на МакДъф не беше неочекван, но той все пак беше

разочарован. Искаше да сложи край на мъчението на Софи възможно най-бързо и най-ефикасно, а нямаше кой да го направи по-добре от него.

Освен може би Ройд.

Както каза на МакДъф, Ройд беше достатъчно добър. Беше накарал МакДъф да проучи произхода и миналото му, когато Ройд се беше свързал с него преди година. Той, изглежда, беше изпълнен със страст и горчивина, но Джок беше живял с лъжи и заблуди прекалено дълго и нямаше да позволи някога да бъде използван отново. Ройд беше умен, безмилостен и успяваше да проведе успешно операции, които бяха трудни за всекиго, ако не и невъзможни.

А той си имаше причина и за страстта, и за горчивината, както беше доказал на Джок. Съществуващо съвсем малко съмнение, че ще се концентрира напълно върху Санборн и PEM-4 веднага щом узнае къде се намира сградата с лабораториите.

Но, по дяволите, на Джок не се харесваше идеята, че няма да е наблизо и няма да може да наблюдава действията на Ройд. Той харесваше Софи Дънствън и Майкъл, а нежните чувства от всянакъв вид бяха рядкост и ценност в живота му. Трябваше отново да се научи как да общува с хората, как да отговаря на техните чувства, а всяко знание трябва да бъде пазено като скъпоценност.

Усмихна се без радост при тази последна мисъл. Странно беше да мисли за нежност, докато се канеше да извърши най-ужасния от всички грехове в името на тази нежност.

А това можеше все пак да се наложи, ако Ройд изгубеше интерес към този „лов“.

Което обаче не беше много вероятно.

ГЛАВА 2

— Възможно ли е да е тя? — запита Робърт Санборн, като вдигна поглед от доклада, оставен на бюрото му.

— Софи Дънстън? — Джералд Кенет сви рамене. — Предполагам, че е възможно. — Прочете извънредно внимателния и подробен доклад на охраната. — Той е успял само да зърне нападателя. Полът му е неизвестен. Среден ръст, слаб, кафяво палто, кепе от туид, карабина. Предполагам, че може да е оставил отпечатъци от стъпки. Да пусна ли в ход някои от връзките си и да накарам полицията да изпрати екип от специалисти да ги разгледат?

— Какъв идиотски въпрос! Не можем да позволим на полицията дори да се приближи до сградата с лабораториите. Изпрати някои от хората ни да разгледат.

Джералд се опита да не покаже на Санборн колко е засегнат от презрението в гласа му. Колкото повече контакти имаше със Санборн, толкова повече се дразнеше. Този кучи син имаше някакъв комплекс или пък се мислеше за Господ и проявяваше дипломатическо чувство за такт само към хората, към които беше длъжен. Е, Джералд щеше да го остави да мисли, че му е подчинен, че стои по-ниско от него. Щеше да вземе от Санборн всичко, което можеше, после щеше да си тръгне.

— Ти наистина ли вярваш, че тя ще се опита да те застреля?

— По дяволите, да! — Санборн отново сведе поглед към доклада. — Ако не може да ме „хване“ по друг начин. Чакам я да предприеме нещо, откакто сенатор Типтън отказа да я изслуша. Тя е отчаяна.

— И какво ще направиш ти? — запита бързо Джералд. — Не се свързах с теб, за да бъда въвлечен в насилиствени актове. Аз се съгласих само да я доведа при теб, ако тя се съгласи да се срещне с мен.

— Но защо, Джералд? Софи Дънстън е тази, която прибягва към насилие — каза кисело Санборн. — Какво може да се очаква от нея, като се има предвид нестабилността ѝ. Може би е наследила тази черта от баща си. Човек би трябвало да изпитва съжаление към бедната

жена. Налага ѝ се да понася такова бреме, че сигурно понякога ѝ се иска да се самоубие.

Джералд го погледна предпазливо.

— Да се самоубие?

— Сигурен съм, че колегите ѝ ще свидетелстват, че тя е непрекъснато под напрежение. Бедният ѝ син, нали знаеш.

— Какво казваш?

— Казвам, че е време да се отърва от тази кучка. Не бързах досега, защото щях да предизвикам подозрение, след като тя вдигна такава връва, че стигна дори до ФБР и политическите кръгове. А освен това, мислех, че може би ще успея да получа от нея информация, от която имам нужда. — Той потупа с длан доклада. — Това тук обаче предизвиква у мен неспокойствие. Може би трябва да променя плановете си. Тази луда жена може би ще има късмет някой ден, ако тези идиоти от охраната не внимават. Не съм стигнал толкова далеч с маркетинга на този проект, за да позволя на Софи Дънстън да ме смачка.

Джералд повдигна вежди.

— Да, виждам как това може да се превърне в сериозно неудобство.

Санборн присви очи.

— Сарказъм, Джералд?

— Не, разбира се, че не — побърза да каже Джералд. — Просто не знам как...

— Разбира се, че не знаеш. Тук не си в свои води. Надяваш се, че ще получиш добра печалба от нашата сделка, без да си изцапаш ръцете — каза Санборн. — Но предполагам, няма да имаш нищо против и дори няма да забележиш, ако Каприо си изцапа ръцете.

Каприо. Джералд го беше срещнал само веднъж, откакто той беше започнал да работи за Санборн, но дори само споменаването на името му беше достатъчно да го накара да замръзне и да стане предпазлив. Беше готов да приеме, че такава реакция е типична за всички хора при споменаване името на Каприо.

— Може би.

— Каприо няма нищо против малко мръсотия. Тя дори му носи особен вид радост — добави Санборн. — А ти вече и без това си се изцапал. Присвоил си незаконно над петстотин хиляди долара от

твоята компания и задникът ти щеше вече да е в затвора, ако не ти бях дал парите, за да не забележат липсата им.

— Щях да намеря парите.

— В чорапа си с подаръци за Коледа?

— Имам връзки. — Той навлажни устни. — Не се страхувах, че ще ме хванат. Дойдох при теб, защото ти ми предложи сделка, която не можех да откажа.

— Сделката е още на масата. Мога дори да я направя по-сладка, ако ми докажеш колко си ценен и ми доведеш Софи Дънствън следващата седмица. Междувременно, аз самият ще предприема някои стъпки. — Той протегна ръка към телефона и набра номер. — Лорънс, нещата стават все по-горещи. Може би ще ни се наложи да действаме бързо. — Направи пауза. — Кажи на Каприо, че искам да го видя.

Вериги, които се забиват в раменете му.

Трябва да се движи. Трябва да се освободи.

О, Господи!

Кръв!

Ройд се изправи рязко в леглото и отвори очи. Сърцето му биеше тежко, беше се облял в пот. Тръсна глава, за да я проясни, и спусна крака на пода. Още един проклет кошмар! *Затвори съзнанието си за това. То няма да върне Тод, а само те изпълва с гняв и разочарование.*

Изправи се, грабна манерката и излезе от палатката. Напръска лицето си с вода и пое дълбоко дъх. Беше почти сутрин и беше време да тръгне след Фредерикс. Ако въстаниците не бяха решили да го превърнат в пример за другите и не бяха му отрязали главата.

Молеше се на Бога да не са го направили. От онова, което беше чул от Солдоно, неговата връзка с ЦРУ, Фредерикс беше много скромен за поста, който заемаше, и беше „приличен“ изпълнителен директор. Което, в този свят, означаваше, че не е лайно. Името на играта беше власт и добрите момчета обикновено финишираха последни, ако нямаха мускули, с които да се защитават. Фредерикс имаше необходимите мускули и се оказваше, че бодигардовете му са или неспособни, или подкупени от...

Звънна мобилният му телефон. Дали не беше Солдоно, който щеше да му съобщи, че спасителната акция е отменена?

— Ройд.

— Нат Кели. Съжалявам, че се обаждам толкова рано, но току-що се върнах от сградата с лабораториите. Мисля, че го имам. Имаш ли време за мен?

Той замръзна.

— Говори бързо. Трябва да тръгна след няколко минути.

— Това няма да отнеме няколко минути. Знам къде са първоначалните записи върху експериментите с PEM-4. Няма формули. Сигурно ги пазят някъде другаде. Но се споменават три имени. Санборн, твой любimeц, генерал Бош, и още едно.

— Кой?

— Доктор Софи Дънстън.

— Жена? Коя, по дяволите, е тя?

— Още не знам. Не съм имал време да разследвам. Обадих ти се веднага. Но файлът ѝ беше свързан с текущ файл. Щях да го прегледам, но ми се наложи бързо да напусна стаята с компютъра.

— Значи тя е все още замесена.

— Така изглежда.

— Искам да знам всичко за нея.

— Ще направя каквото мога. Но до края на следващата седмица ще са изнесли всичко от сградата. Не знам още колко ще имам достъп до стаята с докладите и до тази с компютрите. По дяволите.

— Седмица?

— Най-много.

— Тази информация ми трябва. Не мога да докосна и с пръст Санборн или генерал Бош, ако не разполагам със записките върху експериментите. Сделката трябва да бъде „*в пакет*“. Но жената може да ме доведе до нещо, ако успея да стигна до нея.

— И какво ще правиш с нея?

— Ще открия всичко, което тя знае.

— А после?

— А ти какво мислиш? Наистина ли вярваш, че защото е жена, ще ѝ позволя да се измъкне?

Кели мълча секунда.

— Не, предполагам, че не.

— Защото не си глупак. Ще можеш ли да измъкнеш информацията за нея, преди да са преместили докладите?

— Ако работя бързо и не ме хванат.

— Направи го. — Той говореше бавно, като произнасяше ясно всяка дума. — Не издирвам информация за PEM-4 вече четири години, за да ми попречат сега. Искам да знам всичко за Софи Дънстън. Имам нужда от нея. И ще я имам.

— Ще се върна в сградата тази вечер. Ще те посрещна на националното летище във Вашингтон утре с информацията, която съм открил.

— Няма да успея да стигна във Вашингтон утре. — Замисли се. Изкушаваше се да прати по дяволите тази работа или да я прекхвърли на ЦРУ, но беше прекалено късно. Докато успеят да стигнат дотук, Фредерикс щеше вече да е мъртъв. — Дай ми седмица.

— Не мога да обещая, че тя ще е наблизо дотогава. Ако Буш и Санборн се местят, тя може би ще се срещне с тях.

Ройд изруга.

— Два дни. Трябват ми поне два дни. Намери я и ми се обади, ако изглежда така, сякаш тя ще „отлети“. Задръж я някак си, докато дойда.

— Да не би да предлагаш да я отвлека?

— Направи, каквото се наложи.

— Ще помисля. Два дни. Обади ми се, когато се качиш на самолета за Вашингтон.

Той затвори.

PEM-4.

Ройд натисна копчето за край на връзката, обзет от гняв и тревога. Исусе. Беше толкова близо, но тази беше първата истинска почивка, която му се очертаваше от три години на сам. И тя идваше в момент, когато трябваше да приключи работата с Фредерикс.

Два дни.

Започна бързо да навлича дрехите си. Трябваше да измъкне Фредерикс оттук и да се качи на самолета за Вашингтон. Нямаше време за игри. Щеше да измъкне Фредерикс от ръцете на въстаниците днес, дори да се наложеше да взриви напалм, за да прокара пътека през джунглата и да стигнат до Богота.

Можеше да е във Вашингтон по-скоро от двудневния срок, който беше поискан.

„Само не ѝ позволявай да се измъкне, Кели.“

Писъците на Майкъл кънтяха в къщата. Мониторът, поставен на масата до леглото на Софи, се изключи. За секунди, Софи скочи на крака и се затича към спалнята. Той изпища отново, преди тя да е успяла да стигне до леглото му.

— Майкъл, всичко е наред. — Седна до него и го разтърси. Момчето отвори замаяно очи, а тя го прегърна. — Всичко е наред, ти си в безопасност.

Но не всичко беше наред. Никога не беше наред. Усещаше как бързо и неритмично бие сърцето му, как пулсира. Той трепереше силно, все едно че имаше малария.

— Кошмарът приключи.

— Мамо?

— Да. — Тя го прегърна по-здраво. — Добре ли си?

Майкъл не отговори веднага. Винаги му бяха необходими няколко минути, за да се възстанови, когато успеаха да прекъснат кошмара, преди да е потънал прекалено дълбоко в него.

— Разбира се. — Гласът му беше неравен. — Съжалявам, че ти... Трябва да съм по-силен, нали?

— Не, ти си много, много силен. Познавам възрастни мъже, които имат кошмари, а ти се справяш много по-добре от тях.

Отдалечи го малко от себе си и приглади косата му назад. По бузите му се стичаха сълзи, но тя не се опита да ги избърше. Беше се научила да не им обръща внимание, за да не се смущава той. Дребно нещо, но беше всичко, което можеше да направи, за да пощади гордостта му, след като беше толкова зависим от нея.

— Непрекъснато ти повтарям, че това не е слабост, а болест, която трябва да се лекува. Знам каква е болката ти и се гордея с теб. — Направи пауза. — Има само едно нещо, което ще ме направи по-горда. Ако говориш с мен за тях...

Момчето извърна поглед.

— Не си ги спомням.

Това беше лъжа и двамата го знаеха. Вярно беше, че жертвите на среднощните кошмари понякога не си спомняха съдържанието на сънищата си, но кошмарите на Майкъл сигурно бяха свързани с онзи

ден на кея до езерото. Дори самото му поведение, когато тя го запиташе за това, беше знак, че си ги спомня.

— Но това ще ти помогне, Майкъл.

Той поклати глава.

— Добре, може би следващия път. — Софи се изправи. — Какво ще кажеш за чаша горещ шоколад?

— Сега е четири и половина. Днес трябва да работиш, нали?

— Спах достатъчно. — Тя тръгна към вратата. — Отиди да си измиеш лицето, а аз ще пригответя шоколада.

Синът ѝ беше блед, а това показваше, че кошмарът е бил лош. Исусе, надяваше се, че няма да повърне.

— В кухнята. След десет минути, окей?

— Окей.

Когато след пет минути той седна до масата, цветът на лицето му се беше върнал и бузите му розовееха.

— Татко ми се обади вчера следобед.

— Това е добре. — Тя наля горещия шоколад в две големи порцеланови чаши и добави сметана. — Как е той?

— Добре, предполагам. — Момчето отпи. — Ще се върна у дома в събота вечерта. Той и Жан няма да са в града. Казах му, че нямам нищо против. И без това предпочитам да съм с теб.

— Радвам се. Ти винаги ми липсваш. — Седна и стисна чашата в студените си длани, за да ги стопли. — Но защо? Ти харесваш Жан, нали?

— Разбира се. Тя е спретната и подредена. Но мисля, че двамата с татко предпочитат да са сами. Така е при младоженците, нали?

— Понякога. Но те са женени вече почти шест месеца и съм сигурна, че в живота им има място и за теб.

— Може би. — Той отпи, свел поглед към чашата. — Моя ли е вината, мамо?

— За какво?

— За теб и татко.

Софии очакваше той да ѝ зададе този въпрос, откакто с Дейв се разделиха. Радваше се, че момчето най-после е решило да се освободи от това.

— Разводът? Няма начин. Ние просто бяхме много различни. Оженихме се в колежа, когато бяхме още деца, а се променихме, когато

станахме възрастни. Случва се на много двойки.

— Но вие спорехте много за мен, чувах ви.

— Да. Но спорехме и за много други неща. Което не означава, че и без това нямаше да се разведем.

— Честно?

Тя покри дланта му със своята.

— Честно.

— И всичко е наред, ако харесвам Жан?

— Чудесно е, че харесваш Жан. Баща ти е щастлив с нея. Това е важно. — Тя взе хартиена салфетка и избърса сметаната от устата му.

— И е много мила с теб. А това е дори още по-важно.

Той помълча.

— Татко казва, че Жан е малко нервна заради кошмарите ми. Мисля, че затова не искат да пренощувам у тях.

Това копеле. Беше прехвърлил вината на Жан, за да може да излезе чист от цялата работа. Насили се да се усмихне.

— Тя ще свикне с тях. А може и да не ѝ се наложи да свикне. Както каза, те вече не идват всяка нощ. Ти се подобряваш.

Той кимна и мълча известно време.

— Пита ме за Джок.

Тя отпи от шоколада си.

— Така ли? Разказал си му за Джок?

— Разбира се. Споменах името му два пъти последния път, когато с татко отидохме на кино.

— И какво искаше да знае той?

Майкъл се усмихна широко.

— Татко запита какво прави Джок в къщата през цялото време.

Сякаш реши, че тук става нещо нередно.

— И ти какво му каза?

— Казах му истината. Че Джок е твой братовчед и че е в града, защото си търси работа.

Това беше истината, доколкото Майкъл знаеше. Тя трябваше да измисли логично обяснение, когато Джок се появи.

— Ние имахме късмет с него — каза тя. — Джок много ни помага, нали? Мисля, че го харесваш.

Той кимна, но усмивката му се стопи.

— Знаеш ли, смущавам се, когато имам кошмари, а в къщата има непознати. Но не се чувствам по този начин с Джок. Струва ми се, че... той знае.

Джок знаеше. Никой не би могъл да познава това мъчение по-добре.

— Може би знае. Джок е много чувствителен. — Тя се изправи.

— Изпи ли го? Ще измия чашата ти.

— Аз ще я измия сам. — Той скочи и занесе и двете чаши до мивката. — Ти приготви шоколада. Така е справедливо.

„Но няма никаква справедливост в онова, което Майкъл преживява“, помисли си Софи с горчивина.

— Правилно. Благодаря. Готов ли си да се върнеш в леглото?

— Предполагам.

Тя се загледа внимателно в лицето му.

— Не е достатъчно да предполагаш. Ако не си готов, ще поседим и ще поговорим. Може да изгледаме един диск.

— Готов съм. — Той ѝ се усмихна. — Ти се върни в леглото. Аз ще се свържа с монитора. — Направи гримаса. — Ще се радвам, когато мога да спя и без него. Чувствам се като човек от филм за извънземни.

Тя се напрегна.

— Това е необходимост, Майкъл. Така е по-сигурно. Вероятно след няколко седмици ще можем да опитаме без него.

Той кимна и извърна поглед от нея. Тръгна към вратата.

— Знам. Просто си говоря. Все още е рано да съм самостоятелен. Страшно е. Лека нощ, мамо.

— Лека нощ.

Тя го гледаше как върви по коридора. Изглеждаше толкова дребен и уязвим във фланелената си пижама.

Той беше уязвим.

Уязвим до болка и дори до смърт.

Страшно?

Ужасяващо.

А той успяваше да се справя с това и да оцелява. Гордееше се с него, но това беше слабо казано. Той се бореше със смущението, със заплахата от смърт и с грозотата в живота със смелост, която я удивляваше. Всяко друго момче би било победено, смазано и напълно унищожено от наказанията на съдбата, които Майкъл понасяше.

Исусе, тя се надяваше, че ужасът няма да се върне тази вечер.

— Изглеждаш уморен — каза Кели, докато гледаше Ройд, който излизаше от летището. — Да не би да ти дадох кратък срок? Аз ли те накарах да побързаш?

— Не, аз самият реших да побързам — каза той рязко. — И, по дяволите, да, уморен съм. Спал съм може би три часа през последните два дни.

Кели си помисли, че му личи. Широкото лице с високи скули на Ройд винаги имаше напрегнато изражение, което подсказваше, че той винаги е нащрек, но тъмните му очи бяха напрегнати и блестяха неспокойно, устата му също беше твърдо очертана. В износените дънки и риза цвят каки, в които беше облечен, едрото му и мощно тяло изглеждаше превъзходно.

— Както се оказа, не бързат да се преместят толкова, колкото мислех — каза Кели. — Можеше да се забавиш още малко.

— Не, не можех. Това ме подлудяваше. Какво откри за нея?

— Не много. Всички в сградата работят по двайсет и четири часа, за да се пригответ за преместването, и успях само веднъж да вляза в стаята, където държат документите. Тя е сънен терапевт и практикува в болницата на университета „Фентуей“.

— Сънен терапевт. — Той стисна устни. — О, да, това изглежда съвсем нормално. Имаш ли адреса ѝ?

Кели кимна.

— Има къща в предградията на Балтимор. Близо до болницата.

— И близо до сградата с лабораториите?

— Точно така. — Той направи пауза. — Ти определено ли мислиш да я преследваш?

— Казах ти за намерението си. Откри ли нещо друго?

— Не. Разведена е и има десетгодишен син.

— Има ли някой друг в къщата?

Кели сви рамене.

— Казах ти, че информацията за нея е съвсем оскъдна. Бях прекалено зает. Ще е по-добре да изчакаш, докато открия...

— И да рискувам тя да се скрие някъде? — Той поклати глава. — Ще действам сега. Имаш ли снимка?

— Стара. — Кели бръкна в джоба си и му подаде фотокопие. — Добре изглежда.

Ройд втренчи поглед в снимката.

— Да. Знаеш ли дали спи със Санборн?

— Казах ти, че нямах възможност да...

— Знам. Знам. Просто си помислих. Когато търсиш още информация, виж дали няма да разбереш и това.

Кели се спря до колата, а Ройд разглеждаше снимката, докато той отключваше.

— Може би не. Не прилича на жена, която е лесно да командваш, а той обича да властва в сексуалните игри. Преди няколко години уби проститутка в Токио.

— Очарователно. Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Няма много неща, които да не знам за Санборн. Но провери все пак. — Ройд влезе в колата. — Ти ще се върнеш ли в сградата?

Кели кимна.

— Нали затова ми плащаши. Там цари хаос заради преместването. Може и да си дам почивка.

— И може някой да ти пререже гърлото.

— Твоята загриженост ме разчуства.

Ройд мълча известно време.

— Да, загрижен съм за теб. Не искам да принасям в жертва на Санборн още човешки животи. Отнел е достатъчно.

Кели се усмихна.

— Освен това, ме харесваш.

— Понякога.

— И това е нещо, щом го казваш ти. И то след като си скъсвам задника от работа за теб повече от година. — Той направи гримаса. — С мен всичко ще е наред. А това може да е последната ми възможност да се докопам до онези формули. Сигурни ли сме, че няма други копия?

— Санборн не би рискувал. Цената на PEM-4 е на границата на невъзможното. Когато бях под властта му, той беше истински фанатик по отношение секретността и контрола над процеса. Но може би ще успеем да се доберем до тях чрез тази Дънстън. — Ройд стисна устни.

— Ще знам тази вечер.

— Ще отидеш направо там?

— Няма да я оставя да се изплъзне между пръстите ми.

— Можеш да изчакаш поне докато открия още нещо за нея.

— Чаках вече прекалено дълго. Ти ми каза, че е била ключова фигура в първоначалния експеримент. Съществува добра възможност тя да знае къде в сградата се намират онези папки. А на мен ми трябва да знам само това, за да продължа напред.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Ти ще правиш това, в което си добър. А аз — онова, в което най-много ме бива. — Устните му се изкривиха. — Благодарение на Санборн.

— И може би на Софи Дънстън.

— Както казах, тя се вписва в картината. Ще ти се обадя, ако разбера нещо за онези папки.

— Ако можеш да я заставиш да говори.

Отговорът на Ройд беше само смразяващ поглед, но и това беше достатъчно. Кели си помисли, че последната му забележка беше истинска глупост. Ройд беше не само най-добрият убиец, когото познаваше, но беше и достатъчно мотивиран. Нямаше съмнение, че ще направи каквото е необходимо, за да получи онова, което иска.

И Господ не можеше да помогне на Софи Дънстън.

ГЛАВА 3

— Говорих с МакДъф два пъти през последните два дни — каза Джок, когато Софи вдигна слушалката. — Той иска да се върна у дома.

Софии опита да потисне разочарованието си. И тя искаше това, нали?

— Върни се, тогава. Аз нямам нужда от теб. Когато не се върна няколко дни, реших, че си ме послушал.

— Престани да се опитваш да се отървеш от мен. Казах на МакДъф, че ще се прибера, ако успея да уредя нещата. Ти си прекалено твърдоглава. Как е Майкъл?

— Снощи имаше кошмари, но успях бързо да го събудя.

— По дяволите! Не става по-лесно. Кажи му, че ще се върна до утре, за да го заведа някъде.

— Джок, аз самата мога да го заведа, където пожелае. Той няма нужда от по-голям брат. Върни се у дома си. — Тя направи пауза. — Баща му е питал за теб.

— Чудесно. Малко съревнование за привързаността на момчето може да се окаже полезно за него. Не се възхищавам от избора ти на съпруг. Истинско чудо е, че Майкъл има такъв прекрасен характер.

— Дейв притежава много добри качества.

— Но няма как да не забележа, че парите го интересуват много повече от Майкъл.

— Парите са важни за Дейв, но Майкъл също е важен.

— Няма да спорим. — Той направи пауза. — Бях в сградата е лабораториите. Много бързат да натоварят на камионите всичко, което може да бъде преместено. Може би си изнервила Санборн. А нервните мъже са непредсказуеми. Трябва отново да поговорим. Покани ме на чаша чай, след като се приберем с Майкъл.

— По дяволите, няма да го направя.

— Сега, като си помисля пак, може би е най-добре да се върна веднага. Трябва да поработя върху твоя характер. Ставаш все по-твърдоглава с времето.

— Ще заключа вратата. Върни се в Шотландия.

Тя го чу да се смее, после той затвори. Софи поклати глава, остави слушалката и се изправи. Нямаше право да изпитва облекчение. Не беше честно спрямо Джок да го държи тук. И нямаше да го направи. Щеше да се обади на МақДъф и да му каже да притисне малко повече Джок. Той определено не я слушаше.

Утре.

Беше късно, а тя имаше важна среща сутринта в осем. Отиде до стаята на Майкъл, за да провери какво е състоянието му. „*Моля те, спи дълбоко и безметежно, бейби. Всяка такава нощ е подарък за теб.*“ Затвори внимателно вратата, върна се в кухнята и остави автоматичната кафе машина включена, готова за сутринта. Напоследък имаше нужда от много кофеин, за да се справи с ежедневието. Отиде в спалнята си и протегна ръка да включи осветлението.

И една ръка я стисна здраво за гърлото!

— Само да изпишиш и ще ти счупя врата, кучко!

Исусе! Софи не изпища. Заби лакътя си в стомаха му и в същото време го ритна в пищяла. Мъжът изсумтя, хватката му отслабна. Тя се изскубна и се затича към нощното шкафче, където държеше пистолета, даден ѝ от Джок.

Падна на колене, защото нападателят ѝ я спъна, преди да е стигнала до целта си. Той беше върху нея, ръцете му я стискаха здраво за гърлото.

Болка.

Не можеше дадиша. Заби пръстите си в ръцете му. Исусе, можеше да умре!

Майкъл...

Изплю се в лицето му.

— Кучка!

Непознатият вдигна ръка към лицето си. Тя извъртя глава и заби зъби в другата му ръка. Усети вкуса на кръвта. Мъжът извика от гняв и болка. Софи се претърколи и се освободи от него. Той я хвана за косата, преди да е успяла да се изправи на колене.

В ръката му проблесна метално острие.

Нож.

Смърт.

Не!

Вдигна поглед към разкривеното му лице, докато в същото време се бореше да се изправи на крака. Беше грозен. Много грозен.

— Уплаши ли се? — Той се задъхваše. — Така и трябва да бъде. Щеше да е по-лесно за теб, ако... — Очите му се разшириха, тялото му се изви. — Какво е...

После тя видя острието на кама да се подава от гърдите му. Очите му се бяха вече облещили, когато тялото му започна да пада. Но мъжът, който стоеше зад него, го бутна на една страна, за да не падне върху нея. Джок? Замаяна, тя си задаваше този въпрос.

— Успя ли да те намушка?

Тя осъзна, че това не е Джок. Висок, мускулест, ниско подстригана тъмна коса. Тонът му беше толкова лишен от чувства, колкото и изражението на лицето му.

— Намушка ли те? — повтори той. — Покрита си с кръв.

Тя сведе поглед към изцапаната си с кръв блуза.

— Не. Кръвта сигурно е негова.

Джок погледна мъжа, паднал на пода, подобен на купчина.

— И аз така мисля. Кой е той?

София се застави да погледне лицето на нападателя си. Изтъняваща кафява коса, сиви очи, широко отворени, триъгълно лице.

— Не знам — прошепна тя. — Никога преди не съм го виждала.

— О, отбил се е просто така, за да ти пререже гърлото? — запита я скептично той.

Тя осъзна, че трепери. Чувстваше се слаба и уязвима. И много ядосана.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Мат Ройд. Може и да си чувала името ми.

— Не, не съм.

Той сви рамене.

— Имаше толкова много, нали?

— Не знам за какво говориш.

— Стаята на сина ти е надолу по коридора, нали?

Той се обърна към вратата. Тя скочи на крака.

— Откъде знаеш? Не се приближавай до него!

— Проучих малко нещата, преди да видя как този приятел отвори прозореца. Но този, който те нападна, може да е решил да...

— Току-що бях в стаята на Майкъл.

Но някой може би беше успял да влезе в стаята му, докато тя се бореше с нападателя, помисли си, изпаднала в паника. Профуча край Ройд, който също беше тръгнал по коридора. Отвори широко и рязко вратата на стаята на Майкъл. Светлината от ношната лампа не беше силна, но тя го видя да лежи спокоен в леглото.

Може би.

Трябаше да е сигурна. Запристъпва безшумно. Той дишаше дълбоко, равно. Не толкова дълбоко. Отвори сънено очи.

— Мамо? Нещо не е наред ли?

— Здравей — каза тя тихо. — Добре си. Само проверявах как си. Заспивай.

— Добре... — Очите му се затвориха. — Готова ли си? На блузата ти има кетчуп.

Беше забравила за кръвта.

— Да, правих сос за спагетите. Ще имаме спагети утре вечер. Направих истинска бъркотия. Лека нощ, Майкъл.

— Лека нощ, мамо...

Тя се обърна и излезе от стаята. Ройд стоеше в коридора.

— Той изглежда добре.

Софии кимна рязко и затвори вратата.

— Как влезе в къщата?

— През задната врата.

— Беше заключена.

— Много добра ключалка. Трябваха ми няколко минути.

— Крадец ли си?

Мъжът изкриви устни.

— Когато ми наредят. Правил съм от всичко по малко и много от нещата, които е вършил и убиецът, който се опита да ти пререже гърлото. Тези неща ми се удават. Имах и нужното обучение, и нужния опит преди PEM-4.

Тя замръзна.

— Какво?

— PEM-4. — Той я гледаше със силно присвити очи. — Не се преструвай, че не знаеш за какво говоря. В момента не съм много търпелив. Необходимо е малко, за да ме изкара от релси.

— Махни се от дома ми! — каза тя с неравен глас.

— Няма ли да ми благодариш, че ти спасих живота? Каква грубост. — Той стисна устни. — Ако започнеш да ми сътрудничиш, може и да те отърва от онова тяло в спалнята. Бива ме в тези работи.

— Откъде знаеш, че няма да се обадя в полицията? Той нахлу в дома ми. — Тя го гледаше втренчено право в очите. — Ти — също.

— Заплашваш ли ме? Не обичам заплахите.

Обзе я страх. Господи, този тук я плашеше повече от онзи маниак в спалнята ѝ.

Тя навлажни устни.

— Ти си този, който заплашва. Ти влезе в дома ми. Откъде да знам, че ако онзи мъж не ме беше нападнал, ти нямаше да го направиш?

— Няма как да знаеш. Все още мога да те нападна. Но се опитвам да се контролирам. Ако ми дадеш каквото искам, имаш шанс да оцелееш.

Сърцето ѝ биеше толкова тежко, че тя едва дишаше. Подпра се на стената.

— Махни се от дома ми!

— Уплашена си. — Той направи крачка към нея и подпра ръцете си на стената, от двете ѝ страни, близо до раменете ѝ. — И имаш право да се страхуваш. Ще бъде истински срам синът ти да изгуби майка си само защото е била глупава.

Той беше само на сантиметри от нея и Софи се чувствуваше хваната в капан. Сините му очи проблясваха, погледът му не се отделяше от нея. Твърд, студен, леденостуден.

— Кой те изпрати?

Той се усмихна.

— Защо? Ти.

— Глупости! — Тя го ритна с коляно в слабините и се гмурна под ръката му, когато той се преви от болка. Затича към входната врата. Трябваше да успее да доведе помощ. Нямаше време да мисли.

Мъжът се изравни с нея в момента, когато тя отвори вратата. И попадна право в ръцете на Джок. Опита се да го отблъсне.

— Джок, внимавай. Той е...

— Шшш, знам. — Той гледаше зад нея. Бутна я нежно встрани.

— Какво става, Ройд?

Ройд се спря, погледът му стана предпазлив.

— Ти ми кажи, Джок. Не очаквах да те видя тук. Да не би тя да ти плаща? Няма начин.

Очите на Софи се разшириха от шока.

— Познавате ли се, Джок?

— Може и така да се каже. Ходили сме в едно и също училище.

— Той срещна погледа на Ройд. — Грешиш. Тази жена не е твоята цел.

— По дяволите, ако не е! — каза рязко Ройд. — Името й беше във файловете на Санборн. И в миналите, и в настоящите.

— Откъде знаеш?

— Нат Кели. Той е добър. Не прави грешки.

— Това не означава, че не може да интерпретира неправилно онова, което открие. — Той се обърна към Софи. — Майкъл добре ли е?

Тя рязко кимна.

— Но има мъртъв мъж в спалнята ми.

Джок погледна Ройд.

— Един от хората ти?

— Не убивам собствените си хора — каза той саркастично. — Влезе в къщата преди мен. Щеше да я убие. Не можех да го допусна. Имах нужда от нея.

Погледът на Джок се премести върху Софи.

— Софи?

— Той го уби.

— И кой е жертвата?

Тя поклати глава.

— Не знам.

— Тогава, мисля, че е по-добре да погледна. — Той хвана Софи за ръката. — Хайде. Да влезем вътре. Не искаш да предизвикаш любопитството на съседите, нали?

Софии не помръдна. Гледаше Ройд.

— Той няма да те нарани — каза Джок. — Станало е недоразумение.

— Недоразумение? Той уби човек преди пет минути.

— И спасих кожата ти — каза студено Ройд.

— Очевидно за свои собствени цели.

— Абсолютно.

— Ройд, тя не е целта — повтори Джок. — Ще ти обясня, когато имам възможност. А междувременно, стой мирен.

Рой замръзна.

— Заплашващ ли ме?

— Само ако не стоиш мирен. Но ще е глупаво да се борим един с друг. Ние сме на една и съща страна. Всъщност през последните няколко дни се опитвах да те открия. — Направи гримаса. — Но не съм сигурен, че мога да се разбера с теб. МакДъф отбелязва факта, че от известно време на мен ми липсва опит. А ти живееш живот, който определено те държи във форма.

— Не ми говори глупости. Ти беше най-добрят. И нищо не забравяш.

— Ние сме на една и съща страна — повтори Джок. — Дай ми малко време и ще ти го докажа.

Ройд не искаше да отстъпи пред Джок. Или поне Софи мислеше така. Тя виждаше напрегнатостта под спокойната външност. За миг си помисли, че насилието, което се таеше в него, ще избухне, но после той се обърна рязко и влезе в коридора.

— Огледай тялото. Ако е бил професионалист, позволил е на емоциите да му попречат. Беше ѝ толкова ядосан, че не ме чу да приближавам зад него.

— Не искам този Ройд в къщата си, Джок — каза Софи. — Пет пари не давам какво има между вас двамата. То няма да повлияе нито на мен, нито на сина ми.

— Не мисля така — каза рязко Ройд с блеснали очи. — Затънала си в това до гуша и всичко, което ще направя оттук нататък, ще се отрази и върху теб. По-добре се надявай, че Джок ще успее да ме накара да повярвам на онова, което ми каже. Макар да не е много вероятно.

— Спокойно. — Джок побутна Софи в къщата и затвори входната врата. — Софи, приготви ни кафе, докато оглеждаме тялото. Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от гълътка кофеин.

— Искам да дойда с вас...

Това беше лъжа. Не искаше да види онзи мъртвец с кървавия нож, който стърчеше от гърдите му. Какво щеше да промени това?

— Не, ще отида при Майкъл и после ще се видим в кухнята.

След десет минути тя приготвяше кафето и се опитваше да върне спокойствието си. Господи, трепереше толкова силно, че не би могла да държи чашата, без да разсипе част от съдържанието ѝ. Сигурно беше закъсняла реакция на събитията. Щеше да се оправи след минутка. Затвори очи и си пое дълбоко дъх. След смъртта на родителите ѝ имаше периоди, понякога продължаващи с месеци, в които ѝ беше трудно да постига контрол над себе си. Сега обаче беше силна и онзи мъж не означаваше за нея нищо друго, освен заплаха.

Не, нямаше да изгуби контрол. Вече беше добре.

— Софи? — Джок влезе в кухнята.

Тя отвори очи и кимна.

— Добре съм. Но това ме накара да си спомня някои неща.

— Какви неща? — запита Ройд, който влезе в кухнята след Джок.

Тя го изгледа студено.

— Не е твоя работа.

— Отиди в банята и я изпери. — Джок ѝ подаде бялата блуза. —

Не мисля, че ще искаш да се върнеш веднага в спалнята си.

— Благодаря.

Софии взе блузата и мина покрай него и Ройд, който се беше подпрял на касата на вратата, и тя много внимава да не го докосне. Но пак усети колко е напрегнат, усети множеството емоции, които сякаш го наелектризираха. Тя не искаше да има нищо общо с всичките тези емоции, докато не успее самата да се съвземе. Нека Джок се оправя с него. Нека Джок измисли начин как да го отстрани от къщата.

Изми се, смени дрехите си и вчеса косата си. После се опита да изгони от съзнанието си представата за онова мъртво тяло в спалнята ѝ. Не успя. И не биваше да успее. Трябваше да се справи със случилото се, трябваше да се справи и с Мат Ройд. Затова трябваше да престане да хленчи и да застане лице в лице с истината.

Отиде в кухнята. Двамата мъже седяха до масата. Ройд, изглежда, се чувстваше толкова удобно, колкото и тигър, на когото се налага да запази равновесие върху стол. Тигър. Да, това описание беше изключително точно.

— Налиах ти кафе. — Джок посочи стола до себе си. — Седни. Трябва да поговорим за Ройд.

Тя поклати глава.

— Седни — повтори Джок. — Имаш достатъчно проблеми.
Нямаш нужда от повече усложнения.

Тя се поколеба, после бавно седна.

— Разпозна ли трупа в спалнята?

Той поклати глава.

— Ройд също не го познава. Но скоро може да чуем нещо. Той го засне с камерата на мобилния си телефон и изпрати снимката на своя човек в сградата с лабораториите на Санборн.

Тя замръзна.

— Неговият човек?

— Наел е човек, който, под прикритие, да измъкне информация от документите и файловете на Санборн. Той работи с видеомониторите в стаята на охраната в завода.

— И защо го прави?

— Не харесва Санборн — каза Джок. — Също толкова, колкото и ти.

— Защо?

Погледът ѝ започна да търси признания в изражението на Джок. Тя си спомни всичко, което Ройд ѝ беше казал в спалнята. А после Джок беше казал, че са посещавали едно и също училище. Прилоша ѝ.

— Още един? Като теб, Джок?

Джок кимна.

— Малко по-различни обстоятелства, но резултатите са почти еднакви.

— О, Господи!

— Няма да говорим за мен — каза Ройд. — Не искам да слушам нищо, което може да ме убеди, че тя не е на страната на Санборн. Разбра ли ме, Джок?

Джок мълча известно време.

— Преди две години баща ѝ застрелял майка ѝ, опитал се да убие сина ѝ, но тя го закрила с тяло и така той пристрелял нея, преди да се самоубие. Без никаква очевидна причина. Просто така.

Студеният поглед на Ройд сега беше насочен към Софи.

— Един от твоите експерименти, обърнал се срещу теб?

— Не — стомахът ѝ се сви. — Господи, не.

— Груб си — каза Джок тихо. — Прекалено груб, Ройд.

Погледът на Ройд не се отделяше от лицето на Софи.

— Възможно е. Откъде бихме могли да знаем?

Тя поклати глава.

— Никога не бих... Обичах го. Обичах и двамата си родители.

— И няма за какво да се обвиняваш. Името ти фигурира във файловете на Санборн в първоначалните експерименти с PEM-4, но това нищо не означава.

— Не съм казала това. — Тя протегна, като сляпа, ръка към чашката с кафе пред себе си. — Означава нещо. Означава всичко.

— Защо? Как?

Тя се чувстваше така, сякаш я налагат жестоко, разкъсват я.

— Виновна съм. Вината беше моя. Всичко беше...

— Спокойно, Софи. — Джок покри дланта ѝ със своята. — Мога да му разкажа и по-късно. Не трябва да преживяваш всичко отново.

— Ти не можеш да ме защитиш. — Тя навлажни устни. — Не мога да се скрия от онова, което съм извършила. Всеки ден съм изправена пред него. Всеки път, когато погледна Майкъл и знам... — Тя спря да говори и вдигна поглед към Ройд. — И нищо, което ще кажеш, не може да ме накара да се почувствам по-зле, отколкото вече се чувствам. Можеш да разтвориш раната отново, но тя не може да стане по-дълбока. Искаш ли да знаеш какво се случи? Бях млада и умна и мислех, че мога да променя света. Бях току-що завършила медицинския колеж и започнах работа във фармацевтичната компания „Санборн“, защото те ми обещаха, че ще ми дадат възможност да посветя времето си на проучването, което бях започнала още в колежа. Имах докторска степен по химия и по медицина и специализирах в областта на нарушенията в съня, защото баща ми страдаше от безсъние и кошмари още от детството си. Мислех, че мога да помогна и на него, и на други като него.

— Как?

— Бях успяла да открия как химически да въздействам на фазата, която непосредствено води към PEM-4, психологически най-активната фаза на съня. Докато човек е в това състояние, е възможно да се стимулират приятните сънища, които да изместят кошмарите, и дори да се спре безсънието. Санборн беше много развлечуван и истински ентузиазиран. Той дори ме придума да заобиколя разпоредбите на контролните органи и да отида в Амстердам, за да проведа тестовете. Искаше това да се пази в строга тайна, докато не се

уверим, че резултатите ще са толкова обещаващи, колкото мислим. Не му трябваха много усилия, за да ме убеди да предприема първите стъпки. Знаех, че на контролните органи им е необходима цяла вечност, за да одобрят, което и да е лекарство, а и напълно вярвах в безопасността на процеса. Тестовете бяха удивително успешни. Хора, които бяха жертва на нощни кошмари през целия си живот, се освободиха от тях. Станаха по-щастливи и много по-продуктивни, без очевидни странични ефекти. Бях толкова щастлива, че можех да подскоча до Луната.

— И?

— Санборн каза, че трябва да намалим скоростта. Иззе тестовете от ръцете ми и ме убеди да насоча изследването, което вече бях провела, към всички възможни покачвания на стойностите за РЕМ-4. Когато отказах, той ме изключи от работната група. Бях ядосана и силно разочарована, но не подозирах нищо нередно. — Тя направи пауза. — Исках обаче да знам как вървят тестовете, затова отидох в лабораторията една нощ и прегледах файловете. — Тя си пое дълбоко дъх. — Не можете да предположите какво открих. Те използваха уязвимостта, която лекарството причиняващо, за да постигнат контрол над мозъка. Съществуваше кореспонденция между Санборн и генерал Бош, в която се говореше за предимството, което контролът над мозъка ще даде във време на война. Отидох при Санборн и му казах, че напускам и че ще взема проучването си със себе си. Виждах, че е ядосан, но той успя да се овладее. На следващия ден на вратата ми почукаха двама адвокати. Те твърдяха, че тъй като съм наета на работа от Санборн, проучването законно е негово. Че аз мога само да подпиша оставката си или да отнеса въпроса към съда. — Тя изкриви устни. — Знаете какви шансове щях да имам срещу Санборн в съда. Не исках и да продължавам проучването. Очевидно потенциално бях опасна. Но не исках и Санборн да продължи изследванията. Казах му, че ще отнеса въпроса към медиите и ще им кажа какво прави, ако продължи с експериментите. Той се съгласи. Реших, че съм спечелила. Започнах работа в университетската болница в Атланта и се опитах да забравя всичко.

— Без доказателство, че Санборн се е съгласил с теб?

— Имах приятели в лабораторията. Мислех, че ще ми кажат, ако експериментите бъдат продължени. Съществуваше добра вероятност

да го направят.

— Възможност?

— Добре де, бях наивна. Трябваше веднага да отнеса въпроса към медиите. Но по-голямата част от съзнателния си живот бях прекарала в изучаване на медицината и не исках да пратя всичко по дяволите. Онези адвокати щяха да направят на кайма и кариерата ми, и живота ми. — Тя си пое дълбоко дъх. — А и експериментите спряха. Проверявах периодично през следващите шест месеца. На проекта като че ли беше сложен край.

— А след първите шест месеца?

Тя стисна чашата.

— След това не ми се налагаше да се тревожа, че животът ми може всеки момент да се разпадне. Защото той вече се беше разпаднал. Един ден отидох на риболов с баща си и майка си. Джок ти каза какво се случи. Баща ми полудя. Докато беше любящ и загрижен за нас, изведнъж, просто така, застреля жената, която беше обичал през целия си живот. Щеше да убие и сина ми, ако не бях застанала между тях. Куршумът все пак го засегна, но беше минал през мен и беше отклонен. Събудих се след един ден в болницата. Бях съкрушена, като разбрах какво се е случило. В това нямаше никакъв смисъл. Такива неща не биха могли да се случват. И след това лежах два месеца в психиатрична клиника. — Тя стисна ръцете си в юмруци. — Бях слаба. Трябваше да бъда силна, да съм там, когато Майкъл е имал нужда от мен, но Дейв не ми каза, че и той има проблеми. Трябваше да съм там с него.

— Това са били само два месеца, Софи — каза Джок тихо. — И ти самата си имала проблеми.

— Аз не съм дете — каза тя с дрезгав глас. — Аз съм майка и трябваше да съм с него.

— Историята е сърцераздирателна — каза Ройд. — Но аз искам да докопам Санборн.

Исусе, той май беше твърдо копеле.

— Съжалявам, че изгубих времето ти. Не се опитвах да изтръгна съчувствие от теб. Съмнявам се, че си способен на такова. Всъщност и не успяхме да се изтръгнем от ръцете на Санборн. — Тя поднесе чашата към устните си. — Докато бях в психиатричната клиника, единственият начин да оцелея беше да се опитвам да разбера

какво се беше случило. Не можех да повярвам, че баща ми, просто така, изведнъж, за секунди, е полуудял. Той беше... прекрасен човек. Мил и нормален във всяко едно отношение. — Тя направи пауза. — С изключение на нарушенията в съня, от които страдал още като дете. Но дори това се беше някак странно „смалило“ през последните месеци. Той ходеше при нов терапевт, доктор Пол Дуайт. Проверих го, беше много уважаван лекар. Баща ми го посещаваше по-често отколкото предишния си терапевт и това като че ли даваше резултати. Спеше през цялата нощ, а кошмарите се появяваха много по-рядко. Майка ми беше много щастлива заради него. Онзи последен ден той изглеждаше много по-спокоен и по-отпочинал, отколкото въобще можех да си спомня. А после си спомних колко спокойни и весели бяха онези доброволци в Амстердам, след като се събудеха след терапията на PEM-4. — Тя поклати глава. — Мислех, че си въобразявам, че правя връзки, които не съществуват. Трябваше обаче да се убедя, да бъда сигурна. Нима това не беше най-добрият начин да се отърват от мен? Бях сигурна, че баща ми щеше да обърне пистолета и към мен, ако не бях вече поела куршума, предназначен за Майкъл. Чувал си за луди, които са убивали цялото си семейство, преди да се самоубият. Семейни трагедии. Никакъв убиец, който би могъл да запали искрата на разследването. Мен вече нямаше да ме има, а Санборн щеше да е свободен да продължи с плановете си за PEM-4.

— И какво направи по въпроса?

— Като излязох от болницата, прегледах книжата на баща ми и записах името и адреса на терапевта. Обадих се, за да си уредя среща. Телефонът беше изключен. Терапевтът беше загинал в автомобилна злополука преди три седмици.

— Много удобно — прошепна Джок.

— И аз така си помислих. Наех частен детектив да се опита да установи връзката между доктор Дуайт и Санборн. Единственото, което той успя да открие, беше, че двамата са се срещнали на конгрес в Чикаго същата година. И това, че Дуайт редовно е правил банкови депозити от по половин милион долара през последните няколко месеца.

— От това не могат да се правят никакви заключения.

— В никакъв случай не е достатъчно за повдигане на дело в съда, но беше достатъчно за мен. Подейства ми като въже, което са ми

подали, за да ме издърпат от подвижните пясъци. Трябаше обаче да знам повече. Все още имах приятели в компанията на Санборн и започнах да задавам въпроси. Увериха ме, че в помещението не са провеждани повече експерименти. Отделът бил напълно закрит, а хората, работили по проекта, били прехвърлени в други групи, по други проекти. Не повярвах. Помолих приятелката си, доктор Синди Ходж, да следи наоколо и да види какво може да открие. — Софи спря, за да си поеме дъх. — Тя ми предаде списък с имена. И място. Гарууд, Северна Дакота. — Спря, защото усети промяна в поведението на Ройд. — Познато ли ти е името?

— О, да. Аз съм много добре запознат с Гарууд. — Той погледна Джок. — А ти?

— Моето обучение беше различно от твоето. Не си спомних за Гарууд до онази последна година, когато спомените ми започнаха бързо да се връщат. — Той кимна на Софи. — А и Софи помогна на спомените ми да се върнат, когато дойде да ме търси.

— Тя те е търсила? — запита Ройд.

— Да не мислиш, че аз съм я открил? Аз се опитвах да се примиря със себе си, да открия кой съм и какъв съм. Не се освободих така бързо като теб.

— Бях в Гарууд дълго преди да те доведат там. И освобождаването ми не ми се стори бързо — каза Ройд.

— Не сте били заедно в Гарууд? — запита Софи. — Не разбирам.

— Джок беше доведен в Гарууд по молба на Томас Рейли, който обучаваше свои собствени „зомбити“, чийто мозък контролираше напълно — каза Ройд. — Той плащаше на Санборн, за да използва PEM-4 и да му помога да манипулира Джок и някои други свои жертви. Но имаше и други методи, с които той експериментираше, а Санборн беше само негов инструмент.

— А ти?

— О, аз бях подарък от генерал Бош за Санборн, когато отвориха лабораторията в Гарууд. — Той се усмихна безрадостно. — Генералът искаше да се отърве от мен и не можа да измисли нищо по-добро от това да ме изпрати на партньора си в престъплението. Харесваше му идеята, че ще пречупи волята ми, а ако това не станеше, винаги съществуваше възможността да полудея. Случи се на двама, докато бях в Гарууд.

Обзе я ужас.

— Не! — прошепна тя.

Той я изгледа скептично.

— Трябва да знаеш и за това, щом знаеш за Гарууд.

Тя поклати глава.

— Не беше записано в докладите на Санборн.

— От онова, което съм чувал, жителите на селищата в близост до Аушвиц също твърдели, че нищо не знаят.

— Казах ти, не...

— Щом твърди, че не е знаела, значи това е истината — каза Джок. — Санборн не би пазил записки за провалите си. Той би елиминирал обекта и би изтрил всички записи.

— Сигурен ли си? — запита Софи. — Лекарството РЕМ-4, което аз създадох, беше безопасно и за тялото, и за ума.

— Не и след внесените от тях промени — каза Ройд. — Те увеличиха многократно несигурните, предполагаеми фактори. Някои умове не можеха да приемат тази степен на подчинение, без да се наруши стабилността им. О, да, лекарството и фазата бяха напълно променени. В Гарууд имаше петдесет и двама мъже, които могат да потвърдят това.

— В докладите се споменаваше, че са трийсет и четириима — каза Софи.

Ройд само я погледна.

— Санборн... ги е убил?

Той сви рамене.

— Пребраих петдесет и двама, преди да си тръгна от там. Не знам какво се е случило с тях. Но мога да предположа. Крих се повече от три месеца и точно тогава ЦРУ разкри делата на Томас Рейли. Санборн беше смъртно уплашен, че документите и записките на Рейли могат да заведат ЦРУ до Гарууд, затова разчисти всичко толкова добре, че никой не би могъл и да предположи какво е ставало там. А след това затвори мястото и премести всичко.

— В завода си в Мериленд — каза Софи. — Защо не отиде в полицията?

— Полицията обикновено не изслушва наемните убийци. А бях сигурен, че генералът ще се погрижи поне едно от убийствата, които бях извършил, да бъде документирано. — Той стисна устни. — Е, все

пак нормално беше да ме изпращат да извършвам убийства. Бях „тюлен“ в продължение на четири години, а всички знаят, че нас ни обучават на насилие и смърт. Трябаше да намеря друг начин да сложа ръце върху тях.

— Какъв начин?

— Трябаше да изкарам достатъчно пари да купя информация. Беше ми необходимо известно време да открия лаборатория, където се извършват изследвания PEM-4, и да внедря „къртица“ в компанията на Санборн. — Той срещна погледа й. — И това ме доведе при теб.

— Аз не... Никога... — Тя спря и уморено поклати глава. — Но го направих. Аз го започнах. Вината беше моя. Не мога да обвинявам теб за...

Мониторът на Майкъл се изключи.

— Исусе! — Тя скочи на крака. — Майкъл...

И излезе тичешком от стаята.

ГЛАВА 4

Ройд изруга и понечи да се изправи.

— Тя не се опитва да избяга — каза Джок. — Седни и си изпий кафето. Просто ще се погрижи за сина си. Ще се върне.

Ройд бавно седна обратно.

— Какво му е на него?

— Кошмари. Понякога получава спиране на дишането.

— Иисусе.

— И преди да запиташи, тя не е правила експерименти с него. Кошмарите са започнали, след като дядо му се опитал да го убие и видял как той е пристрелял баба му и майка му. Софи ми каза, че преди време кошмарите били по-лоши и по-чести и че синът ѝ може би е на път да се възстанови. — Направи гримаса. — Все още ми е много трудно да гледам тези неща. Той е само дете.

— Каза, че тя те е открила. Как?

— В записките за Гарууд, които получила от приятелката си, имало препращане към случаите на Томас Рейли, доведени там. Обектите на Гарууд били „изчезнали“, но все още имало следи, които водели към тези на Рейли. Имало цяла верига подкупени хора, които водели до най-горните нива на властта. Но веригата се разпаднала и хората се скрили, когато ЦРУ се приближило до Рейли. Повечето от обектите били открити и елиминирани, но някои от нас бяха оставени на свобода. — Той направи пауза. — Ти обаче знаеш всичко това. Ти самият успя да ме откриеш преди около година.

— А ти ми каза, че не знаеш нищо. Че не знаеш къде Санборн е преместил експериментите си върху PEM-4. Лъжи?

Джок поклати глава.

— Тогава не помнех почти нищо. Беше ми необходимо много време, за да се излекувам достатъчно, та да мога да събера и оценя някои факти. Нямах повече ум от някой зеленчук, когато МакДъф ме откри в онази лудница в Денвър, където бях попаднал, след като се измъкнах от ръцете на Рейли. Ако беше дошъл след няколко месеца,

щеше да получиш повече информация от мен. Софи ме намери в точния момент. Бях готов да си спомня. Тя ми помогна и спомените започнаха да се връщат.

Ройд го изучаваше с поглед. Вероятно казваше истината. Джок беше различен от мъжа, с когото се беше срецнал тогава, за първи път. По онова време той беше малко неясен и отдалечен. Но в този мъж, който сега седеше срещу него, от другата страна на масата, нямаше нищо неясно и отдалечено. Чертите на лицето му бяха красиви, но той беше твърд и решителен, нямаше да отстъпи пред нищо.

— И какво си спомни?

— Че Рейли се канеше да изпрати някои от най-новите си обекти до другото място на Санборн, за да бъдат „обучени“ преди рейда на ЦРУ. Някъде в Мериленд.

— И защо не се свърза с мен? По дяволите, ти знаеше, че аз трябваше да съм информиран. На мен самия ми бяха необходими месеци, за да стигна до същата тази информация.

— Бях малко зает със Софи. Не исках някой да ми пречи. Не исках никакво вмешателство.

— Зает?

— Тя всъщност не знаеше колко далеч е стигнал Санборн, докато не ме срецна. Беше напълно съкрущена. Искаше сама да преследва Санборн. — Той поклати глава. — Не можех да ѝ позволя да го направи.

— И защо не?

— Защото тя успя да докосне някаква струна в душата ми — каза той простиочно. — Беше изпълнена с чувство за вина и болка и не можеше да се мери със Санборн и неговите деяния. Отначало искаше да се опита да влезе в сградата и да унищожи проучванията, създали РЕМ-4. Но те бяха сменили всички защитни кодове и тя не можа да го направи. И така, остана ѝ само възможността да отреже главата на змията и да се надява, че така ще унищожи отровата ѝ.

— И те е помолила ти да го направиш?

Той отново поклати глава.

— Тя толкова силно страда от чувство за вина, че няма начин да ме остави аз да го убия. Единственото, за което ме помоли, беше да я науча как се убива човек.

— И ги я научи?

— Да, технически, тя е много добра. Почти толкова добър стрелец е, колкото съм и аз. А дали може да го направи? Тя мисли, че може. Това зависи от степента на омразата, която е натрупала. Омразата може да означава много, да промени нещата. — Той погледна Ройд право в очите. — Нали?

Ройд не обърна внимание на въпроса му.

— Но тя е виновна. Откъде знаеш, че не е одобрявала плановете на Санборн, че не е била в екипа му отначало, а после, по някаква причина, пътищата им са се разделили?

— Вярвам ѝ.

— А аз — не.

— Не съм глупак, Ройд. Тя ми казва истината. — Той го изучаваше с поглед. — Изглеждаш разочарован. Защо искаш тя да е все още в екипа на Санборн?

— Защото това беше моята възможност да изстискам информация от нея, за да намеря формулите и да заловя Санборн и Бош. А сега ти ми казваш, че практически не е замесена, че е невинна.

— Той стисна длани в юмруци. — Не, няма да повярвам.

— Ще повярваш. Ти си прекалено умен, за да се оставиш да бъдеш заслепен. Знаеш, че нещата никога не са такива, каквито искаме да бъдат. Просто трябва да свикнеш с идеята.

— Може би.

Джок го изгледа с присвiti очи.

— За какво мислиш?

— Откакто избягах от Гарууд, се налага да манипулирам всяка ситуация, за да съм сигурен, че ще оцеля и ще успея да застана на пътя на Санборн. Трябва да постъпя така и в тази конкретна ситуация.

— Той стисна челюсти. — Прекалено съм близо, Джок. Ако не мога да я използвам, няма да ѝ позволя и да ми попречи. Нямам никакви угрizения...

Звънна мобилният му телефон и той погледна екрана, за да види кой е. Беше Нат Кели.

— Стискай палци да е узнал кой беше онзи кучи син в спалнята — каза той и натисна бутона.

Софи се забави секунда пред спалнята на Майкъл, за да си поеме дълбоко дъх и да се приготви да се върне в кухнята и отново да застане лице в лице с Мат Ройд.

Тази нощ кошмарът на Майкъл не беше чак толкова мъчителен. Когато нещата станеха прекалено ужасни, тя едва издържаше. Този път обаче Господ беше милостив.

Да, щеше да издържи. Не беше някоя хлапачка, която вечно хленчи. Можеше да понесе всичко, което животът ѝ поднесе. Включително Ройд, който я гледаше с ледена студенина, който я обвиняваше за собствените си страдания. Тя изправи рамене и отиде в кухнята. Джок вдигна поглед.

— Майкъл заспа ли отново?

Тя кимна.

— Не беше много лошо. Поседях малко при него и му поговорих и той отново заспа.

— Добре — каза Джок. — Да се надяваме, че няма да се събуди повече. Трябва да се погрижим за някои неща. Ройд току-що получи съобщение от своя човек в сградата.

Погледът ѝ се стрелна към Ройд.

— Откри ли кой беше онзи убиец?

— Един от охраната на Санборн — каза Ройд. — Поне така е записан в списъка на персонала. Арнолд Каприо.

— Каприо — повтори Софи.

— Чувала ли си за него?

Тя поклати глава.

— Името ми звучи познато...

— Помисли.

— Казах ти, че едва ли... — Тя спря. — Не, знам кой...

Софи отиде в дневната стая и отвори чекмеджето на бюрото си. Списъкът беше прибран в кожена папка. Тя я отвори и започна да следи с показалец имената. Името на Арнолд Каприо беше в средата на списъка. Тя затвори очи.

— Господи!

— Кой е той?

Тя отвори очи и обърна глава към Джок и Ройд.

— Каприо с едно от имената в списъка, който ми даде Синди. Това са все хора, подложени на експерименти в Гарууд. Санборн

сигурно го е задържал близо до себе си като охрана. Но изглежда, не е бил само охрана. Очевидно го е използвал, за да го отървава от заплахи като мен например? — Трябаше да престане да трепери. — Ирония, нали? Санборн ми е изпратил една от жертвите, за които аз съм отговорна, за да сложи край на живота ми.

— Ти не си отговорна за това — каза Джок. — Ти никога не си искала да стане така. Дори не си го помислила. Ти си се опитала да го спреш.

— Кажи това на Каприо. — Тя погледна Ройд. — Кажи го на Ройд. Ти мислиш, че съм отговорна, нали?

Той я гледа втренчено един миг, после сви рамене.

— В момента няма значение какво мисля аз. Трябва да ти кажа, че Санборн невинаги избираше млади мъже, почти деца, за да ги обучава за убийци, както правеше Рейли. Той обичаше да е силен още от самото начало, вярваше в добрия старт. Вярваше, че експериментите дават по-добри резултати върху мъже, които вече са доказали, че са склонни към насилие. Бях често му изпращаше военни снайперисти или „*тиолени*“ като мен. Изпращаше ги в района уж на мисия, а после съобщаваше на Санборн, за да прати хората си да ги приберат. Знаех за поне двама наркомани и поне трима наемни убийци в Гарууд.

Тя го погледна изненадана.

— Исусе, да не би да се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре?

— Не. Ти ми зададе въпрос. Сега аз ще ти задам един. Ти не знаеше името ми. То не е ли в списъка?

Тя се замисли.

— Не, но името на Джок беше там.

Ройд сви рамене.

— Може би в списъка са включени само хората на Санборн, както и онези, които сам е успял да „набере“ за експериментите. Аз бях подарък от партньора му. — Той се обърна към Джок. — По-добре да се отървем от трупа на Каприо. Знаеш ли някое място?

— Блатата на запад оттук — каза Джок. — Няма да го открият с месеци, дори може би години.

— Запиши ми указанията. Ще взема големи чували за боклук от кухнята и ще го овържа. А ти отиди да разузнаеш и да се увериш, че всички в квартала спят, както изглежда, преди да го отнеса до колата.

— Трябва ли да... — Софи спря и опита отново. — Няма ли начин да се отървем от него, без да го хвърляме в блатата?

— Налага се — каза Ройд. — Да не би да искаш да го оставя на моравата пред къщата на Санборн? За мен ще е удоволствие.

Софии разбра, че той наистина би го направил.

— Разбирам.

— Но това няма да е умно — каза Ройд. — Плесница през лицето е предупреждение, а аз не искам да предупредя нито Санборн, нито Бош. Аз убих Каприо и нямам нужда нещо да застане на пътя ми. И така, ще се отървем от Каприо, защото, ако не го направим, можем да накараме Санборн да внимава. Може да успее да извърти нещата така, че да обвини теб. С неговите пари и влияние, това е напълно възможно. — Понечи да се извърне, но каза: — И преди да започнеш да съжаляваш, този боклук, трябва да ти покажа нещо, което открих на пода в спалнята ти. — Излезе за минута и се върна с две неща, които оставил на масата. — Дошъл е подготвен.

Тя втренчи поглед във въжето.

— Щял е да ме удуши?

— Ножът е бил за всеки случай. Каприо очевидно не е и наполовина толкова добър, колкото сме аз и Джок. Той губи и смелост, и концентрация. Бил е изпратен да те обеси и да представи това като нещастен случай. Но пък има две примки. Това какво ти подсказва?

— Майкъл? — прошепна тя.

— Нестабилна психически жена, която убива единственото си дете, а после се самоубива. Ти може би ще помислиш, че е по-вероятно да отровиш сина си, но Санборн не е много умен, а и не познава добре емоционалните реакции на жените. Предполагам, че като се има предвид произходът ти, примките не са нещо чак толкова неразумно. — Той подхвърли през рамо към Джок: — Ще довърша почистването и ще съм готов след десет минути. Направи така, че наистина да е безопасно за мен. — Изгледа Софи. — Ще поговорим, когато се върна.

Тя го загледа как върви по коридора, преди да се обърне към Джок:

— Щом трябва да бъде направено, редно е и аз да помогна.

— И да оставиш Майкъл сам? — Джок сведе поглед към примките. — Ройд можеше да ти спести тази грозна гледка.

Взе ги и ги хвърли в кошчето за боклук в ъгъла.

— Той не иска нищо да ми спести — каза Софи уморено. — Не мога да го обвинявам. С какво мога да помогна, Джок?

— Остани тук и се погрижи за сина си. — Джок поклати глава и тръгна към входната врата. — Ние знаем какво правим. Ти ще ни пречиш.

Тя гледаше безпомощно как вратата се затваря след него. Не можеше да остави Майкъл, но позволяваше Джок да се забърка в криминално деяние, като й помогне, а не искаше това да се случи.

И Ройд. Може би трябваше да се чувства също толкова зле, че позволява на Мат Ройд да рискува. Все пак той й беше спасил живота, като беше убил Каприо. Но й беше трудно да изпитва и благодарност, и вина, когато ставаше въпрос за Ройд. Той беше прекалено твърд, прекалено оствър, а отношението му към нея далеч не беше добро. Всъщност то беше крайно противоречиво.

Тя си помисли, че не може да го обвинява за това. Имаше късмет, че Джок не се чувстваше по същия начин. От момента, в който беше научила за Гарууд, се самообвиняваше жестоко. Беше наранила онези мъже, всичките, по толкова жесток начин, че беше трудно дори да си го представи.

И продължаваше да мисли, да си представя и да се чуди. Не можеше да спре. Не мислеше, че това някога ще има край.

Освен ако не успееше да спре Робърт Санборн.

Джок се върна в къщата почни веднага, след като бяха натоварили трупа на Каприо в колата на Ройд.

— Мислех, че ще отидеш с него — каза Софи.

— Щях. Но Ройд каза, че няма нужда и двамата да рискуваме, когато той може и сам да се справи. Не му харесваше мисълта да те оставим сама.

— Трудно ми е да повярвам, че това би го разтревожило. Той не е като теб.

— И да, и не. Имаме много общи неща. Когато дойде да ме види преди година, почувствах връзката между нас. Ние двамата принадлежим към клуб, където далеч не всички биват допускани.

И тя беше усетила връзката между тях, докато бяха седели тримата до масата. Двамата бяха толкова различни и все пак, изглежда,

се разбираха съвършено един друг.

— Той е изпълнен с гняв и горчивина. И с теб би трявало да е така.

— Той е дълбоко разочарован. Както ти казах, аз убих моя демон, когато убих Томас Рейли. А той все още се бори с демоните си. Няма да намери спокойствие, докато не залови Бош и Санборн.

— А аз?

Той сви рамене.

— Нищо няма да ти се случи, ако успея да го убедя, че казваш истината. Той обаче не иска да повярва. Решил е, че най-накрая е успял да сложи ръце върху човек, достатъчно близък до Бош и Санборн, човек, който ще му помогне да си свърши работата. Той не иска ти да си още една жертва, иска ключ. Ще му е необходимо известно време да свикне с тази мисъл. Но дори когато приеме истината, няма да се поколебае да те използва, ако е необходимо. Отдавна търси своето отмъщение.

— Това мога да го разбера.

— Не само заради PEM-4. Той загуби брат си в Гарууд.

— Какво?

— Бош трябваше по някакъв начин да накара Ройд да отиде в Гарууд, затова накара Санборн да наеме по-младия му брат да работи там. Тод му се обади от сградата с лабораториите и го помоли за помощ. Ройд веднага се отзова.

— И как умря брат му?

— Ройд не ми каза. Но онова, което се е случило, със сигурност е било грозна история.

— PEM-4?

— Софи, не всички грозни неща, които се случваха в Гарууд, бяха директно свързани с PEM-4. Санборн и Бош са истински копелета и имат много отвратителни деяния. Ройд ми каза, че причината, поради която Бош е искал да го отстрани, била, че той бил свидетел на среща между Бош и японски крал на наркотиците в Токио. Бош наистина е искал да се отърве от него. И така, той се обадил на партньора си Санборн и му казал да намери начин да затвори Ройд в Гарууд. Ако Гарууд не съществуваше, те щяха да намерят друг начин да се отърват от него.

Софии уморено поклати глава.

— Но Гарууд е съществувал. Какво е правил Ройд в Япония?

— Току-що бил приключил службата си при „*тюлените*“ и се мотаел из Ориента, преди да се върне в Съединените щати. Мислел да основе компания за внос, ако успее да събере нужните средства. Каза ми, че е израснал в бедните квартали на Чикаго, преди да стане „*тюлен*“. Произход като този обикновено поражда желание да имаш сигурни доходи.

— Но не е имал шанс. Гарууд го е съсипал завинаги.

— Той ще получи това, което иска. Никога не съм срещал порешителен човек от Ройд. Просто е отложил изпълнението на плана си.

Софии спомни пълната концентрация, която Ройд беше показал, докато тя го наблюдаваше. Да, можеше да повярва, че е абсолютно безмилостен и ще преследва докрай всичките си цели. Извърна поглед.

— Как мислиш, след колко време ще се върне?

— След около час.

— А после — какво?

— Ще трябва да направим плановете си.

— Аз имам план и ще го изпълня следващия вторник.

— Ако Санборн изпрати любимия си паяк тарантула да те ухапе, може и да не успееш да изпълниш плана си. А освен това той може да промени графика си.

Беше прав. Беше се сетила, че Санборн може да промени деня си за посещение на сградата, но не искаше да признае това пред себе си.

— Ще видим, нали?

— Не вярвам, че Ройд ще иска да изчака дали ти ще имаш своя шанс. Налага се да признаеш, че в играта има нов елемент и трябва да се съобразим с него.

— На мен не ми се налага да приема каквото и да било. — Тя седна на дивана. — Върви си, Джок. С всяка минута тази история все повече се превръща в история на ужасите. Остави ме аз да се справя.

— Искаш ли нещо за пие? — Той седна на стола срещу нея. — Може да ни се наложи да чакаме дълго.

— На мен вече ми се струва цяла вечност.

Софии облегна назад и затвори очи. Не можеше да забрави двете примки, които Санборн беше приготвил. Едната — за нея. Другата — за Майкъл. Тревожеше се какви ще са последствията за

Майкъл, ако тя убие Санборн, но никога не беше повярвала истински, че неговият живот е в опасност. Мислеше, че тя ще е единствената мишена за Санборн. Защо някой би искал да убие дете? Вярно, баща ѝ се беше опитал да убие Майкъл, но това е било само план, за да накарат всички да повярват, че е полуудял. А ето, че съществуващите и друга заплаха за Майкъл. По дяволите Санборн.

— Не, не искам нищо за пиене. Искам тази нощ да свърши.

— Каприо още ли не се е върнал? — запита Бош, когато Санборн вдигна слушалката.

— Няма го още.

Бош изруга.

— Казах ти, че трябва много да внимаваш с него. Той не беше от най-добрите наемни убийци, когато започнахме експериментите с него, а PEM-4 не го направи по-умен.

— Но го направи верен човек. Казах му съвсем точно какво е нужно и той ще го направи. Експериментите показаха, че интелигентността невинаги прави обектите най-добрите. Погледни Ройд.

— Той беше най-добрият обект, който някога сме имали.

— Докато не отхвърли обучението така, все едно никога не е съществувало.

— За него това не беше чак толкова лесно. Но не за Ройд говорим. Искам да знам дали Каприо вече се е свързал с теб. Изпрати и някой друг в къщата на Софи Дънстън.

— И някой да го види, когато откриват телата? Няма начин. Ще чакаме.

— Ти ще чакаш. Аз не съм толкова търпелив. Имам свои хора и не са „зомбити“ като избраните от теб. Ще ти дам още два часа, в които да се погрижиш за нея.

— Защо ще се намесваш? Тя дори не знае за теб, защото преследва мен.

— И как е разбрала, че PEM-4 се провеждат в тази сграда? Ако знае това, може да е разбрала и за връзката между нас. Трябваше да се отървеш от нея още щом се показва на прага ти.

— Съществуващата вероятността да ни помогне, ако бях успял да я заловя жива. PEM-4 не е съвършен, а тя не продължи изследването, по което работеше и което можеше да увеличи ефекта десет пъти, както и да го направи безопасен.

— Нищо не е съвършено. Нямаме нужда от нея. Тя не е единствената риба в морето. И онова, което имаме, е достатъчно добро.

— Клиентите ти може би не мислят така. Трима от всеки десет умират или полудяват.

— Това е приемлив процент. Не мога да си позволя лукса тя да души наоколо. След три месеца ще се пенсионирам и трябва да съм чист, както и да запазя връзките си.

„Скъпоценните връзки на Бош“, помисли си Санборн с раздразнение. Само че тези връзки щяха да се окажат важни и за двамата. Копелето познаваше всеки извратен военен, който беше в момента на служба, имаше и задокеански връзки, които щяха да се окажат безценни, след като приключеха напълно разработката на PEM-4. Той се застави да овладее гнева си.

— Ще запазиш връзките си. За Бога, Каприо закъснява да се обади само с час. Защо си толкова нервен?

Бош мълча един миг.

— Обади ми се моят информатор от ЦРУ и ми каза, че Ройд е напуснал Колумбия.

— Какво?

— Това би могло и нищо да не означава. Може да е приел друга работа. Търсят го и често го наемат.

— Но ти ми каза, че ще изпратиш човек, който да се разправи с него.

— Изпратих. Три пъти. Той е много добър. Ние го направихме толкова добър.

— Ти си глупак.

— Не можеш да ми говориш по този начин. Не позволявам.

„Нараних гигантското му ego“, помисли си с горчивина Санборн.

— Той беше извън страната и това беше най-добрата ти възможност да го премахнеш.

— Държах го под око.

— Толкова добре, че му позволи да се измъкне. Спомням си го от времето, когато беше в Гарууд. Добър? Беше експерт. Никой не беше по-добър от Ройд.

— Ще го открия. — Буш направи пауза. — Но никога вече не ми говори по този начин.

Санборн се поколеба. По дяволите. Трябваше да успокои този кучи син.

— Съжалявам.

— И се грижи за собствените си проблеми. Софи Дънстън може и да е само жена, но трябва да бъде елиминирана. Искам да съм свободен и чист, преди да тръгнем за острова.

Той затвори. Нима Буш вярваше, че той не знае това? Софи Дънстън му беше трън в очите от момента, в който беше открила, че той продължава експериментите в Амстердам. Беше успял да я изолира, но тя не се предаваше. Просто продължаваше да търси, да рови, да се опитва да намери някой, който да я изслуша.

Той обаче не биваше да се тревожи за проблем, който вече беше разрешен. Каприо сигурно вече беше удушил онази кучка.

— Погрижи ли се за тялото? — Джок запита Ройд, когато той влезе в къщата час и половина по-късно.

Ройд кимна.

— Движението по пътя беше по-оживено, отколкото мислех, че е в този час. — Той погледна Софи. — Не изглеждаш добре. Легни си. Ще поговорим по-късно.

Тя поклати глава.

— Не те ли видях?

— Не ме видях. — Той се обърна към Джок. — Ти можеш да си тръгнеш. Аз ще остана и ще се погрижа тя да е добре.

— Това е моя работа.

— О, за Бога, аз ще се грижа добре за нея — каза той раздразнено. — Вие двамата трябва да...

Майкъл.

— Окей, един от вас ще остане. Хвърлете монета. — Тя се обърна и тръгна към вратата. — Ще съм в стаята за гости. Все още не искам да се върна в спалнята си.

— Ще свържа монитора, докато си под душа — каза Джок. — И ще слушам за сигнала.

— Благодаря.

Тя потрепери, когато мина покрай спалнята си. Този рай на уюта и сигурността се беше превърнал в нещо грозно само за няколко минути, изпълнени с насилие. Не знаеше дали някога ще може отново да влезе в тази стая, или да се по чувства уютно в нея.

„Не мисли за това. Легни да спиш. Може би, когато се събудиш, ще успееш да се справиш с всичко.“

Но не можа да заспи още цял един час. Лежеше и мислеше, опитващ се да измисли план. Не чуваше нито звук да долита от съседната стая. Може би и двамата бяха излезли от къщата. Не, Джок не би я изоставил...

ГЛАВА 5

— Събуди се!

Майкъл! Тя бързо седна и спусна краката си на пода. Беше почти станала, когато една ръка я бутна и накара отново да легне.

— Спокойно. Нищо не е станало. Просто трябваше да те събудя — каза Ройд. — Дадох ти няколко часа сън, но синът ти скоро трябва да се събуди и не искам да се изплаши, като види непознат в къщата. И ти не би искала това.

— О, не! — каза тя сънено и отметна косата от лицето си. Погледна часовника на ношното шкафче. Пет и половина сутринта. — Не, не бих искала Майкъл да... — Поклати глава, за да я проясни. — Но Майкъл не се събужда преди седем.

— Добре. — Той наля чаша кафе от гарафата на ношното шкафче и ѝ я подаде. — Значи ще имаме малко време да поговорим. — Седна на фотьойла близо до леглото. — Легни и се завий. Тук е доста студено.

— Не ми е студено.

Това беше лъжа. Нощницата от жарсе, с която беше облечена, не ѝ осигуряваше достатъчно топлина, а фактът, че беше емоционално и физически изтощена, със сигурност не допринасяше за нормалната ѝ телесна температура.

— Предполагам, че ти си спечелил от хвърлянето на монетата.

— Джок никога не би оставил нещо да зависи от шанса. Всъщност той искаше да остане с мен. Но аз го убедих, че ще говоря с теб и че имам нужда от малко време насаме със себе си. — Той направи гримаса. — Разбира се, трябваше да го уверя, че няма да избухна и да прережа гърлото ти.

— Мога да разбера загрижеността му за това — каза тя сухо. — С Джок станахме добри приятели, а ти си човек, склонен към насилие.

— Тя сви уморено рамене. — И в момента гневът ти е насочен към мен. Мога да го разбера.

— Отлично. Значи вече сме на път да се разберем. — Той се наведе, взе одеялото и зави голите й крака. — За Бога, завий се, настърхнала си.

— Надявах се, че разговорът ни няма да трае дълго. Какво има за казване? Наранила съм те. Съжалявам. Ако има нещо, което мога да направя, за да компенсирам това, бих го направила. — Устните й се извиха в язвителна усмивка. — Но не мога да ти позволя да ме убиеш. Трябва да мисля за Майкъл.

Той не проговори веднага. Изучаваше с поглед лицето й.

— Мили Боже! А ако не беше Майкъл, вярвам, че щеше да ме оставиш да го направя.

— Не ставай смешен! — Тя извърна поглед. — Но аз направих нещо ужасно. Трябва да има някакъв начин да изкупя вината си.

— Ако ми казваш истината, ти не си знаела какво прави Санборн с РЕМ-4.

— А това попречи ли ти и Джок, и всички онези мъже, да страдате? Това спаси ли майка ми и баща ми? Вината беше моя. — Тя срещна погледа му. — И докато не спра Санборн, това ще продължи да се случва. Не мога да го понеса, Ройд.

— И да убием Санборн, това няма да ни отърве от РЕМ-4. Ако така щяхме да решим проблема, Санборн щеше да е моята цел, още след като излязох от Гарууд. Но остава Бош. Ако убием единия от тях, другият ще вземе диска с изследванията и ще се скрие на сигурно място. Трябва да се освободим и от двамата, и от сградата с лабораториите, и от всеки доклад и формула, използвана в Гарууд. Ще изтрия РЕМ-4 от лицето на Земята. Никой никога няма да може отново да направи това, което направиха с мен. — Тонът му стана по-груб. — И ти няма да съсипеш шансовете ми да успея, като убиеш Санборн. Искам всичко.

Имаше такава жар в гласа му, че я стресна за миг.

— И какво ще направиш, ако го убия?

— Не би искала да знаеш. Мислиш, че съм гневен сега?

Да, тя можеше да си представи смъртоносния гняв, който би завладял Ройд, ако някой му попречи.

— Може би ще ти се наложи да овладееш гнева си.

— По дяволите, не. Ако искаш Санборн, ще трябва да преминеш в моя лагер.

Тя замръзна.

— Не искам да...

— Да не би да мислиш, че аз те искам? Но може да имам нужда от теб. Когато дойдох тук, мислех, че има вероятност да изтръгна информация от теб, която ще ми помогне да унищожа Санборн и Бош. Ти беше в списъка на хората, провеждали експерименти в Амстердам. Мислех, че работиш с тях.

— Съжалявам, че съм те разочаровала.

— Наистина ме разочарова. Не исках да ми се наложи да премахна Каприо. Исках да стигна до теб.

Тя се усмихна безрадостно.

— А вместо това, беше принуден да спасиш ненужния ми живот.

— За мен не е ненужен. Няма да позволя той да бъде без стойност.

— Шегувах се. Животът ми има смисъл. Аз съм лекар и помагам на хората. Майка съм и вярвам, че съм добра майка. И не ме интересува дали имам някаква стойност за теб.

— Да, имаш. Ти чувствуваш, че ми дължиш нещо, и аз ще използвам максимално това. — Той се облегна назад във фотьойла и изпъна краката си. — Така че свикни с идеята, че няма да убиеш Санборн, докато аз не ти разреша. А сега се отпусни и ме остави да говоря.

— Престани да ми заповядваш. Ще правя, каквото искам, Ройд.

— А искаш ли PEM-4 да надживее Санборн? Защото ще го надживее, да знаеш. Контролът над мозъка е прекалено изкусителен и винаги ще привлича извратените отрепки. Военните на поне половин дузина държави експериментират с него от десетилетия. Но ти поднесе отговора на Санборн на сребърна табла, както се казва. И трябва да ми помогнеш да го вземем обратно.

— Не се налага да правя нищо, което не желая.

— Но това искаш да направиш. Може и да не ти харесва, че действието ще е в моите ръце, но това е нещо, което искаш да направиш. Джок ми каза, че би отишла в лабораторията и би унищожила записките за изследванията на PEM-4, ако можеше. Не можеш да убиеш PEM-4, като убиеш Санборн. Трябва да се унищожи цялото зло.

Софи си пое дълбоко дъх и се опита да се освободи от гнева, който неговата грубост предизвикваше. Той беше прав. Не беше мислила по-далеч от това, да се освободи от Санборн, когато откри, че няма начин да влезе в сградата. По дяволите, та тя дори не знаеше за Буш.

Ройд я гледаше с присвити очи.

— Ако съжаляваш за онова, което си открила, направи нещо по въпроса. Трябва да освободиш света от PEM-4, по дяволите!

Тя не проговори известно време.

— Как?

— Добре, и това е начало. — Ройд се наведе напред. — Моят човек в сградата, Нат Кели, казва, че през последните няколко месеца Санборн като че ли се опитва да се освободи от всичко и всички, свързани с изследванията на PEM-4 тук. Пълно разчистване. Говорело се, че ще има преместване още дори преди да започнат да товарят оборудването. Санборн или е уволнил, или е пратил някъде другаде, дванайсетте основни души от екипа, свързан с експериментите. Кели се опитал да се свърже с двама от тях. Единият бил загинал в автомобилна злополука, другият отишъл на дълга ваканция и не го очаквали да се върне скоро.

— Още убийства?

— Вероятно. Както казах, пълно разчистване. Предполагам, че ще открием... Какво има?

Тя навлажни устни.

— Приятелката ми Синди, която ми даде информацията за Гарууд.

— Чувала ли си се с нея нас скоро?

Софи поклати глава.

— Подаде оставка при Санборн преди повече от година. Но беше взела участие в първите експерименти.

— Може и да е жива и здрава, в безопасност. Обади й се. — Направи пауза. — Ти също сигурно си в началото на списъка на хората, които трябва да бъдат отстранени.

— Санборн направи първия си опит да стигне до мен веднага щом излязох от болницата. Обади ми се, само веднъж, и ми предложи много пари, за да се върна да работя за него. Пратих го по дяволите. Но вдигнах много връва, говорих с ФБР и повечето от конгресмените. Не

постигнах нищо, но Санборн не искаше смъртта ми да изглежда подозителна.

— Той направи първия си опит снощи.

Вярно беше.

— Видяха ме в сградата. Може да е решил, че трябва да се отърве от мен като ход за самозащита.

— Ще ме извиниш, ако се съмнявам, че се е разтревожил от твоите опити. Вярвам, че отдавна те е набелязал, и сега е сметнал, че моментът е подходящ.

— И защо сега се освобождава от всичките тези хора?

— Мога само да предположа. Кани се да излезе на международна сцена.

— Какво?

— Мисли, че е стигнал до етап, когато могат да предложат РЕМ-4 на чуждестранни клиенти. Имат нужда обаче от база, която да не е в Съединените щати, за да могат да работят свободно и клиентите им да не предизвикват особено внимание.

— Кани се да отиде в страните отвъд океана?

— Така казва Кели. Или някъде в Европа, или на остров, който е достатъчно близо до континента. Чуждестранният пазар са истинските големи пари. — Той направи гримаса. — И затова иска да е сигурен, че лодката му не се клати. Иска всичко, което си казала на ФБР, да бъде забравено заедно с теб.

— Примка на шията няма да накара хората да ме забравят. — Но после осъзна, че точно така щеше да стане, ако всички мислеха, че е самоубийство. — Къде зад океана?

Ройд поклати глава.

— Кели не успя да открие. Знае само, че камионите, които тръгват от сградата, стигат до док в Балтимор.

Тя стисна здраво одеялото.

— Трябва да разберем.

— Имам намерение всичко да разбера. Затова съм тук.

— Мислел си, че аз може би зная.

— Надявах се. Но пътуването ми не беше напразно. Все още мога да те използвам.

— Моля?

— Нали това искаш? Очевидно е, че си разяждана от чувство за вина и се опитваш да намериш начин да оправиш нещата. Е, ако мога да те използвам, ще получиш каквото искаш.

— Тази дума не ми харесва.

— Наричам нещата с истинските им имена. Джок вероятно също не би одобрил това. Но Санборн е имал причина да насьска кучетата си срещу теб.

— Ти ми каза, че е искал да бъде сигурен, че никой във ФБР няма да обърне внимание на мен.

— Не е искал и чуждестранните му клиенти да ти обърнат внимание. Ти си единствената, която знае основните формули на PEM-4. Той не би могъл да има изключителен продукт, ако си жива.

Очите ѝ се разшириха.

— Не може да е вярвал, че ще продам формулите. Аз се боря с него от години.

— Санборн и Буш вярват в изключителната сила на парите, на корупцията. Вярват, че има начин накрая да отстъпиш. Гарууд също беше основан на тази хипотеза. Ти си прекалено голяма заплаха. Освен това, ти каза, че си работела по продукт, който би увеличил въздействието на PEM-4. Те много биха искали да сложат ръце върху него. Това означава, че отсега нататък ти ще си главната им цел.

— И?

— Това е добре за мен — каза той просто. — Ще те преследват. Може да направят грешки. Може би ще изпратят някого, който да ми даде информация, която бих могъл да използвам. — Той я погледна право в очите. — Мога да те използвам като примамка.

— Мислиш, че ще ти позволя?

— Да, започвам да те опознавам. Ти ще ми позволиш да направя почти всичко, ако това означава, че ще изкупиш греховете си.

— Това би било глупаво.

— Но ти ще го направиш. Нали?

Тя не отговори.

— Защо мислиш така?

— Защото имаме повече общи черти, отколкото някога би била готова да признаеш. Аз бих позволил да бъда смякан, само и само да върна часовника назад.

Думите бяха изречени тихо, но на лицето му беше изписана твърда решителност.

— Защо?

— Имах избор и направих погрешния. Ти си направила същото.

София искаше да го запита за какъв избор става дума, но нямаше доверие, че това ще доведе до по-близка интимност. А и интимността с него би била като интимност с тигър. Не за първи път ѝ хрумваше това сравнение. Макар че седеше, той беше огромен и силен, напрежението се усещаше почти осезаемо... Тя извърна поглед от него.

— Не бих могла да съм чак толкова самопожертвувателна.

— Напротив. PEM-4 властва над живота ти от години. — Той вдигна ръка, когато тя понечи да каже нещо. — Ела в моя лагер и ще видиш как PEM-4 умира или преследвай сама Санборн и рискувай PEM-4 да продължи нашествието си в света. Мен не ме интересува.

— Не ме лъжи. Напротив, това много те интересува.

Той се усмихна леко.

— Добре, интересува ме. Ти можеш да направиш нещата по-лесни за мен. Може би.

София мълчала известно време.

— И какво назива Джок за това?

— Джок е раздвоен. Трябва да се върне в Шотландия. Знае, че аз съм способен да се погрижа за теб. Но знае, че мога и да не го направя, ако имам изгода от това.

Тя мислеше, че Ройд ще направи каквото иска. Но целта му беше онова, към което тя така отчаяно се стремеше от години.

— Ще си помисля.

— Не мисли дълго. Искам да се махнеш оттук. Разполагаме с не повече от няколко часа, преди Санборн да е изпратил друг човек, за да провери как Каприо е свършил работата си. А може би вече знае, че Каприо не е успял и е поръчал убийството на някого другого.

— Имам кариера, не мога просто така да изчезна.

— Обади се и им кажи, че си болна. Ти си лекар. Можеш да измислиш някакви убедителни симптоми.

— Аз не лъжа.

— Но аз лъжа. Когато това ще спаси живота ми. — Той се изправи. — Ще огледам навън. Телефонът трябва винаги да ти е поддръка. — Даде ѝ картичка с номера на мобилния си телефон. — Ще

съм на разстояние, на което можеш дори да ме извикаш. Ако не ми се обадиш, ще се върна след час. Можеш да ме запознаеш със сина си. Ако бях на твоето място, нямаше да му позволявам да ходи на училище. Може би не е безопасно.

Полазиха я ледени тръпки.

— Ще помисля. Но той няма да разбере.

— Няма да искаш от него да разбере. И без това му е достатъчно трудно. — Ройд смиръщи вежди. — Може да бъде и проблем. Ще трябва да измисля нещо.

— Не се налага да правиш нищо за сина ми. Няма да използваш и него.

Той се усмихна леко.

— Виждаш ли, вече приемаш, че ще те използвам.

Изключителната сила на чувството за вина.

Тя го погледна учудено.

— Вярвам, че можеш да бъдеш ужасен човек, Ройд.

— А аз вярвам, че може би си права. — Той тръгна към вратата.

— А на кого ще се наложи да те отърве от един още по-ужасен човек?

— Хвърли поглед през рамо. — Ще направя още кафе. После ще се обадя на Джок и ще му кажа да дойде тук. Той ще иска да чуе от теб, че нямаш нищо против да се върне в името на МақДъф.

— Аз вече му го казах.

— Но сега имаш много по-убедителен аргумент.

— Все още не съм взела решение, Ройд.

— Тогава, вземи го. Аз съм най-доброто ти решение. И дори ще ти обещая, че никой няма да убие теб или сина ти, ако правите каквото искам.

Тя чу стъпките му в коридора, после входната врата се затвори след него.

Исусе.

Софии се облегна на възглавниците, замислена над думите на Ройд. Преди той да се появи на сцената, беше вярвала, че като убие Санборн, ще има възможност да разрушит цялото нещастие, на което беше сложила начало. Вече не мислеше така. Всичко се беше оказалось много по-сложни.

Но нямаше да бъде сама.

Ройд щеше да преследва Санборн, независимо дали тя щеше да го направи. А тя щеше да бъде въвлечена в онова, което Ройд искаше. Не, това не беше съвсем вярно. Може би той щеше да се опита да я насила и да я използва, както й беше казал, но тя поне нямаше да изпитва чувство за вина, че го е използвала.

Не можеше повече да почива. Беше прекалено напрегната. Стана от леглото и тръгна към банята. След петнайсет минути беше облечена и тръгна към кухнята.

Спра рязко, като стигна до вратата. Този кучи син, той беше роден манипулятор. Дяволите да го вземат. На барплота, до машината за кафе, където, той знаеше, че тя щеше да ги види, бяха оставени двете примки, които Джок беше хвърлил в кошчето за боклук.

— Окей, там вече нямат нужда от теб — каза МакДъф. — Ела си у дома, Джок.

— Санборн се размърда. Опита се да я убие.

— А Ройд го е спрял. Каза ми, че Ройд е гарантирана нейната безопасност. Нима му нямаш доверие?

— Имам доверие на мъжа, когото срещнах преди година. Мисля, че вярвам и на человека, който той е сега, но не моят живот е заложен на карта. Би ли се обадил на Винъбъл от ЦРУ и да видиш дали може да ти изпрати последния доклад за него?

— Той не работи по района на Южна Америка. И го повишиха, откакто помогна на света да се отърве от Рейли. Може да не иска да рискува работата си, като разкрива поверителна информация.

— Убеди го. Той би трябвало да има връзки в Колумбия. Трябва да знам.

— И ако докладът е добър, ти ще се върнеш у дома?

Джок не отговори веднага.

— За известно време. Ще трябва да проверявам как вървят нещата.

МакДъф изруга тихичко.

— Джок, това не е... — Той спря. — Ще ти се обадя след малко.

— И затвори.

Джок натисна бутона за прекъсване на връзката и се изправи. Щеше да вземе душ и да се върне в къщата на Софи. Ройд му беше

казал, че ѝ е заповядал да остане вкъщи и да не пуска Майкъл на училище, но Ройд не познаваше Софи. Тя щеше да постъпи така, както беше правилно според нея, независимо от мнението на Ройд.

С малко късмет, МакДъф щеше да има информацията не след дълго. Когато се концентрираше върху някое препятствие по пътя си, той го правеше решително и безмилостно. Искаше Джок да се върне у дома и нямаше да се спре пред нищо, за да постигне целта си.

А Джок знаеше, че ако не постъпи според желанията му, МакДъф най-вероятно щеше да се качи на следващия самолет за Вашингтон. Испусе, Джок не искаше и той да се забърква в тази каша. МакДъф вече беше спасил живота му, както и разсъдъка му, а през цялото време само мисълта, че той стои зад гърба му, беше крепила Джок. Но на тази зависимост от неговия приятел трябваше да се сложи край по някое време.

Телефонът звънна.

— Тя току-що се качи в колата с детето — каза Ройд. — Къде, по дяволите, отива?

— Взела ли е багаж?

— Не.

— Значи ще заведе Майкъл на училище. Тя вероятно ще остане отвън, за да се увери, че всичко с него е наред.

— Казах ѝ той да стои вкъщи, по дяволите!

— Ти следиш ли я?

— Разбира се.

— Ако изгубиш следите ѝ, Майкъл ходи в средно общеобразователното училище „Томас Джесеферсън“. А в твоето сегашно настроение, не бих се опитвал да ѝ се противопоставя. Не и ако искаш тя да ти сътрудничи. Сигурно си направил нещо, с което си я ядосал. Така ли е?

— Може би. Приех добре пресметнат риск. Тя щеше или да се уплаши и да дойде в моя лагер, както се казва, или щеше яростно да се противопостави.

— Изглежда си изгубил.

— Може би тя е тази, която изгуби. Беш и Санборн сигурно вече знаят, че Каприо не е изпълнил успешно мисията си. Ще изпратят някого другого.

— Но първо ще трябва да проверят дали е безопасно.

— Тя не е в безопасност в онази къща. Може би няма да е в безопасност и където и да е в града. Убеди я.

Джок направи пауза.

— Но ще е в безопасност с теб?

— Обещах ѝ. И ще спазя обещанието си, Джок. Говори с нея.

— Ще си помисля.

Ройд мълча един миг.

— Аз не съм като теб. Няма да бъда мил с нея, нито ще ѝ прости, ако обърка нещата. Ще я манипулирам и ще я използвам, за да получа каквото искам. Но накрая с PEM-4 ще бъде свършено, а тя ще бъде жива. Нали това искаме и двамата?

— И крайният резултат оправдава средствата?

— По дяволите, да. Не се преструвай, че ти не чувствуваш същото.

— Няма и да се опитвам. Това е част от обучението, което и двамата преминахме в Гарууд. Не искам да дам нищо на тези копелета.

— Но не се получава, нали?

„*Не, не се получава напълно*“, помисли си Джок уморено. Тази обработка на мозъка, през която бяха преминали, беше насочена към най-зверските инстинкти на човека.

— Понякога.

— Да, понякога. Но не и когато това засяга Бош и Санборн. — Той направи пауза. — Шофирам през училищна зона.

— Коя е улицата?

— „Сайкъмор“.

— Както казах, тя го води на училище. Ще паркира и ще наблюдава училището. Няма да рискува нищо, когато става въпрос за детето ѝ. Искаш ли да поема наблюдението?

Тишина.

— Да, трябва да се свържа с Кели и да направя плановете си за действие. Ще ти се обадя, когато мога да те сменя.

— Ще съм там след трийсет минути.

Ах, този Джок.

МакДъф се изправи и отиде до прозореца на кабинета си. Загледа как морските вълни се разбиват в скалите. Нямаше нужда от този

проблем, който беше стоварил на раменете му. Защо това момче не можеше просто да прави каквото му се каже и да се върне у дома?

Защото Джок вече не беше момче и постъпваше както желае, а не както му заповядва МақДъф. В известни отношения, беше по-лесно, когато Джок беше болният робот, какъвто беше преди всичките онези месеци.

По-лесно, но не по-добре. Джок постепенно се възстановяваше и отново се превръщаше в мъжа, който беше, преди да стане жертва на Рейли. Не, това не беше вярно. Опитът му и различните преживявания го бяха променили и той никога вече нямаше да е жизненото и весело момче, което тичаше вън и обратно вътре в замъка през онова щастливо детство. Но той имаше шанс да излезе от мрака и да види отново светлината и, по дяволите, МақДъф щеше да се погрижи това да стане.

Окей, трябваше да го върне у дома. Трябваше да го накара да се заинтересува от търсенето и да го накара да забрави за Софи Дънствън и нейните проблеми. Господ беше свидетел, Джок си имаше достатъчно собствени проблеми.

МақДъф протегна ръка към телефона и набра номера на Винъбъл.

— МақДъф. Искам да те помоля за услуга.

— Отново? Направих ти голяма услуга, когато ти позволих да поемеш попечителството над Джок. Няма да си заложа задника за втори път.

— Не е голяма работа. Имам нужда само от информация.

Винъбъл мълча известно време.

— Казах ти, че не мога да направя нищо по отношение на Санборн. Той има прекалено голяма власт. Никой не може да предприеме каквото и да било срещу него, ако няма съответните доказателства. Назначих човек, който да провери въпроса за Гарууд и се оказа, че това няма абсолютно никаква връзка със Санборн. Там имало фабрика за пластмаса, която фалирала, след като била само година в бизнеса. Позицията на ЦРУ по отношение на Софи Дънствън е, че тя е леко смахната и иска да си отмъсти на компанията, която я е уволнила.

— Джок ѝ вярва.

— А ти да не би да мислиш, че ЦРУ ще сметне него за постабилен психически? За Бога, той също е бил в психиатрична клиника. И се е опитал да се самоубие три пъти.

МакДъф си помисли, че е по-добре да не говорят за миналото на Джок. Винъбъл и без това не искаше да му повери попечителството над Джок и сега нямаше нужда да му напомня колко беше труден Джок навремето.

— Не те моля да предприемеш нещо срещу Санборн.

— Добре, защото това няма да се случи.

— Искам да провериш човек, който работи с един от вашите оперативни работници в Колумбия. Информацията ми трябва веднага. Най-много след няколко часа.

— Трудно. Аз съм зает човек.

— Знам. Но това ще ми помогне да върна Джок у дома, под крилото си. Ти никога не си одобрявал той да тича по работи, за които сам е решил, че са важни.

— Това си разбрал правилно — каза Винъбъл кисело. И въздъхна. — Добре, дай ми проклетото име.

— Здравей, Софи.

Тя замръзна, после, като видя, че към колата ѝ върви Джок, се отпусна. Той ѝ подаде кесия от „Макдоналдс“.

— Взех ти чийзбургер и пържени картофи. Обзалагам се, че не си закусила. Реших, че имаш нужда от нещо да се подкрепиш. Седиш тук вече четири часа.

— Откъде знаеш? — Тя отключи вратата на колата, взе чийзбургера и отхапа. — Да не би да ме следиш?

— Не, Ройд те проследи. И те предаде на мен. Каза, че трябва да свърши някои неща, и поиска от мен да те успокоя, ако мога. Каза, че е поел пресметнат риск.

— Копеле. Исусе, той е истински айсберг.

— Въщност не е така. Вероятно обратното определение би било по-близо до истината. Защо не си вземеш от картофите?

Тя си взе.

— Ти го защитаваш?

— Не, обяснявам ти харектера му. Нямаше да си хабя думите, ако не мислех, че трябва да разбереш какъв е Ройд.

— Защо?

— Мисля, че знаеш. Ти си ядосана, но вече разбираш, че Ройд би могъл да ти помогне.

— И се предполага, че трябва да му вярвам?

Той кимна.

— МакДъф каза, че можеш да му имаш доверие.

— Какво?

— Помолих го да провери сведенията за последната акция на Ройд в Колумбия.

— И?

— Приятел от ЦРУ се свързал с Ралф Солдоно, оперативния работник, който работил с Ройд в Колумбия. Солдоно е много впечатлен от Ройд. Мисли го за военен супермен. През повечето време е бил сам, вземал понякога шепа хора със себе си, но свършил работата.

— Каква работа?

— Всичко от спасяването на отвлечени изпълнителни директори на фирми до елиминирането на банда особено зли бандити. Той е бърз, умен и никога не се отказва.

Тя си спомни излъчването за увереност на Ройд.

— И сама мога да предположа всичко това.

— Солдоно казал, че никога не се е случвало Ройд да приеме работа, а после да се откаже, независимо колко трудна и грозна може да излезе тя впоследствие. — Направи пауза. — Ройд е от хората, които винаги държат на думата си. А ти искаш да знаеш точно това, нали?

— Да, това искам да знам. — Тя стисна чийзбургера. — Той ми обеща, че ще запази живота на Майкъл и ще унищожи PEM-4. Мога ли да му вярвам?

Той се усмихна.

— Знам, че не трябва да вземам решението вместо теб. Само ще ти дам най-добрата информация, с която разполагам, а ти сама ще прецениш. На него, изглежда, може да се разчита, поне според Солдоно. Но той не е нито мил, нито учтив и вероятно ще рискува живота ти. Ти ще трябва да решиш дали той ще успее да те опази

жива, ти ще решиш дали си струва да се рискува. И той вероятно ще се държи зле с теб поне по дузина пъти на ден.

Тя стисна устни, като си спомни двете примки на плота в кухнята.

— О, да.

Джок изучаваше изражението на лицето ѝ.

— Ти обаче като че ли си склонна да минеш в неговия лагер.

— Знаеш, че исках да вляза в сградата и да унищожа всичките записи върху PEM-4. Но не успях. А Ройд има човек вътре в сградата и той вероятно знае повече от мен. Вероятно дори много повече. Ройд казва, че ще ме използва. Нека се опита. — Тя хвърли недоизядения чийзбургер обратно в кесията. — Може накрая да се окаже, че аз съм използвала него. — Погледна Джок. — Но искам ти да излезеш от играта, Джок. Върни се у дома си.

— Непрекъснато чувам това. — Той направи гримаса. — Ако харесам плана на Ройд, може да се върна в имението на МакДъф за известно време. Ще видим. Каза ли вече на Майкъл?

— Не. Събудих го късно и използвах това като извинение да го закарам до училището.

— Така не може да продължава вечно. Той...

— Знам — прекъсна го тя. — Но няма да му кажа нищо, докато не се наложи. Имам достатъчно проблеми с това да запазя спокойствието му. Не искам да му давам още причини за кошмари.

Той кимна.

— Просто бъди готова. — Той отвори вратата на колата. — Ще се върна в моята кола. Трябва да проведа няколко телефонни разговора. Ще остана и ще взема Майкъл след училище, ако искаш.

Тя поклати глава.

— Той отново има тренировка по футбол. Ще го заведа да хапне нещо, преди да се приберем у дома.

— Искаш ли компания?

— Не. Нямам какво друго да правя днес, а и трябва да помисля малко.

— Аз все пак ще остана тук още малко. Или аз, или Ройд ще те следваме навсякъде до края на деня. Обади ми се, ако промениш решението си.

Тя го загледа как се отдалечава. Предпочиташе Джок да я следва, а не Ройд, и много ѝ се искаше да може да промени решението си. Но Джок трябваше да си отиде у дома. А тя трябваше някак си да се справи.

ГЛАВА 6

— Какво има, мамо? — Майкъл не гледаше няя, погледът му не се отделяше от прозореца на колата. — Какво не е наред?

Тя стисна здраво кормилото. Майкъл беше много тих по време на вечерята и тя почти очакваше този въпрос.

— Какво имаш предвид?

— Ти си разтревожена. Отначало реших, че е заради мен, но има и нещо друго. Нали?

Трябваше да се досети, че Майкъл ще долови вътрешното ѝ неспокойствие. След всичко, което беше преживял, неговата чувствителност беше изострена до крайност. Понякога тя се питаше как успява да остане съвсем нормален.

— Не е нещо, за което да се тревожиш и ти. Свързано е с работата ми.

Погледът му се премести върху лицето ѝ.

— Честно?

Тя се поколеба. Искаше да го защити, но дали беше добре, че не му казва истината? Ситуацията ставаше изключително грозна и може би щеше да дойде моментът, когато той трябваше да се изправи лице в лице с тази грозота.

— Да, не е нещо, за което да се тревожиш в момента. Но не, не става въпрос за работата ми.

Той мълча известно време.

— Дядо?

Софии прехапа устни. Споменаваше дядо си за първи път от онзи ден до езерото.

— Отчасти. Може да се наложи да те изпратя при баща ти за малко.

Момчето поклати глава.

— Няма да ме иска.

— Ще те иска. Той те обича.

— Държи се смешно, когато сме заедно. Мисля, че се радва, когато се връщам у дома.

— Може би мисли, че ти не искаш да си с него. Трябва да поговорите.

Той отново поклати глава.

— Няма да ме иска. А и аз няма да отида при него. Ще остана с теб.

Толкова по въпроса за откровеността. Тя си пое дълбоко дъх.

— Ще говорим за това, когато се приберем у дома. Всъщност не съм в беда и няма нищо...

— Погледни тези камиони! — Майкъл сваляше прозореца. — Какво става?

Три бяло-сини камиона с емблеми на фирмата „Лайт енд Газ“ от Балтимор бяха паркирани до тротоара със запалени фарове. Светлината от нейните фарове попадна върху полицая, който стоеше в средата на платното и говореше с шофьора на автомобила пред нея. Тя намали скоростта, след това спря.

— Не знам. Ще видим.

Полицаят направи знак на другия шофьор да продължи и тръгна към тях.

— Какъв е проблемът, офицер?

— Изтичане на газ. В този квартал ли живеете?

— Не, четири пресечки по-нататък. — Софи хвърли поглед към работниците в сиви униформи, които обикаляха от къща на къща. — Да не би да евакуират хората?

— Не, проверяват дали в къщите има изтичане на газ, и не искат никой да влиза, докато не свършат. — Той се усмихна. — Досега са открили само две малки, незначителни изтичания. Но трябва да бъдем внимателни. Предупреждаваме всички да не включват никакви източници на електричество, докато не се уверим, че всичко е наред.

— Аз живея на „Хай Тауър стрийт“. Това важи ли и за нас?

Той провери в списъка.

— Няма доклади за изтичане на газ след „Нортран“. При вас всичко трябва да е наред. Но може би ще е добре да вземете някои превантивни мерки.

— Не се тревожете, ще го направим.

— Ще помиришем ли газта, ако имаме изтичане? — запита Майкъл, след като подминаха полицая.

— Сигурна съм, че да. Миризмата на газта е включена към мерките за безопасност, така че можем да разчитаме на това. Нали точно така хората разбират кога трябва да се обадят на газовата компания.

След следващата пресечка вече нямаше камиони на компанията, нито пък на по-следващата. В техния квартал всичко беше тихо и спокойно.

— Мисля, че може би е добра идея да се обадим на газовата компания. — Колата влезе в алеята пред къщата и Софи натисна дистанционното управление за гаража. — Всъщност може би трябва да го направим, преди да влезем...

— Спри! — Ройд беше до прозореца ѝ. — Сега!

Тя инстинктивно натисна спирачките.

— Слезте! И двамата.

Тонът му беше толкова настоятелен, че тя въобще не се поколеба. Отвори вратата.

— Майкъл, слез.

— Мамо, какво...

Но още докато говореше, той вече беше слязъл от колата.

— Добре. — Ройд седна зад кормилото. — Сега го заведи в моята кола, тъмната „Toyota“, паркирана на улицата. Ключовете са на таблото. Ще ви се обадя, когато е безопасно да се върнете.

Тя се поколеба.

— Изчезвайте оттук!

Тя сграбчи Майкъл за ръката и се затича към неговата кола. След миг вече бяха преполовили разстоянието.

— Мамо, кой беше...

— Тихо.

Тя гледаше в огледалото за обратно виждане. Какво, по дяволите... Нейната кола отиваше към отворената врата на гаража. Изведнъж обаче тя увеличи скоростта. Ройд скочи от нея и се претърколи няколко пъти на моравата пред къщата, а колата влезе в гаража.

Какво ставаше, за Бога?

Майкъл надничаше през рамото ѝ.

— Какво прави той? Защо ни каза...?

Къщата експлодира! Прозорците на „Тойотата“ силно се разтресоха.

Пламъци.

Дърво, врати и стъкла се разлетяха във всички посоки и се посипаха върху моравата пред къщата.

Ройд!

Къде беше Ройд?

Последния път, когато го видя, той беше на моравата, но сега от къщата се издигаше черен дим, горящите отломки продължаваха да падат.

Телефонът ѝ звънна.

— Завийте зад ъгъла и отидете до края на улицата — каза Ройд.

— Не спирайте, докато не стигнете там. Аз ще ви посрещна.

— Какво се случи? Какво направи?

Но той беше затворил. Тя пусна телефона и взе завоя в края на пресечката. Видя хора да тичат вън от къщите си, по улицата, към горящия ад, който някога беше неин дом.

Нейният дом. Домът на Майкъл. Погледна го. Лицето му беше бледо, беше стиснал здраво училищната чанта.

— Дръж се, Майкъл. Ние сме в безопасност.

Момчето поклати глава. Гледаше право напред. Вероятно беше в шок. Кой би могъл да го обвинява? Софи също беше в шок. Ройд ги чакаше на ъгъла. Тя спря до тротоара и той скочи на задната седалка.

— Карай! Трябва да се махнем бързо оттук. Не искам да ви виждат.

Софии натисна газта и в този миг чуха воя на сирена.

— Защо?

— По-късно. Като стигнеш до кръстовището, завий вляво. — Отвори телефона си и набра номер. — Нещата загрубяха, Джок. Посрещни ни в мотел „La Куинта“ на магистрала 40. — Той затвори. — Спри и момчето ще седнете на задната седалка. Аз ще шофират.

— Престани да ме командваш, Ройд! — Тя се опита да говори спокойно, без гласът ѝ да трепери. — От теб искам само отговори.

— Но момчето може би не се нуждае само от отговори — каза той тихо. — А в момента аз не мога да му помогна.

Беше прав. Майкъл току-що беше видял как домът му се разби на парчета, а и нали тя вече беше решила, че той е в шок, че е замаян. Имаше нужда от нея. Тя спря до тротоара.

— Хайде, Майкъл. Трябва да седнем на задната седалка.

Детето не заспори. Движенията му бяха сковани и некоординирани, но се подчини.

— Всичко е наред, Майкъл. — Това беше лъжа. — Не, не всичко е наред. — Тя го прегърна през раменете. — Ужасно е, но ние ще намерим начин да оправим всичко.

Той не я погледна. Погледът му не се отделяше от Ройд, който заемаше мястото зад кормилото.

— Кой е той?

— Казва се Мат Ройд.

— Той взриви къщата ни.

— Не, той не иска ние да пострадаме.

— Тогава защо...

— Ще ти обясня, когато самата аз разбера. Можеш ли да почакаш, докато стигнем до този мотел и разберем? Там ще ни чака Джок.

Момчето бавно кимна.

— Добре. — Тя се облегна назад и го притисна до себе си. — Няма да позволя нищо да ти се случи, Майкъл.

Той вдигна глава и втренчи поглед в очите ѝ.

— За какъв ме мислиш? Аз не се страхувам. Тревожа се за теб, мамо.

Тя го прегърна по-здраво.

— Съжалявам. — Прочисти гърлото си. — Е, аз няма да позволя нещо да се случи и с мен. — Тя срещна погледа на Ройд в огледалото за обратно виждане. — Закарай ни до този мотел, Ройд. Аз и синът ми искаме отговори.

— Чакайте тук!

Ройд слезе от колата и тръгна към офиса на мотела. След пет минути отново се качи в колата.

— Стая 52. На първия етаж. В края на сградата. Никой не заема съседните стаи. Платих, за да останат свободни.

Той паркира колата на паркинга и ѝ подаде ключовете за стаята.

— Заключете вратата. Хайде, отидете там и сложи момчето да спи. Аз ще изчакам Джок.

— Аз не съм „момчето“ — каза Майкъл. — Казвам се Майкъл Едмъндс.

Ройд кимна.

— Извинявам се. Аз съм Мат Ройд. — Той протегна ръка. — Нещата са малко объркани в момента, но това не е причина да се отнасям с теб, като че ли не съществуваш. Ще заведеш ли майка си в стаята и ще ѝ дадеш ли чаша вода? Тя изглежда малко разтревожена.

Майкъл втренчи поглед в протегнатата ръка на Ройд, после бавно я пое и я разтърси.

— Не е чудно, като се има предвид какво се случи — каза той с дрезгав глас. — Но тя е издръжлива, ще се оправи.

— И аз го виждам. — Ройд погледна Софи. — А мисля, че и твоят Майкъл е доста издръжлив. Ще е добре да сме напълно откровени с него.

Тя слезе от колата.

— Нямам нужда от съвети за това, как да общувам с детето си. Хайде, Майкъл.

— Чакай. — Майкъл гледаше втренчено Ройд. — Ако ти не си взривил къщата ни, значи е бил някой друг. Нали така? Не е било нещастен случай?

Ройд не се поколеба.

— Точно така. Не беше нещастен случай. Но някой е положил доста усилия, за да изглежда като нещастен случай.

— Това е достатъчно — каза Софи.

Ройд сви рамене.

— Изглежда, сега е време аз да правя грешки.

— Ще бъде голяма грешка, ако не дойдеш веднага да ми обясниш какво става. — Тя погледна Майкъл. — Искам да кажа, да ни обясниш.

Той се усмихна леко.

— И аз така си помислих — че имаш предвид двама ви. Ще дойда веднага, щом дойде Джок.

— И по-добре да го направиш. — Тя отиде до вратата и я отключи. — Уморена съм от това отлагане, Ройд.

— Той каза да заключим вратата — каза Майкъл, когато вратата се затръшна след тях.

Тя спусна дори резето.

— Щях да го направя.

— Ти си му много ядосана. — Майкъл изучаваше изражението ѝ.

— Защо?

— Той не се държи с мен както трябва.

— Но нали той ни спаси?

— Да. Нещо такова.

— Ти обаче не го харесваш.

— Не го познавам добре. Но мисля, че е от онези хора, които са готови да те прегазят, ако застанеш на пътя им.

— Отначало аз също не го харесах, но може би не е толкова лош.

— Какво?

— О, той не е като Джок — побърза да каже Майкъл. — Но ме кара да се чувствам сигурен, защитен. Като във филма с Шварценегер, „Терминатор“, който гледах с татко.

Да, Дейв можеше да покаже на Майкъл филми, които не са полезни за него.

— Ройд не е никакъв си Терминатор от бъдещето. — Странно беше, че и той е доволил смъртоносното насилие, което се таеше в Ройд, но може би не беше лошо това, че нещо или някой може да му даде усещане за сигурност. — Но с него наистина можеш да се чувствуваш в безопасност. Някога е бил „тулен“ и знае какво прави.

— Тюлен?

Виждаше се, че това го е впечатлило. Може би прекалено много.

— Седни и се опитай да си починеш. Вечерта беше доста наситена със събития.

Майкъл поклати глава.

— Ти седни. — Той тръгна към банята. — Мистър Ройд каза, че трябва да изпиеш чаша вода.

— Мистър Ройд е...

Тя спря. Беше здравословно за Майкъл да му се на мира работи, да е непрекъснато зает с нещо, както и да се поддържа у него това настроение и желание да помага на околните. Така нямаше да мисли за изминалите няколко часа. Тя се отпусна на стола до леглото.

— Благодаря. Чаша вода ще ми дойде добре.

Той ѝ подаде чашата с вода и седна на леглото.

— Винаги ще ти служа. — Майкъл я гледаше сериозно. — И мистър Ройд беше прав. Трябва да знам какво става, за да мога да помогна, мамо.

Исусе, той въобще не говореше като дете! Което обаче не означаваше, че трябва да го натовари с това бреме, с този ужас.

Но ето, че ужасът отново тропаше на вратата. Ако не му разкажеше поне част от историята, рискуваше това да задълбочи нощните му кошмари. Неизвестното вероятно беше по-страшно и по-лошо, отколкото да се изправиш лице в лице с реалността. Не се знаеше какво е по-добре за него, приличаше на хвърляне на ези-тура.

— Мамо! — Лицето му беше напрегнато, очите му умоляваха. — Не ме затваряй, не ме оставяй навън. Трябва да ти помогна.

— Майкъл...

Тя протегна ръка и го помилва по бузата. Господи, колко много го обичаше. И какво трябваше да му каже? Че майка му се готви да убие човек? Че предната вечер някой се беше опитал да ги убие и че това се беше случило само на няколко метра от леглото му, докато той е спял? Окей, можеше да пропусне тази част от историята и да му разкаже само основното. И то беше достатъчно лошо.

— Преди години бях много разтревожена за дядо ти. Ти вероятно не помниш, но той също имаше ужасни кошмари. Подобни на твоите. И не спеше много, страдаше от безсъние. Отчаяно исках да му помогна. И започнах да работя върху...

— И този човек, Санборн, ли взриви къщата ни? — запита Майкъл.

Софии кимна.

— Вероятно. Поне той е дал заповедите.

— Защото е искал да те убие. Той мрази ли те?

— Не мисля, че ме мрази. Аз просто му преча, стоя на пътя му. Той иска да изтрие от лицето на Земята всеки, който знае за PEM-4.

— Е, аз го мразя. — Очите на Майкъл горяха, мятаха мълнии. — Искам да го убия.

— Разбирам те, Майкъл. Но аз също трябва да поема част от вината. Това не е...

— Той причини зло на дядо и баба, причинил е зло на всички онези хора. Причинил е зло и на теб. — Момчето се хвърли в прегръдките ѝ. — Вината не е твоя. Не е твоя. Той го е направил. Той е виновен за всичко.

Тя чувстваше как сълзите му мокрят бузата ѝ. Притисна го силно до себе си.

— Той ще бъде наказан, Майкъл. Както ти казах, просто е трудно да намерим начин да го направим.

— Защо? Нали добрите момчета трябва да ни помогнат. И, както във филмите, предполага се, че добрите момчета ще спечелят.

— Да, ние ще спечелим. — Тя го отдалечи леко от себе си, за да погледне в очите му. — Обещавам ти, Майкъл. — Трябаше да го накара да повярва. — *Nие ще спечелим.*

— Той взриви къщата ни! — каза Майкъл ожесточено. — Защо и ние да не взривим неговата?

Господи!

— Око за око?

— Обзалагам се, че мистър Ройд би го направил. Защо не го попитаме?

— Имаме много въпроси към него. Но не мисля, че трябва да му зададем точно този въпрос.

Тя го целуна по челото. Трябаше да се върнат към нормалните, всекидневни неща, за да има той шанс да прекара спокойна нощ.

— Сега, отиди си измий лицето. Никой от нас не е ял достатъчно на вечеря. Ще се обадя в „Домино“ да ни донесат пица.

— Не съм гладен. — Той смръщи вежди. — Но ти трябва да ядеш. Давай.

— Благодаря ти. Мисля, че и ти ще успееш да проглътнеш няколко хапки. Ще изляза за малко, за да попитам Ройд дали и той е гладен. — Тя тръгна към вратата. — А и Джок трябва да дойде скоро. Той обича пица „Пипероне“, нали?

— С гъби. — Майкъл пък тръгна към банята. — Ще се върна скоро.

Майкъл реагираше много по-нормално, отколкото беше очаквала, и тя изпита огромно облекчение. Беше мислила, че страхът ще е първият инстинктивен отговор на случилото се, но беше подценила

сина си. Първо беше изпитал шок, а после — гняв, но над всичко доминираше желанието му да защити нея.

Ройд и Джок седяха в „Тойотата“ на Ройд, но и двамата излязоха, като видяха Софи.

— Съжалявам — каза Джок тихо. — Трябва да е било ужасен шок за теб и Майкъл.

— Как се справя той? — запита Ройд.

— Чудесно. — Тя си пое дълбоко дъх. — Не, не е чудесно. Ще се радвате да знаете, че поговорих с него.

— Всичко ли му каза?

— Почти всичко. Няма нужда да знае за Каприо. — Тя погледна Джок. — Или пък с подробности какво е сторил на теб и Ройд. Разказах му само най-общите неща.

— Умно — каза Ройд. — В противен случай, той можеше да ни обърка с лошите момчета. Мисля, че и без това е достатъчно объркан.

Тя мрачно кимна.

— Достатъчно объркан е, щом те мисли за Терминатор. Обясних му, че определено си от плът и кръв.

Джок се засмя тихично.

— Сравнението никак не е лошо. Терминатор защити детето в последните два филма.

— Но беше главният злодей в първия. Сигурна съм, че той предпочита теб, Джок — каза Ройд. — Ти си желязната ръка в кадифената ръкавица.

— Аз също съм сигурен, че той обича мен повече — каза Джок.

— Какво има в мен, което може да не се хареса на някого?

Софии го изгледа студено.

— Например фактът, че вие двамата седите тук отвън и правите планове, преди да сте споделили всичко с мен.

— Вярно — каза Джок. — Но ние решихме, че може би имаш нужда да останеш за малко насаме с Майкъл.

Тя се обърна към Ройд.

— Ти откъде знаеше, че къщата ще експлодира?

— Не знаех. Но мислех, че е много вероятно. Стори ми се странно, че уж има изтиchanе на газ в нощта, след като не успяха да те убият.

— Но изтиchanето беше на четири пресечки оттук.

— И следователно ти щеше да се чувстваш в безопасност. Но след като къщата избухнеше, това щеше да се стори много по-малко подозрително на властите. — Той наклони глава на една страна. — Ти не изпита ли поне слабо подозрение?

— Да, щях да се обадя на газовата компания веднага, щом влезех в гаража.

— Дори нямаше да можеш да влезеш в къщата. Гаражът щеше да е целият в пламъци. На пода беше поставено устройство, което щеше да запали искрата веднага, щом преминехте през него. Една искра щеше да е достатъчна.

— Ти откъде знаеше?

Той мълча известно време.

— Така щях да направя самият аз в подобна ситуация. На това съм обучен.

Шокът премина на вълни през нея. Не биваше да се изненадва чак толкова. Извърна поглед от него.

— Разбира се.

— Не извръщай поглед от мен. — Тонът на Ройд изведнъж стана груб. — По-добре е да се радваш, че знаех какво може да се случи, защото в противен случай ти и синът ти щяхте да сте мъртви.

Тя се застави отново да го погледне.

— Радвам се на всичко, което запазва живота на Майкъл. И нямам право да осъждам нищо, което е част от твоето обучение.

— По дяволите, не исках да... Не това...

Тя го прекъсна.

— Това не означава, че не съм ядосана, задето позволих къщата ми да избухне. Ако си се досещал, можеше просто да кажеш на мен и Майкъл да слезем от колата. Нямаше нужда да освобождаваш спирачките на колата и да й позволиш да влезе в гаража. Ти искаше къщата да се взриви.

— Правилно, исках.

— Защо? И защо ми каза да отведа Майкъл? Защо не искаше да ни видят?

— Реших, че ще имаме предимство, ако сметнат, че сте мъртви.

— Какво предимство?

— Време.

Тя се замисли.

— Но като претърсят останките и не намерят телата ни, ще разберат, че не сме били там.

— Ще им трябва известно време. Пожарът ще продължи още малко, защото се подхранва от газта. А после ще бъде прекалено горещо, за да се изследва праха, освен това ще трябва да изчакат, за да са сигурни, че няма „джобове“ от газ, който да избухнат всеки момент. Експлозията беше ужасна и всеки знае, че не бихте могли да оцелеете, ако сте били вътре. Ще очакват да има само останки от телата и ще мине много време, преди да са абсолютно сигурни. Ако късметът е бил с нас и не са ви видели да напускате района, имаме шанс.

— Шанс за какво?

— Да отведем Майкъл далеч оттук. — Джок направи пауза. — Да отведем Майкъл от теб, Софи.

Тя замръзна.

— Какво говориш?

— Майкъл почти не загина на два пъти през последните двайсет и четири часа, а не той беше мишената. Докато е близо до теб, ще бъде в опасност.

— Искате да го изпратя някъде далеч от мен? — Тя стисна ръце в юмруци. — Не мога да го направя. Той има нужда от мен.

— Но той има нужда и да остане жив — каза Ройд. — А ти трябва да си свободна да се движиш, без да се тревожиш за него.

— Млъкни! Това не е твоя грижа. Ти не знаеш какво...

Софии мъкна, защото всъщност това беше и негова грижа. Тя го беше направила и негова грижа, когато беше разрушила живота му със създаването на PEM-4.

— Не си бил с него, когато е имал кошмари.

— Но аз съм бил — каза Джок. — На мен имаш доверие, нали?

— Какво говориш?

— Искам да взема Майкъл със себе си в имението на МакДъф.

— В Шотландия? Няма начин.

— Там той ще е в безопасност. МакДъф ще се погрижи за това.

— Той се усмихна. — Аз ще се погрижа за това. Грижил съм се за Майкъл и когато е имал кошмари, докато ти си била на работа. С него ще се разбираме чудесно.

Майкъл на хиляди мили далеч...

— Ще се страхувам до смърт.

— Тогава, мисля, че е по-добре да решиш какво е най-важно за теб — каза Ройд. — Обещах безопасността и на двама ви, но ако Майкъл го няма, за мен ще е много, много по-лесно.

Тя затвори очи. Страхът я заливаше на вълни, от които ѝ прилошаваше. Никога не се беше отдалечавала на повече от пет мили от Майкъл, откакто беше излязла от болницата след смъртта на родителите си.

— Той е мой син. Аз мога да се грижа за него.

Нито един от двамата не ѝ отговори. Разбира се, не казаха нищо, защото всичко беше казано. Тя се проявяваше като егоистка в името на майчината любов. Не можеше да причини това на Майкъл. Отвори очи.

— Говори ли с МакДъф за това?

— Да — каза Джок. — В мига, в който Ройд ми се обади и ми каза какво се е случило. МакДъф не каза нищо, което да е в противоречие с плановете ми.

— Това не е достатъчно. Не искам Майкъл да бъде приет с недоволство.

Джок поклати глава.

— Щом ленд лердът е разрешил, значи няма да е така. Ще приеме Майкъл като собствен син. — Направи гримаса. — А, повярвай ми, МакДъф има много силно чувство за семейство.

— Трябва да говоря с него.

— Помислих си, че вероятно ще искаш това. Добре ли е да стане утре? МакДъф уреди аз и Майкъл да летим с частен самолет в девет.

Мили Боже, всичко се развиваше прекалено бързо.

— Но Майкъл дори няма паспорт.

— МакДъф ще му уреди британски паспорт само за една нощ.

— Какво?

— Под името Майкъл Гейвин. — Той се усмихна. — Моят по-малък братовчед.

— Фалшив паспорт?

Джок кимна.

— МакДъф е служил във флота и има връзки, които понякога се оказват много полезни.

— Хора, които нарушават закона — каза тя безизразно.

— Е, да. Изключително способни хора, които нарушават закона, но знаят как да го направят. В този живот това понякога е необходимо, за да се преодолее бюрокрацията.

Тя мълча един кратък миг.

— Ще говоря с него. Не обещавам, че ще позволя на Майкъл да замине.

— Ще му позволиш да замине — каза Джок. — Ще можеш да разговаряш с него всеки ден и ще знаеш, че го закрилям и че се грижа за него. — Той хвърли тайно поглед към Ройд. — Въпреки че аз не съм Терминатор.

— Ами, как да не си! — каза Ройд, а после се обърна към Софи: — Искаш ли да изчезна за малко, докато вие двамата съобщите новината на детето?

Тя се замисли.

— Не, Майкъл няма да иска да замине. Той се тревожи за мен. Ти ще трябва да му покажеш, че има кой да се грижи за мен. Не трябва да мисли, че ще съм сама.

Той се усмихна леко.

— Вече си решила. Само че още търсиш кой е най-доброят начин да го кажеш.

Софии се обърна и отвори вратата.

— Най-доброят начин е да се обадя на „Домино“ за пица, а после да оставя Джок да говори с Майкъл, докато ние се храним. Той ще се вслуша в неговите думи.

— А аз какво да правя? — запита Ройд.

— Ти ще седиш и ще изглеждаш строг и отговорен. — Тя го изгледа студено. — А ако се наложи да проговориш, се опитай да не бъдеш много груб и да не казваш нещата направо, защото това ще го накара отново да започне да се тревожи.

— Защо не си легнеш? — запита я Майкъл и се обърна да я погледне. — С мен всичко ще е наред.

Очите му блестяха в тъмнината, а тялото му изглеждаше сковано под одеялото. Испусе, щеше да е истинско чудо, ако нямаше кошмари тази нощ, помисли си тя. Първо експлозията, а после емоционалните часове, в които Джок се опитваше да го убеди да отиде в Шотландия с

него. За Софи беше невероятно, че накрая той се беше предал и се беше съгласил.

— Не съм уморена. Заспивай, бейби.

Той не отговори веднага.

— Страхуваш се, защото не съм свързан с монитор. Ще стоиш будна цяла нощ.

— Това е само една нощ. Джок обеща, че МакДъф ще осигури монитор в замъка, още преди да сте стигнали там.

— Но това няма да ти помогне тази нощ. Трябва аз да съм този, който ще стои буден. Винаги ти създавам проблеми.

— Ти не... Да, ти имаш проблеми, но всеки има.

— Не като моите. — Той направи пауза. — Аз луд ли съм, мамо?

— Не, не си луд. Защо мислиш така?

— Защото не мога да ги спра. Опитвам се, непрекъснато се опитвам, но не мога да спра кошмарите.

— Ще ти помогне, ако говориш за тях. — Тя взе ръката му в своята. — Не ме затваряй вън от твоя свят, Майкъл. Нека ти помогна да се преобриш с тях.

Той поклати глава и тя почувства как се отдръпна от нея.

— Ще се справя. Сега, като знам, че дядо не е бил луд, се чувствам по-добре. Или че е бил луд, но вината за това не е била негова. Тревожех се за... Не разбирах. Дядо ме обичаше. Знам, че ме обичаше.

— Обичаше те.

— И не разбирах как така се случи онова.

— Би трябало да си Айнщайн, за да разбереш. На мен ми бяха необходими месеци, за да стигна до някакво заключение, а аз знаех повече от теб.

Той мълча малко.

— Знам, че Санборн трябва да бъде наказан, но не искам ти да го направиш. Той ще те нарани.

— Майкъл, това вече сме го обсъждали.

— Но той ще те нарани.

— Няма да му позволя. Няма да успее да нарани никого от нас. Но, да, той трябва да бъде наказан. А и за двама ни няма безопасност докато той е на свобода. — Тя мислено добави, че за тях няма да има

безопасност, всъщност докато той е жив. — Ти имаш доверие на Джок, нали?

— Да.

— А той ти каза, че аз ще съм в безопасност. Каза, че Ройд умее да се грижи за хората, че дори е много добър в това.

Той кимна.

— Да, знам, че е „*тиюлен*“.

„*И слава Богу*“, помисли си тя. Тази част от миналото на Ройд особено се харесваше на Майкъл.

— Значи всичко ще е наред.

— Да. — Той стискаше нервно ръцете ѝ. — Мислиш ли, че Бог е простил на дядо за онова, което направи?

— Знам, че баба ти би му простила. Вината не беше негова.

— И аз така предполагам. — Той я стисна още по-здраво. — Но вината не е твоя. Престани да мислиш за това.

— Заспивай, Майкъл. Утре те чака дълъг полет.

— Колко ще трябва да остана там?

— Не знам. Не много. — Господи, как щеше да ѝ липсва той! — Но ще разговаряме по телефона всеки ден.

— В колко часа?

— В шест часа шотландско време.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Майкъл не проговори отново, но тя знаеше, че не спи. От време на време ръката му се отпускаше в нейната.

„*Заспивай спокойно, Майкъл. Аз ще съм тук с теб.*“

Той го знаеше: майка му ще е с него, независимо какво щеше да се случи. До тази вечер тя не предполагаше, че той се страхува, да не би да полудява. А трябваше да се досети. Беше естествено за момче, което знаеше, че дядо му е бил луд.

Ръката му най-сетне се отпусна съвсем. Беше заспал. Софи се облегна назад. Беше уморена, но не можеше да затвори очи. Можеше да заспи, след като качеше Майкъл на самолета. Трябваше да се обади по телефона и да се увери, че МакДъф е всичко това, което Джок ѝ беше казал за него.

— Мамо? — запита сънено Майкъл. — Няма нужда да страдаш...

— Добре съм, Майкъл — каза тя тихо.

— Не си. Чувствам го. Не изпитвай болка. Вината не е твоя...

Той най-после заспа.

Тя се наведе и го целуна нежно по челото, преди отново да се облегне назад.

ГЛАВА 7

Ройд гледаше как Майкъл се качва по стъпалата на частния реактивен самолет с Джок.

— Момчето като че ли отсега започва да тъжи за дома си — каза той тихо.

Мили Боже, тя се надяваше да не е така. Майкъл беше мълчал по целия път до летището, но за него беше нещо нормално да не е щастлив.

— Может би не. Джок е много убедителен.

— Той няма да е щастлив — повтори Ройд. — Бъди подготвена за...

Как би могла да бъде подготвена за...

Майкъл се обърна, слезе набързо по стъпалата и се втурна през пистата. Хвърли се в ръцете й.

— Не искам да тръгна — прошепна той. — Това не е добре. Не е добре.

Софии го прегърна здраво.

— Добре е — каза спокойно. — Никога нямаше да те помоля да тръгнеш, ако не беше за добро.

Той мълча един миг, после се отдръпна от нея. В очите му блестяха сълзи.

— Обещаваш ли, че ще бъдеш добре? Обещаваш ли, че нищо няма да ти се случи?

— Обещавам. Ще преживеем всичко това заедно. — Тя се опита да се усмихне. — Ройд също ти обеща това. Искаш ли да подпишем договор?

Момчето поклати глава.

— Но нещата просто се случват. Понякога се случват ненормални неща.

— Не и на мен. — Тя го погледна втренчено в очите. — Нима се страхуваш да отидеш?

Той отново поклати глава.

— Не, но не искам да отида. Искам да остана с теб, но Джок казва, че ти си в по-голяма безопасност без мен.

— Да, така ще бъде.

— Тогава, ще отида.

Той я прегърна здраво и отчаяно в мечешка прегръдка, преди да се обърне към Ройд и да каже:

— Грижи се добре за нея! Чуваш ли ме? Ако позволиш да ѝ се случи нещо, ще те преследвам до края на живота ти.

Преди Ройд да може да отговори, той се обърна рязко и се затича към самолета, където го чакаше Джок. Миг след това, вратата се затвори след него. Ройд се засмя.

— Проклет да съм! Мисля, че би го направил. Започвам да се чувствам много близък с твоя син.

— О, мълъкни!

Тя изтри сълзите от очите си и загледа как самолетът се носи по пистата. Чувстваше се така, сякаш някой я разкъсваща на части. Беше казала на Майкъл, че това е за добро. А по-рано същата сутрин беше говорила с МакДъф и той беше обещал безопасността на сина ѝ. Само че това не правеше нещата по-лесни за нея. Изчака самолетът да се скрие от погледите им, преди да извърне глава.

— Да се махаме оттук. — Тя тръгна към паркинга. — Говори ли с приятеля си Кели?

— Снощи не успях. Той ми каза, че няма да се свърже с мен, ако не е безопасно за него. — Той изравни крачка с нея. — Ако Санборн се е заел да елиминира всеки, който е свързан с PEM-4, може да стане невероятно трудно някой да се добере до файловете.

— А това означава ли, че ти няма да направиш опит?

— Не бъди глупава — каза той студено. — Означава, че ще изчакам, докато мога да съм сигурен.

— А ако не можеш да си сигурен? Ако той премести и папките, и компютрите, а новата си сграда превърне в малка крепост?

Той ѝ отвори вратата на колата.

— Е, тогава ще открия скривалището му и ще го взривя!

Тонът му не изразяваше никакви чувства, лицето му беше лишено от изражение, но тя пак чувстваше силата, която го караше да действа и която беше почти осезаема. Тя си пое дълбоко дъх и смени темата.

— Къде отиваме? Обратно в мотела?

Той поклати глава.

— Напускаме града. Направих резервация в мотел на около четирийсет мили оттук. Не искам да рискувам някой да те види и да те познае. Според новините снощи, ти и Майкъл сте мъртви. Искам това да остане така възможно най-дълго.

— Предполагам, че не мога да кажа дори на бившия си съпруг, че Майкъл е жив?

— По дяволите, не.

И тя си беше помислила така.

— За него ще е трудно. Той обича Майкъл.

— Ще издържи. — Ройд потегли от паркинга. — А теб? Обича ли все още и теб?

— Той се ожени повторно.

— Не това попитах.

Тя сви рамене.

— Имахме дете. Откъде да знам колко чувства са му останали?

— А у теб?

Тя го погледна, но не срещу очите му.

— Какво?

— Какво изпитваш ти към него?

— Това не е твоя работа. Защо би искал да знаеш?

Той не проговори един миг.

— Може би проверявам за възможни слабости. Това би било най-умното нещо.

— И това ли правиш?

— Не.

— Любопитство?

Той сви рамене.

— Може би. Не знам.

— Тогава, твоето проклето любопитство може да върви по дяволите. Всичко, което трябва да знаеш, е, че няма да изтичам при Дейв и да му кажа, че аз и Майкъл сме живи. — Тя се облегна назад и затвори очи. — И се уморих да разговарям с теб. Непрекъснато ми се струва, че се бълскам в стена. Събуди ме, като стигнем в мотела.

Стаята в „Холидей Ин Експрес“ беше чиста и почти гола, но имаше малко повече мебели и удобства от тази, където бяха прекарали предишната нощ. Ройд подаде ключовете на Софи и се огледа.

— Аз съм в съседната стая. — Усмихна ѝ се леко. — Майкъл би се разтревожил, ако не съм на разстояние, от което да те чуя, като извикаш.

Тя хвърли чантата си на леглото.

— Имам нужда от някои дрехи. Всичко изгоря в онази къща.

— Ще изляза и ще ти купя. — Той я огледа от горе до долу. — Шести размер?

— Осми. Обувки седми размер. Ще имам нужда и от лаптоп. Ще взема душ, а после ще подремна. — Тя тръгна към банята. — Ще видиш ли дали има никакви новини за нашата предполагаема смърт?

— Както кажеш.

— Колко удобно. Никой никога няма да те свърже с мъжа, който унищожи почти всичко, което имах на този свят.

— Обещавам да върна всичко, което е имало никаква стойност.

— Не можеш да го направиш. Пет пари не давам за мебелите и електрическите уреди, но какво ще кажеш за фото албумите ми? За сувенирите и играчките на сина ми, които толкова много обичаше?

— Не, това не мога да върна — каза той тихо. — Предполагам, че не съм помислил за тях. Аз израснах в осем различни домове за сираци и нямам нито една семейна снимка. Но ще се опитам да се реванширам на Майкъл. Само ти можеш да решиш дали времето, което откупих за нас по този начин, си струва.

Разбира се, че си струваше. Майкъл летеше към своята безопасност.

— Ти постъпи така, както смяташе за най-добре.

— Да, така е. Това обаче не означава, че го направих по най-добрния начин. Не съм съвършен. — Той кимна. — Ще взема китайска храна на връщане. Ще почукам на вратата. Не отваряй на никого другого, освен на мен.

Вратата се затвори след него.

„Не отваряй на никого, освен на мен.“

Думите бяха казани почти небрежно, уж така, между другото, но смисълът им далеч не беше такъв. Тя все още беше мишена и това, без съмнение, доставяше удоволствие на Ройд. Защо вече не се

страхуваше? Чувстваше се уморена и изнервена, но не се страхуваше. Вероятно защото Майкъл не беше в опасност. Можеше да се справи с всичко, щом не трябваше да се тревожи за сина си.

Влезе под душа и остави водата да обгърне тялото ѝ с приятна топлина. Майкъл щеше да бъде в безопасност, с него всичко щеше да е наред. Никой не можеше да се погрижи за него по-добре от Джок.

Освен може би Ройд.

Защо тази мисъл изникна в съзнанието ѝ? Ройд беше всичко, което би могло да се сметне за олицетворение на опасността и смъртта. Той не притежаваше и една десета от нежността и добрите маниери, които маскираха заплахата, която Джок представяше на света. Говореше направо и беше на пълно лишен от чувствителност.

И все пак беше познал, че Майкъл ще прояви своите чувства в последната минута.

Това, обаче беше добра преценка, а не чувствителност. Тя никога не се беше съмнявала, че той е интелигентен.

Не мисли за него. Щеше да използва тези последни мигове, за да се отпусне и да събере мислите си. Беше разтревожена и ядосана и започваше да изпитва първите болезнени пристъпи на самота. Майкъл беше винаги с нея — или лично, или в мислите ѝ. Всеки ден завършваше и започваше със сина ѝ. Сега беше разделена с него и от това я болеше.

„Тогава, престани да хленчиш и прави онова, което трябва да правиш. Това е единственият начин да сте отново заедно.“

Тя беше не само майка. Беше, също така, жена с мозък и воля.

Ройд седеше на стола в другия край на стаята, преметнал единия си крак през страничната облегалка, облегнал глава назад.

— Будна ли си? — Той изправи гръб и се усмихна. — Чудя се колко ли сън си пропусната през последните две години.

Тя поклати глава, за да я проясни, преди да седне и да загърне чаршафа пътно около голото си тяло.

— Откога си тук?

Той погледна часовника си.

— От три часа. Бяха ми необходими два часа, за да попълня гардероба ти и да купя брезентов чувал.

Пет часа.

— Трябаше да ме събудиш. — Тя спусна краката си на пода. — Или и ти да си легнеш.

— Не бързах. Макар че, май ми става навик да те събуждам, нали? Този път обаче ми хареса.

— Това са глупости...

Тя спря да говори, като срещна погледа му. Чувствен. Толкова чувствен, колкото и позата на тялото му. Ройд, някак мързелив, подобен на котка, абсолютно чувствен. Тя откъсна поглед от него.

— Тогава, по-добре да намериш нещо друго, което да те развлеча. Не обичам някой да нахлува в личното ми пространство, Ройд.

— Аз не нахлювам. Не съм мръднал от този стол, откакто съм тук. Просто те наблюдавах. — Усмихна се. — Съжалявам. Май съм бил в джунглата прекалено дълго. — Той се изправи. — Ще се върна в стаята си и ще стопля китайската храна в микровълновата фурна. Дрехите ти са в тези две торби в другия край на стаята. Надявам се, че ще ти станат. Опитах се да избера нещо немного стилно. — Подхвърли през рамо: — Но никога няма да намериш дреха, в която да изглеждаш по-добре, отколкото загърната в този чаршаф.

Тя гледаше втренчено след него. Исусе, бузите ѝ се бяха затоплили, а гърдите ѝ изведнъж бяха наедрели и станали чувствителни. Чувстваше... Не искаше да мисли за това, какво чувства. Не искаше да мисли и за мъжа, който я беше накарал да се почувства така. Винаги я бяха привличали интелигентни и цивилизовани мъже като Дейв. Ройд може и да беше интелигентен, но в него нямаше нищо цивилизирано. Той сам определяше правилата и не обръщаше внимание на нищо друго.

Добре беше да се чувства така. Този неконтролирам отговор беше напълно биологичен и нормален, като се имаше предвид, че не беше правилаекс месеци, още преди раздялата си с Дейв. Беше сварена неподготвена и вероятно щеше да реагира по същия начин на всеки мъж при тези обстоятелства.

Може би не на всеки. У Ройд имаше сдържана сексуалност...

Забрави. Този миг няма да се повтори. Тя се изправи и прекоси стаята, за да отиде до торбите с дрехи. Облече се, опакова останалите дрехи в брезентовия чувал и отиде в стаята на Ройд, за да изяде

вечерята си. Може би, докато свършеха, щеше да стане време да се обадят на Джок и да поговорят с Майкъл.

— Току-що гледах вечерните новини — каза Бош, когато Санборн вдигна слушалката. — За Бога, полицията още не знае дали те са били в къщата, когато се е взривила. Или, ако знае, пази това в тайна.

— Трябва да са били вътре. Полицаят, който спрял колата им, ги разпозна на снимката. А останки от същата тази кола бяха намерени в развалините на моравата пред къщата.

— Но не и телата, по дяволите.

— Заради силата на експлозията. Търсим части от телата, а никой няма да заяви, че са мъртви, докато не бъде сто процента сигурен. Защото това може да бъде причина за образуване на гражданско дело против газовата компания и да причини паника в квартала, където има изтичане на газ. Ще е необходимо време.

— Извинения, Санборн? Твоят Каприо сигурно е прецакал работата, а сега нямаш доказателство, че вторият ти човек е поправил грешката.

Санборн успя да сдържи гнева си.

— Не мога да телефонирам на нито една свръзка в полицията. Не мога да си позволя по никакъв начин да ме свържат с нея. Нима не разбираш? Накарах Джералд Кенет да се обади в болницата. Тя не се е обаждала там. Обикновено проверява как са пациентите ѝ дори в уикендите. Целият персонал е шокиран и разтревожен.

— Това не е достатъчно. Тя не е глупава. Може би се крие. Сигурно има близки приятели, с които ще се свърже. Опитай при тях.

— Трябва да съм особено внимателен. Не мога да си позволя те да се обадят в полицията и да кажат, че са тормозени. — Той не изчака отговор. — Аз съм малко по-напред от теб. Изпратих един от хората си, Лари Симпсън, да разпита съседите и треньора по футбол на детето, като се представи за репортер. Никой не е чувал за нея.

— А бившият съпруг?

— Изпратих вече човек, но той е на път към къщата. Доволен ли си?

— Не, ще бъда доволен, когато полицията обяви, че Софи Дънстън е мъртва. — Бош направи пауза. — Бен Кафир се свърза с мен. Той се интересува от РЕМ-4, но играе някаква игра с Вашингтон и няма да признае интереса си от лекарството, докато не получи доказателство, че името му няма да бъде споменато в нито едно разследване. Тази жена, Дънстън, причини вече достатъчно проблеми.

— Но няма да причини нито един повече — каза Санборн. — Бъди търпелив. Дай ми още един ден и ще видиш, че тревогите ти са били напразни.

— Аз не се тревожа. Отивам в Каракас, за да направя последните уговорки. Ако разбера, че отново си прецакал нещата, ще се върна и сам ще се погрижа за всичко.

Бош затвори. Санборн се облегна назад. Колкото и да искаше да даде воля на гнева си, не можеше. Бош беше прав относно доклада за смъртта на жертвите, който се бавеше вече доста време, а и Санборн се чувстваше неспокоен заради изчезването на Каприо. Забавянето на доклада за смъртта можеше да означава, че се опитват да идентифицират части от телата, но можеше да означава и че жената и детето са се измъкнали живи. Нещата не протичаха така гладко, както ги беше планирал, и това не му харесваше.

Ройд?

Исусе, надяваше се, че не. Нямаше нужда да се наложи да се бори и с това копеле в такъв важен момент. Окей, да предположим, че Ройд не е на сцената и не мъти водата. Да приемем, че жената и синът ѝ са мъртви, както и беше казал на Бош.

„*Опитай се да получиш потвърждение.*“

Той сведе поглед към бележника си и подчертава последното име в списъка.

Дейв Едмъндс.

Ройд беше поставил пилето в две хартиени чинии на малката маса до прозореца и наливаше виното във втората чаша, когато Софи влезе в стаята.

— Купих червено вино. По вкуса ти ли е?

Тя кимна.

— Предпочитам кафе.

— Ще направя по-късно. — Той ѝ посочи стол. — Виното е купено от супермаркет и не можеш да очакваш добро качество, но ти и без това не бива да изпиеш повече от две чаши. Уверявам те, не се опитвам да те напия.

— Не съм помислила нищо такова.

— Не? — Той изкриви устни. — Вярвам, че всичко, което правя или казвам, може да е подозрително за теб. Долавям определена предпазливост. Понякога действам импулсивно, но няма да ти скоча.

— Защото съм прекалено важна за теб. Аз съм твоята примамка за Бош и Санборн.

— Това е така. — Той се усмихна. — В противен случай, ти не би имала шанс.

Тя седна и взе вилицата си.

— Щях да имам шанс. Джок беше много добър учител.

Той се засмя.

— Тогава, аз определено ще стоя на разстояние. — Отпи от виното си. — Чух, че Джок наистина е невероятно чудо.

Тя вдигна поглед и смиръщи вежди.

— Държиш се... Не помня да си се смял преди.

— Може би се опитвам да те успокоя, за да мога да се възползвам от теб като жена.

Тя го гледа дълго, изучаващо.

— А така ли е?

Той сви рамене.

— А може би Кели най-после ми се е обадил и знам със сигурност, че не е мъртъв. Ти ме мислиш за много загрубял кучи син, но не ми харесва идеята, че моите хора могат да се превърнат в пушечно месо за някого.

— Но, така или иначе, си му възложил опасна работа.

— Да. — Той я погледна над ръба на чашата. — Точно както ще изпратя и теб с опасна задача.

— Добре. — Тя отново напълни устата си. — И какво каза Кели?

— Че не е намерил файлове, но продължава да се опитва. И че ще ми се обади по-късно тази вечер.

— Те може и да не са в стаята с компютрите и дисковете. Санборн може да ги държи в сейфа у дома си.

— Възможно е. Но съм убеден, че би ги държал там, където сигурността е по-голяма, а това е в сградата.

— Но там също може да има сейф.

— Кели може да проникне в повечето сейфове, ако разполага с време.

Тя си спомни колко лесно се беше справил Ройд с ключалките в дома ѝ.

— Колко удобно! Но дори да ги намери, възможно е Кели да не познае кой е търсеният диск — каза тя тихо. — Освен ако няма степен по химия. Санборн слага етикети на всичките си чувствителни дискове с кодови номера. А тази формула е много сложна и изисква както познания, така и време. Той ще има нужда от помощ.

— Какво предлагааш?

— Кели може ли да ме вкара в сградата?

Той застина.

— Няма начин — каза категорично.

— Няма начин да ме вкара вътре или няма начин, значи не искаш да се заема с това?

— И двете.

— Запитай го дали може да го направи.

Той измърмори някаква ругатня.

— Ще влезеш в устата на вълка? А ние се опитваме да те държим далеч от Санборн, за да не ти пререже гърлото.

— Имаме нужда от този диск. Той е едно от главните препятствия. И ти го знаеш.

— Аз ще ти го донеса.

— Но може да не ти стигне времето. Каза, че ще е много по-трудно, ако Санборн премести всичко от сградата.

— Не — каза той категорично. — Ние ще оставим Кели да си свърши работата.

— Запитай го как мога да вляза в сградата. Той сигурно знае къде е разположена всяка охранителна камера, щом работи в стаята на охраната. Никога не би могъл да стигне, до който и да е чувствителен файл, ако не знае как временено да изключва камерите.

— Но достъпът до тях се осигурява само от отпечатъка на палеца.

— Знам. Но Кели е успял да преодолее това препятствие, щом ти е донесъл информация за мен.

— Той замени своя отпечатък с този на един от учените, който преди няколко дни излезе в отпуск. Но му се наложи почти веднага да го възстанови.

— Щом го е направил веднъж, може да го направи отново. Или да измисли някакъв друг начин. Попитай го.

— Нямаме нужда от теб там. Опиши кодираните знаци на Санборн.

Тя замълча.

— Трябва да работим заедно, Софи.

— Освен ако ти не пожелаеш да работиш сам — каза тя сухо. — Ти не би размислил два пъти, преди да ме изолираш.

Сега той мълча известно време.

— Може би. Какво значение има, ако мога да свърша работата и сам?

— Има. Ти каза „ако“, а това е ключовата дума. Заложила съм прекалено много и не мога да рискувам повече. — Тя изяде храната си и поднесе чашата с вино към устните си. — Искам да напредваме. Искам сина си обратно.

Той дълго я гледа, после сви рамене.

— Ще запитам Кели. Права си, защо би трябало да те спирам? Като че ли искаш да рискуваш живота си, готова си да умреш.

— Кога ще му се обадиш?

— Сега. — Той се изправи и извади телефона си от джоба. — Изпий още една чаша вино. Ще изляза за малко навън. Имам нужда от въздух.

— Какво от това, което ще му кажеш, не бива да чуя?

— Ще го запитам какви шансове имаш, ако той успее да те вика вътре. И ако изгледите не ми харесат, никъде няма да отидеш.

Вратата се затвори след него. Тя седя така няколко минути, а после отиде до прозореца. Ройд крачеше напред — назад на паркинга и говореше по мобилния си телефон. Тя не очакваше такава реакция от него. Мислеше, че той ще спази обещанието си да ѝ осигури безопасност, но отговорът му на нейното предложение да влезе в сградата беше не само отрицателен, но и много бурен. Може би не познаваше Ройд толкова добре. Тя мислеше, че силното му желание да

сложи край на делата на Санборн и Бощ ще задуши всичко друго и дори ще наложи известен отпечатък върху личността му. Но колкото повече беше с него, толкова повече черти на характера му разкриваше.

„Като например желанието за плътски наслади“, помисли си тя. Не че това трябваше да я изненадва. Той очевидно беше жизнен мъж, аексът беше основна движеща сила в света. Трябваше да се изумява повече от факта, че той наистина държеше на нейната безопасност, както и на тази на Кели. Беше й казал, че работата на Кели е изпълнена с рискове и опасности. Ройд не беше толкова безчувствен, колкото изглеждаше.

Ройд все още говореше по телефона, а тя започваше да става нетърпелива. Не й харесваше да стои така и да бездейства, докато го чака да се върне. Не обичаше да губи контрол над ситуацията. Обърна се и прекоси стаята, за да отиде до бюрото, върху което беше оставила дамската си чанта. В нея беше мобилният й телефон.

Той звънна в мига, в който го извади от чантата.

— Аз също те обичам. Бъди много внимателен.

Тя прекрати разговора и се обърна към вратата, защото усети, че Ройд е влязъл в стаята.

— Дейв пак се обади. Чудех се...

Тя спря, като видя изражението на Ройд, с което той тръшна вратата.

— Какво, за Бога...

Той ругаеше. Хвана я силно за раменете.

— Ти си истински идиот! Казах ти да не...

— Махни ръцете си от мен!

— По-добре моите, отколкото тези на Санборн. По дяволите, той ще изстиска и последната капка живот от теб! Защо дяволът да има шанс заради твоите чувства към бивш любовник? Или може би той не е бивш любовник. Не можеше ли просто да ме послушаш...

— Свали си ръцете от мен! — процеди тя през зъби. — Или ще ти помогна да станеш евнух!

— Опитай се! — Той я стисна по-здраво. — Бори се с мен. Искам да те нараня.

— Тогава, значи успяваш. Ще имам синини. Щастлив ли си?

— Защо да не съм... — Той неочаквано спря да говори и на лицето му вече не беше изписан гняв. — Не. — Ръцете му първо се отпуснаха, а после той ги свали от раменете ѝ. — Не, не съм щастлив.

— Направи крачка назад. — Не исках да... По дяволите! Не трябаше да отговаряш на обажданията на Едмъндс.

— Не съм. — Тя хвърли телефона в дамската си чанта. — Не съм казала, че съм отговорила на обажданията му. Казах просто, че се е обадил. Ти не ми даде възможност да кажа нищо друго. Той се обади снощи и обаждането беше прието от гласовата поща. Обади се и тази вечер. Помислих си, че е странно да настоява, когато е логично да приеме, че съм мъртва.

— Тогава, с кого говореше ти?

— С кого, мислиш? Майкъл се обади. Току-що са стигнали до ранчото на МакДъф.

— О!

— Да. Не приех обажданията на Дейв не защото ти ми каза да не го правя, а защото и аз знам, че това е най-умното. — Тя го изгледа гневно. — И никога повече не ме докосвай!

— Няма. — Той се усмихна накриво. — Заплахата ти ме удари там, където съм най-уязвим.

— Добре.

— Съжалявам, че избухнах, макар и само за минута.

— Повече от минута и извинението ти не се приема.

— Тогава, ще трябва да измисля как да поправя нещата. Ще помогне ли, ако ти кажа, че Кели смята, че може да изключи охранителните камери за период от около дванайсет минути?

Тя смиръщи вежди.

— Само дванайсет минути?

— Времето не е достатъчно да се намери сейфът, да се вземе дискът и да се излезе от сградата.

— Може да стигне, но е малко вероятно.

— Да, по дяволите! Няма да рискуваме.

— Напротив. Нека помисля.

Той мълча известно време, после кимна.

— Можем да помислим до утре, но ще трябва да дадем на Кели време, за да подготви нещата.

— Ако Кели е толкова добър, колкото твърдиш, може би ще успеем да го направим. Няма да ми е необходимо чак толкова много време, за да прегледам сейфа. Ще разпозная, който и да е от дисковете на Санборн само за части от секундата. Но дванайсет минути е... Ще си помисля. — Тя тръгна към вратата, която съединяваше две те стаи.

— Лека нощ, Ройд.

— Лека нощ. Остави съединяващата врата открайната, а заключи онази, която води към коридора. И недей да спориш.

— Не съм толкова глупава, за колкото очевидно ме мислиш. Ще ти позволя да ме защитаваш, щом искаш.

— Добре — каза той сериозно. — Как е Майкъл?

— По-добре, отколкото се надявах. Мисли, че ранчото на МакДъф е страхотно. И кое момче не би го намерило за такова? — Тя сви рамене. — Истинско шотландско име и лерд, който е готов да изпълни всяко негово желание.

— Не съм сигурен, че МакДъф се грижи така всеотдайно за всички, както казва Джок, но съм сигурен, че ще го направи за Майкъл.

— Джок ми обеща, че и двамата ще се грижат добре за него. И се надявам, че той наистина ще е в безопасност — добави тя уморено. — Ще се видим утре сутринта, Ройд.

Не изчака отговора му. Само след миг вече събуваше дънките си и събличаše блузата. След това облече ярко жълта памучна нощница и си легна. Жълта? Странно, защо Ройд беше изbral този цвят. Тя би помислила, че ще избере моркосинъ или маскировъчно зелено...

Щеше да е истинско чудо, ако успееше да заспи след дългата дрямка по-рано през деня. А може би така беше най-добре. Можеше просто да лежи така и да стигне до някакво решение за това, дали си струва риска да влезе в сградата за дванайсет минути.

— Тя не отговори. — Дейв Едмъндс изключи телефона си. — Отново се свързах с гласовата ѝ поща. Казах ви, че няма да отговори. Телефонът ѝ най-вероятно е под развалините или в нечий заден двор. От полицията ми казаха, че едно от първите неща, които са направили, е било да позвънят на мобилния ѝ телефон.

— Струваше си да опитаме. — Лари Симпсън сви рамене. — Както ви казах, понякога полицията не се старае особено. Имат

прекалено много случаи и не им достигат хора. Но аз съм журналист на свободна практика, а това означава, че разполагам с всичкото време на света. Надявах се да напиша история, която да накара хората да се чувстват добре и която да мога да продам на вестниците.

— В това няма нищо, което може да накара някого да се чувства добре — каза горчиво Едмъндс. — Синът ми е мъртъв. Бившата ми съпруга е мъртва. Това не трябваше да се случва. Някой ще ми плати за това, което ми причини. Ще съдя и газовата компания. Не могат да се измъкнат безнаказано.

— Добър ход. — Симпсън се изправи. — Имате визитната ми картичка. Ако мога да ви помогна с нещо, обадете ми се.

— Може и да го направя. — Той изкриви устни. — Всеки, който си помисли, че лесно ще се откажа, греши.

— Вие сте адвокат и би трябало да знаете най-добре. — Той направи пауза, през която сведе поглед към бележките си. — Синът ви да ви е казвал, че някой друг, освен този Джок Гейвин, е посещавал бившата ви съпруга?

— Не.

— И не е казал за него нищо друго, освен че е братовчед на бившата ви съпруга?

— Казах ви вече, не. — Той изгледа Симпсън с присвирти очи. — Започвам да се питам дали всъщност сте журналист, Симпсън. Пуснах ви в дома си и ви помогнах, защото може и аз да имам нужда от обществена защита. Но вие сте нахален, много нахален. Питам се дали от газовата компания не са решили да изпратят някого, за да разбере какви са намеренията ми.

— Видяхте препоръчителните ми писма, както и документите ми.

— Но определено ще ги проверя и утре.

— Съжалявам, че сте толкова подозрителен по отношение на мен — каза Симпсън и звучеше съвсем искрено. — Макар че е напълно разбирамо. Може би ще можем да поговорим повече утре, след като сте направили своята проверка.

— Може би. — Едмъндс прекоси стаята и отвори входната врата.

— Но в момента искам да съм сам с мъката си. Лека нощ.

Симпсън кимна, с което изрази своето съчувствие.

— Разбира се. Благодаря ви за помощта.

Едмъндс го последва на верандата и го загледа как върви към колата, паркирана до тротоара. Докато потегляше, Симпсън хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. По дяволите. Зави зад ъгъла и се обади по мобилния си телефон.

— Той записа номера на колата ми, Санборн — каза той, когато от другия край му отговориха. — А може и да ме провери утре.

— Тогава, не си свършил добре работата си и не си успял да го убедиш колко искрен и уважаван човек си.

— Направих каквото можах. Ти какво очакващ? Той подозира всекиго. Адвокат е, за Бога!

— Добре, успокой се. Как можем да го успокоим?

Симпсън мълча един миг.

— Той се кани да съди газовата компания. Помисли, че може би съм нает от тях. Не съм сигурен дали търси отмъщение или тълст чек.

— Ще проучим тази възможност. Адвокатите винаги са готови да сключат изгодна сделка. Би трябвало... Чакай минутка. — Санборн се отдалечи за миг. — По дяволите, от пожарната команда току-що са съобщили, че след експлозията не са открити тела в къщата.

— Значи, не се налага повече да се тревожим за Едмъндс.

— Може би — да, може би — не. — Санборн мълча секунда — две. — Обади му се утре и си уреди среща, за да обсъдите условията, които могат да бъдат предявени на газовата компания. След като той няма доказателства за смъртта на сина си, сигурно ще иска да преговаря. Измъкна ли някаква друга информация?

— Тя не отговори на позвъняването на мобилния ѝ телефон. И, според детето, тя е живеела с братовчед си, Джок Гейвин, през последните няколко месеца.

Тишина.

— Джок Гейвин?

— Това е името, което ми дадоха.

— Проклет да съм!

— Познаваш ли го?

— Познавах го някога. И чух някои впечатляващи неща за него, след като го изгубих от погледа си.

— Какъв...

— Върни се тук колкото можеш по-скоро. Трябва да обсъдим утрешния ти разговор с Едмъндс.

— Защо да не го оставим известно време да вдига пара?
— Защото не искам да чакам. Недей да спориш с мен.
И той затвори.

ГЛАВА 8

Три часът сутринта. Софи отново се обърна в леглото, като търсеше хладно място на възглавницата. Казваше си, че трябва да се отпусне. Беше се оказала права, дрямката по-рано през деня беше съсишла всичките ѝ шансове да заспи. През последните четири часа тя само се въртеше в леглото. Щеше да пусне телевизора и да намери някой скучен филм, който да я приспи, ако не беше откърхнатата врата между двете стаи. От другата стая не се чуваше нито звук. Ройд сигурно спеше и тя не биваше да го буди само защото...

Но сега от стаята му се чу шум. Трудно, накъсано дишане. Не стенание или вик. А затруднено дишане.

Тя се напрегна и остана да лежи така, заслушана. Ако Ройд издаваше тези звуци, то звучеше така, все едно че изпитваше болка.

А кой друг би могъл да бъде, освен Ройд? Тя щеше да чуе, ако вратата се отвори. Може би изпитваше стомашно неразположение заради китайската храна. Не беше нейна работа.

По дяволите, как да не беше! Тя беше лекар. Беше се лишила от правото да затваря очи за болката, когато беше произнесла лекарската клетва. Понякога ѝ се искаше да можеше да не обръща внимание на болката и сега беше един от тези моменти.

По дяволите, това можеше и да е само кошмар.

А може би не беше. Беше склонна да мисли за всяка болест и всяко неразположение във връзка със своя опит.

Дори ако това беше само кошмар, тя не можеше да го лиши от милост и да не го събуди.

„Престани да спориш със себе си. Просто го направи.“

Тя скочи от леглото и прекоси стаята само за секунди. Отвори вратата. Ройд лежеше по корем, чаршафът го закриваше наполовина. Тя запали лампата на нощното шкафче.

— Чух те. Какво...

Той я събори на пода и се метна върху нея! Стисна я здраво за гърлото! Тя извърна глава и заби зъби в длантата му. Хватката му се

отпусна малко. Той гледаше надолу към нея, но тя не беше сигурна, че я вижда. Лицето му беше изкривено от гняв. Софи с всички сили го удари с юмрук в слабините. Той извика от болка и хватката му се отпусна още повече. Тя се опита да се претърколи далеч от него, но краката му я стиснаха здраво. Заби нокти в бедрото му.

— По дяволите!

Гневът изчезваше от лицето му. Той разтърси глава, като че ли за да я проясни.

— Софи? Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? Да ме убиеш?

— Глупости, копеле! Какво мислиш, че правя? Помагам ти да оцелееш. Пусни ме.

Той бавно се изправи.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре. За втори път днес ръцете ти ме хващат здраво. — Тя дръпна нощницата си надолу, а той й помогна да се изправи. — Следващия път, когато решава да се доближа до теб, ще взема пушка.

— Ти причиняваш достатъчно бели и без пушка. — Той направи гримаса. — Помня, заплаши ме, че ще ме превърнеш в евнух.

— Ако имах нож, можеше и да го направя — процеди тя през зъби. — Помислих, че ще ме убиеш.

— Не биваше да ме изненадваш така.

— Не се опитвах да те стресна. Само запалих осветлението. Дори не те докоснах. Нямаше причина ти да...

— Защо? — прекъсна я той. — Какво се случи? Защо влезе тук?

— Защото ти... Звуците, които издаваше, бяха странни. Не исках да поема никакъв риск. Не знам твоята медицинска история. Реших, че може и да си болен. Или да си получил удар. Звучеше така, като че ли... Май постъпих глупаво. — Тя се извърна. — Следващия път ще знам по-добре.

— И ще ме оставиш да получа инфаркт или удар? — Той поклати глава. — Не мисля, че ще го направиш, Софи.

— Очевидно не е било нито едно от двете, иначе нямаше да си способен почти да ме убиеш.

— Нараних ли те?

— Да.

— Съжалявам. — Той направи пауза. — Как мога да изкупа вината си? Какво искаш да направя?

— Нищо.

Той докосна нежно ръката ѝ.

— Нараних те. Не исках да го направя, но думите нищо не струват. Няма нещо, което не бих направил, за да се извиня. Само кажи.

Той беше абсолютно искрен. Изражението му така приковаваше вниманието, че тя не можеше да извърне поглед. Чувстваше се странно разтърсена.

— Не искам нищо да правиш. Пусни ме. Ще си легна пак.

Той бавно я пусна.

— Благодаря, че се опита да ми помогнеш. Но не го прави отново. — Усмихна се леко. — Ако искаш да ме събудиш, когато имам кошмари, хвърли възглавница по мен или ми извикай от другия край на стаята. По-безопасно е.

Тя замръзна.

— Кошмар ли беше? Чудех се, обаче не исках да поема никакъв риск. Ти изглеждаше като човек, подложен на огромен стрес. Не бях сигурна какво става с теб.

Той кимна.

— О, да. Определено беше кошмар.

— И какво сънува?

— Лов на хора, преследване, смърт. Едва ли искаш да чуеш подробностите.

Но тя искаше! Само дето беше ясно, че той няма нищо да сподели с нея.

— Правил ли си някога изследване на съня си?

— Не. Да не би да мислиш, че ще объркам кошмарите с обикновените сънища? — Той поклати глава. — Беше кошмар. Както знаеш, те обикновено се появяват във фазата на REM и се характеризират с бързи движения на очните ябълки. Тази фаза е много различна от фазата НREM, фазата на дълбокия сън. При мен ужасите се появяват в края на цикъла на съня, вместо в началото. Тялото ми е като парализирано, крайниците ми едва — едва трепкат, никога не викам. Сърцето ми бие учестено, но нямам нито един от другите признания. Спомням си идеално кошмарите, което е необичайно.

Тя го гледаше изненадано.

— Знаеш много неща. Подлагал ли си се на терапия?

— По дяволите, не. Но още когато това започна, знаех, че ще трябва да се справя с него. Затова направих някои проучвания.

— Според мен не си успял напълно да се справиш с проблема. Само си го идентифицирал. Може би имаш нужда от терапия.

— Така ли? — Той наклони глава. — Да не би да събудих твоето професионално любопитство?

Тя навлажни устни.

— Кошмарите ти имат ли нещо общо с Гарууд?

Той мълча един миг.

— Да. А ти какво очакваше?

— Какво точно се случва? — Тя се извърна. — Седни и си поеми дълбоко дъх. Трябва да се отпуснеш. Ще ти донеса чаша вода.

— Защо?

— Просто го направи.

Той смръщи вежди.

— Не искам ти да се грижиш за мен. И сам мога да си налея вода.

— Седни и мълкни. Ще се върна веднага.

Той повдигна вежди.

— А мога ли поне да се облека?

— Защо? Голотата не ме впечатлява по никакъв начин, а и ще си легнеш веднага, щом се отпуснеш.

Той сведе поглед към тялото си.

— Да съм гол в една и съща стая с теб, не ми действа отпускащо.

— Както искаш.

Тя отиде в банята. На нея също не ѝ ставаше по-спокойно, като гледаше Ройд гол. Той беше в истинския смисъл на думата мъжествен, тялото му беше прекалено мускулесто и жилаво. Караже я да се чувства слаба и женствена, а не професионалистка, лекарка. А тя не искаше да се чувства така. Да го признае обаче, и то пред него, щеше да означава да признае поражението си.

Напълни чаша вода и я занесе в спалнята. Той седеше във фотьойла, протегнал крака. Не се беше облякъл.

Дяволите да го вземат.

Софи му подаде чашата с вода и седна на един от столовете с висока облегалка, които все още бяха до малката масичка, където бяха вечеряли.

— Потиш се. Винаги ли става така в този цикъл на съня?

Той кимна.

— Колко често имаш кошмари?

— Два-три пъти в седмицата. — Той отпи гълтка вода. — Понякога и по-често. Зависи.

— От какво зависи?

— От това, колко съм уморен. Допълнителната енергия като че ли ги предизвиква. — Той сви рамене. — Изтощението ги намалява.

— Може би. Или освобождава напрежението в часовете, когато си буден, вместо кошмарът да го прави в часовете, когато спиш.

— Те нищо не освобождават, с нищо не ми помагат. Те са капан.

— Той наклони глава и започна да я изучава с поглед. — Защо ми задаваш всички тези въпроси? Какво правиш?

— Аз съм лекар. И нарушенията на съня са моята специалност. Искам да ти помогна. Толкова ли е трудно за разбиране?

— Като се има предвид, че едва не те удуших преди пет минути, бих казал, че е много трудно за разбиране.

— Ти не беше с всички си. Не знаеше какво правиш.

— А сега търсиш извинения за мен?

— Не, но е част от моята работа да разбирам причините и последствията. Когато завърших училище, имах пациент, който ме удари толкова силно, че ми счупи носа. — Тя направи гримаса. — Не искаше да го направи, естествено. Беше напълно автоматичен рефлекс. След това обаче внимавах много повече.

— Тази вечер не внимава.

— Не знаех, ти изглеждаше...

— Нормален?

— Нещата като че ли бяха под контрол — каза тя.

— Но аз винаги се контролирам. — Направи гримаса, като срещна скептичния й поглед. — Добре де, освен в случаите, когато това не ми се удава.

— Вземал ли си наркотици?

— Не, никога — каза той категорично. — Не вярвам, че те могат да облекчат положението.

Тя трепна.

— Не ти предложих... В някои случаи обаче е добре да се намери начин пациентът да се отпусне, преди да навлезе във въпросната фаза на съня.

— Съгласен съм. Открих това още в първия месец, когато кошмарите започнаха. Опитах всяка ви лекарства. Както и всяка възможни средства — покер, решаване на кръстословици, шахмат. Само че стимулирането на мозъка с нищо не помогна. Трябаше да се заема с физически упражнения. Всичко, което би ме довело до изтощение. Започнах да бягам по седем мили всяка вечер.

— Това определено би те източило.

— Понякога. — Той направи пауза. — Сексът ми помага повече.

— Сигурна съм, че е така. — Тя го погледна, изведнъж станала подозрителна. — Да не би да се опитваш да предизвикаш смущение у мен?

— Просто изяснявам нещата. Ти ме питаше какво ми помага.

— И ти само ме запознаваше с фактите.

Той се усмихна.

— Не, всъщност направих първата крачка, първия опит да те съблазня. Наистина. Нищо не отпуска така, както сексът. Не си ли съгласна?

— Ако изразя съгласие, този разговор ще продължи, а аз не искам това. Ще ми кажеш ли какъв беше специално този кошмар?

— Не. Не сега. Може би, когато се опознаем по-добре.

От усмивката му ставаше очевидно, че копелето употребява думата „опознаем“ в библейския смисъл. Тя се изправи.

— Върви по дяволите! Аз се опитах да ти помогна. Би трябвало да знам по-добре.

Усмивката му изчезна.

— Не искам да бъда твой пациент, Софи. Не съм твой син. Последното, което искам, е да държиш ръката ми и да ме успокояваш. И нямам желание да бъда напълно излекуван от кошмарите.

— Тогава, значи си луд.

— Какъв израз! Проявяваш непрофесионализъм.

— Живяла съм и живея с болката на Майкъл и знам какво са кошмарите. Думата произлиза от древно саксонската дума „мара“, което означава „демон“. Кошмарите могат да те опекат жив също като

демоните, чието име носят. Защо, по дяволите, не искаш да се отървеш от тях?

Той мълча един миг.

— Те поддържат паметта ми жива. Поддържат огъня на гнева ми. Те поддържат концентрацията ми върху онова, което трябва да свърша.

Сега, зад спокойното му и твърдо изражение, тя успя да зърне адския пламък на гнева му.

— Мили Боже, и си готов да си причиниш това? Знам какво мъчение са кошмарите.

— Направиха го Санборн и Бош. Това беше техният подарък за мен. Мога да го запазя, за да го използвам срещу тях. Така че, не си хаби съжалението и съчувствието за мен.

— Добре, няма.

— Не, ще ме съжаляваш. Такава е природата ти. Ти желаеш доброто на всички, готова си да носиш бремето на света на раменете си. — Той стана и отиде до леглото. — Нямаше да затънеш до гуша в тази каша, ако не искаше да помогнеш на баща си. Кървиш, толкова дълбоки са раните ти, защото не можеш да излекуваш сина си. Сега мислиш, че аз имам нужда от теб и ако искам, мога да получа от теб и съчувствие, и грижи. — Легна и се зави с чаршафа. — Но не искам да го правя. Така че, лягай си и остави и мен да спя.

— Добре, кучи сине. — Тя тръгна с широки крачки към вратата.

— Надявам се сънищата ти да се превърнат в кошмари и целият ти живот да... — Тя спря да говори. — Не, всъщност не желая това.

— Виждаш ли? — запита тихо Ройд от леглото до нея. — Страхуваш се дори да ме прокълнеш.

— За мен, кошмарите на человека са нещо лично. Има какви ли не видове кошмари. Сещам се за някои, които ще накарат дори мъж като теб силно да пребледнее.

— Като например?

Тя му хвърли студен поглед през рамо.

— Например, топките ти могат да изсъхнат, можеш да развиеш алергия към „Viagra“, както и към всички подобни средства.

Той я погледна изумен. После внезапно избухна в гръмогласен смях.

— Господи, ти си ужасна!

— Не, не съм. Аз съм нежна и готова да помогна на всички, помниш ли?

Тя затръшна силно вратата след себе си.

— Момчето още ли спи? — запита МакДъф, когато Джок слезе по стълбите.

— Ще спи още малко. Беше изтощен, но толкова напрегнат, че не успя да заспи почти до три часа сутринта.

— Можеш ли да дойдеш на разходка с мен? Трябва да поговорим.

Джок поклати глава.

— Не мога да оставя Майкъл дори за няколко минути. Обещах на Софи.

— И защо?

— Може да има кошмари и да изпадне в състояние на затруднено дишане. Ако ме няма само десет минути, момчето ще умре.

— Разбрах — каза МакДъф. — Излез във вътрешния двор. Оттам има само три минути, до която и да е стая в замъка. — Той се усмихна.

— Ти би трябвало да го знаеш. Тичаше навсякъде като момче.

— А ти никога не ме караше да се чувствам човек от по-ниско стъпало, въпреки че майка ми беше икономка тук — каза Джок и последва лерда във вътрешния двор. — Така и не разбрах, че можеш да бъдеш истинско копеле, докато не пораснах и не навлязох в действителния свят.

— Това тук също е истинският свят, Джок.

Джок вдигна поглед към куличките на замъка.

— За теб. Това тук е част от твоите кости и твоята плът. Ти живееш заради това място. За мен, то е приятен спомен и домът на мой приятел.

— За теб би трябвало също да е дом.

Джок поклати глава. МакДъф мълча известно време, загледан в имението.

— Искам да останеш. Преди те оставих да заминеш, защото знаех, че имаш нужда да се отдалечиш от мен. Ти чувстваше, че те задушавам с грижите си, защото... Е, ти просто не можеше да бъдеш себе си.

Джок се засмя тихо.

— Разбира се, аз също не бях лесен, не се опитвах да разбера другия и държах винаги на своето.

МакДъф също се усмихна.

— Нека просто да кажем, че ти имаше периоди на дезориентация и загуба на контрол.

— Да, нищо хубаво — каза Джок. — Няма да нараниш чувствата ми. Все още имам моменти, когато не мога да се контролирам напълно.

— Срецна погледа на МакДъф. — Но такива моменти настъпват все по-рядко и по-рядко. И нямам нужда да бъда тук, под зоркия ти поглед. Ти вече положи достатъчно усилия заради мен, достатъчно грижи ти причиних.

— Глупости. Усилията никога няма да са прекалено много, докато не се излекуваш напълно. — Той направи пауза. — А какво, ако кажа, че аз имам нужда от теб. А не обратното.

— Няма да ти повярвам. Както каза, ти сам се справяш с проблемите си.

— За Бога, ти означаваш много за мен. Повече от всеки проклет убиец. Имаш мозък.

— Искаш да кажеш, че не е необходимо да имаш мозък, за да изпълняваш поръчкови убийства?

— Джок!

— Много добре, кажи ми как искаш да използвам мозъка си.

— Още не съм открил златото на Кира.

— Златото на Кира? — Джок се засмя. — Отново ли си започнал да търсиш това отдавна изгубено семейно съкровище?

— Никога не съм преставал. Прекратявам и подновявам търсенето няколко пъти през последната година. Няма да изгубя имението в полза на Националния тръст. То е мое.

— А златото на Кира може да се окаже мит.

— Остани при мен и двамата заедно ще разберем дали е така. Какво приключение, а, Джок?! — МакДъф понижи глас и заговори ласкаво, убедително. — Претърсих почти навсякъде тук, в имението. Имам нужда от нови идеи и нова гледна точка, за да ми помогнат да намеря нова пътека.

Джок откри, че се изкушава. МакДъф наистина знаеше как да въздейства на хората.

— Искаш да отвлечеш вниманието ми от Софи и момчето.

— Отчасти. Но също така имам нужда от теб. Ти си ми като семейство, а аз имам доверие само на семейството, за да открия златото. То е безценно, а аз не съм човек, който лесно се доверява. Помогни ми, Джок.

— Ще си помисля.

— Направи го! — МакДъф го потупа по рамото. — Няма нужда да се връщаш в Америка. Ще се грижим за момчето, докато връщането му стане безопасно, после аз самият ще го върна на майка му. — Видя, че изражението на Джок се промени, и сви рамене. — Добре, можеш и ти да го заведеш у дома му. Само че се върни тук със следващия самолет.

— Мисля, че малко пресилваш нещата.

— Повече от малко. Нима някога съм вземал половинчата мерки?

— Не, никога. — Усмивката му изчезна. — Но може да се наложи да направим повече, отколкото просто да изчакаме, по въпроса с Майкъл. Може да се наложи да се занимаем и със Санборн. В самолета, на път за тук, си мислех, че бившият съпруг на Софи знае, че се бях появил на сцената. Майкъл му казал, че съм тихен роднина, но Едмъндс знаеше името ми. А онова, което Едмъндс не знае, Санборн може да го разкрие.

— Ще се заемем с това, когато се случи.

— Санборн е човек с огромно влияние и много власт.

— Не и тук, не и в земята, която е моя собственост. Не и когато става въпрос за моите хора. Нека само дойде!

Джок се засмя. Отговорът беше толкова характерен за МакДъф, че той изведнъж почувства колко е привързан към него.

— Тогава да приема ли, че не искаш да скрием момчето някъде другаде?

— За какво говориш? Аз поех отговорност за момчето. Опитай се да го вземеш от мен и ще трябва да се сбием.

— Тогава по-добре да не се опитвам. — Той тръгна нагоре по стълбите. — Трябва да проверя как е Майкъл, да се уверя, че е добре. Дори да няма кошмари, той е дете, което е много далеч от дома си.

— Той е на десет години. Ти беше само на петнайсет, когато избяга от дома си с намерението да изследваш света.

— Но при мен това беше избор. Не постъпих много умно, но Майкъл нямаше никакъв избор, когато дойде тук. — Хвърли поглед през рамо. — А и аз имах теб, ти винаги щеше да дойдеш да ми спасиш кожата. Майкъл има само мен.

— Не би могъл да има повече късмет — каза МакДъф тихо. — Бих искал да си на моя страна по всяко време, Джок.

За миг Джок не знаеше какво да каже. В отношенията с лерда винаги се грижеха за него, а не обратното. С разума си знаеше, разбира се, че сега с МакДъф са равни, обаче чувствата му бяха друго нещо. Испусе, разчува се! Усмихна се с усилие.

— Добре е да го знам. Това означава ли, че няма да хвърлиш мен и Майкъл в подземието от съображения за сигурност?

— По дяволите, не. Нищо подобно няма да направя. Винаги правя това, което е необходимо. — Усмихна се широко и го последва нагоре по стълбите. — Подземието е наводнено от пролетните дъждове. Имате късмет, не ви очаква такава съдба.

— Открили са, че ти и Майкъл не сте били в къщата по време на експлозията — каза Ройд, когато Софи влезе в стаята на следващата сутрин. — От пожарната са го съобщили снощи.

— Това щеше да се случи рано или късно.

Той кимна.

— Имахме късмет, че спечелихме и толкова време. Сега трябва да бъдем много внимателни. Никой не трябва да те види или разпознае. Ще те преследват не само Санборн и Бош, но полицията също може да има няколко въпроса.

— Нямам никакво намерение да се показвам на обществени места, но очаквам да ми възложиш някоя продуктивна задача. — Тя го изгледа с присвити очи. — Ще го направиш ли?

Ройд сви рамене.

— Чух се с Кели. Той каза, че най-подходящият момент да изключи захранването, е в девет тази вечер. Някъде около това време ще местят оборудване от лабораториите и ще се препъват един в друг в тъмното. Колкото повече объркване създадем, толкова по-добре.

— А ще може ли той да го уреди за девет часа?

— Каза, че ще може — отговори Ройд кратко. — Иска да одобря плана и ще го приведе в действие.

— Тогава, дай му съгласието си.

— Не и докато не измисля как ще те изведа оттам.

— Щом Кели ще успее да ме вкара вътре, ще успее и да ме изкара.

— А може и да не успее. Особено ако захранването бъде включено прекалено скоро.

— Тогава, измисли нещо. Защото ще вляза.

Той замълча. След малко каза:

— Ще кажа на Кели да ни посрещне пред сградата в 08:45.

— Това ще е добре. Особено след като аз не знам как изглежда той. Имат ли снимка?

— Не. Кели изглежда като червенокос Фред Астер.

— Е, това със сигурност е много добро описание.

— И успява да се измъкне почти отвсякъде, независимо колко е напечено положението. Само че не ми се иска това да му се налага тази вечер. — Той кимна към масата. — Отидох за портокалов сок и закуска от „Хардис“. Седни и хапни.

— Не съм гладна.

— Хапни. Добре е за теб. Ще ти даде енергия да ме напердашиш, когато нещо сгреша. — Той направи пауза. — Освен ако не си ми толкова ядосана, че да не искаш да седнеш до масата с мен.

— Ще съм много глупава, ако позволя на чувствата си да се намесят. Джок ме предупреди, че вероятно ще ти се ядосвам поне по веднъж всеки ден. — Тя седна и взе сандвича си. — Подценил те е. Може би не те познава толкова добре, колкото си мисли.

— Познава някои мои страни наистина много добре. А за останалото се досеща, като разсъждава на базата на преценки.

— И коя твоя част познава?

— Онази, която губи търпение, измъчва се под веригите. Онази моя част, с която се е сблъсквал.

— Вериги?

— Умствени. Понякога — физически. Потискане на свободната воля, знанието, че нямаш избор, освен да се подчиниш. — Устните му се извиха в язвителна усмивка. — Ти си така разядена от чувството за вина, затова сигурно мислиш, че с мен и Джок е същото. Не мога да

кажа за Джок, но аз съм прекалено много егоист, за да се тревожа за това, че съм извършил престъпления в състояние, което не мога да контролирам. Мразя факта, че бях роб на онзи проклети копелета. Че бях прекалено слаб и не можех да се боря с онзи наркотик и със страничните ефекти и че не успях да убия онзи кучи синове, които ми го даваха.

— Все едно че аз съм ти го давала — прошепна тя.

— Глупости, ако мислех така, вече щеше да си мъртва. — Той се отпусна на един стол и отвори портокаловия сок. — Така че, престани да хленчиш и приеми здравословната, разумна гледна точка — като мен. — Нали сок в чашата ѝ, после и в своята. — Ако искаш да не говоря за Гарууд, ще мълкна. Но винаги съм мислел, че въздухът и слънчевата светлина са полезни за раните.

— И малко омраза, примесена с всичко друго?

Той кимна и вдигна чашата си в присмехулен тост.

— Да, сега вече всичко си разбрала.

— Аз мразя Санборн. Как можеш да се съмняваш в това?

— Не се съмнявам. Просто подхождаме различно. Може би това е така, защото твоята работа изисква съчувствие и милосърдие, а моята работа е главно онова, за което бях трениран в Гарууд.

— И за теб е задължително да поддържаш огъня на гнева.

— О, да.

Тя смени темата.

— Къде ще се срещнем с Кели?

— Има поточе на около две мили от сградата с лабораториите.

Там няма никакви охранителни камери.

Тя помнеше поточето от деня, в който ѝ се наложи да бяга от охраната.

— Той вече знае ли къде е сейфът?

— Знае къде има сейф, но дали е единственият в сградата? Този е в офис близо до лабораторията, но не е офисът на някой от изпълнителните директори, а на отдела за работната ръка.

— И все пак, възможно е това да е сейфът на Санборн.

Той кимна.

— Струва си Кели да провери. Но не съм сигурен, че си струва и ти да влезеш в сградата заради това.

— А аз съм сигурна. — Тя изпи сока си. — Ако той спре захранването, ще предизвика подозрението на всички в сградата. А може да няма друга възможност. — Тя се изправи. — Ще отида, Ройд.

Той сви рамене.

— Както искаш. Защо трябва да ме интересува?

— Защото, ако ме изгубиш, ще изгубиш примамката си.

— Не съм казал, че ще те използвам за примамка. — Той смъръщи вежди. — Е, може би го казах, но това ще е последното, което ще направя. Ако нямам друга възможност.

Тя поклати глава.

— Мили Боже, като че ли виждам признания на омекване.

— Няма начин. — Той се облегна назад. — Вероятно се опитвам да те заблудя, за да решиш, че съм приятно момче и можеш да легнеш с мен.

— Приятно момче? — Тя го погледна изумена. — Трябва много да се промениш, Ройд. Това ще прилича на едно дълго пътуване.

— И най-дългото пътуване започва с първата крачка — цитира той някаква мъдрост. — Може би ти ми действаш така, че да искам да се променя. Какво мислиш?

— Мисля, че ставаш смешен.

Той се усмихна.

— Е, нали искаш да ме подложиш на някаква терапия, а и имаме целия ден на разположение. Не искаш ли да дойдеш в леглото ми и така да се отпуснем, за да свършим по-добре работата довечера?

— Не, не искам. Отвратителен си.

— Не и в леглото. По много други начини, с друго поведение, но не и между чаршафите. Там ще ме харесаш.

— Арогантно копеле. — Тя тръгна към стаята си. — Не ме интересуваексът с теб.

— Стори ми се, че долавям интерес, а съм толкова отвратителен, че съм готов да взема всичко, което ми се предлага.

Но той наистина беше скандален! Тя го гледаше как се полюлява мързеливо на стола. Съвсем определено, изльчваше сексуалност. Но изведнъж долови и нещо друго. Дяволито проблясване на очите, скрито от иначе втренчения поглед. Раздразнението ѝ намаля.

— Не за това сме тук.

— Но може да нямам друг шанс да легна с теб, ако те убият довечера. — Усмивката му беше лукава. — А ти може би ще пропуснеш преживяването на живота си.

— Ако ме убият довечера, няма да живея повече, следователно няма да съжалявам.

Правеше усилия, но не можеше да сдържи устните си да не треперят.

— Мисля, че се разболявам.

— Добре, ще престана. — Усмивката му изчезна. — Но щом не ми позволяваш да те разсея по такъв приятен начин, предлагам да намериш нещо друго. Ако не намериш, довечера ще си изключително нервна.

— Винаги мога да намеря с какво да се занимавам. Бележките и файловете ми ги няма, но с паметта ми всичко е наред. Ще помисля малко за пациентите, с които имам проблеми, и ще нахвърля някои бележки. — Тя помълча. — Но искам ти да направиш нещо.

— Аз съм на твоите услуги... може би.

— Не мога да се обадя на приятелката си Синди Ходж, но ти можеш. Кажи ѝ, че се обаждаш от мое име. Ще имаш нужда от някакво доказателство... — Тя помисли малко. — Напомни ѝ, че винаги си уреждахме срещи, за да гледаме „Междузвездни войни“, още от първия ден, когато ги пуснаха на екрана. Искам да знам дали тя е жива, и ако е така да я предупредя да бяга, да спасява живота си.

Той кимна.

— Дай ми телефонния ѝ номер. Ще ѝ се обадя от платения телефон на супермаркета.

— Кога?

— Кога мислиш? — запита той грубо. — Помоли ме за услуга. Разтревожена си. Предполага ли се, че трябва да ти помогна да останеш в това състояние? Ще го направя до час.

— Благодаря.

Тя се прибра в стаята и затвори вратата след себе си.

Исусе, той беше истинска загадка. Груб и раздразнителен, чувствен, страстен и студен. И онова чувство за хумор, с което я изненада само преди малко и което извика някакъв отговор у нея. През изминалите години в нейния живот нямаше много моменти, в които да е имало място за хумор. Дори когато беше омъжена за Дейв, те бяха

изключително концентрирани върху кариерите си и нямаха време за нищо друго. Не чеексът не беше добър. Сексът винаги е добър, ако двама души са загрижени един за друг, поне в това отношение. Господи, звучеше скучно!

Какъв ли билексът с Ройд? Нямаше гаранция, че той ще се грижи за нея по време на половия акт. И вероятно няма да е дори нежен. Всеки път, когато беше с него, усещаше неговата животинска енергия, чувствено излъчване. Физическите сигнали, които той изпращаше, бяха почти осезаеми.

Господи, за какво мислеше тя? Всеки път? Дори не беше осъзнала, че присъствието на Ройд ѝ влияе толкова много. Само онзи път, когато...

Тя си пое дълбоко дъх. Добре, по дяволите! Ройд я привличаше физически. Това не означаваше, че ще скочи в леглото с него. Не означаваше и че на привличането ще бъде сложен край, когато всичко свърши, а че тя има нужда отекс и в момента може да го получи.

Звънна мобилният ѝ телефон. Ройд.

— Ало.

— Синди Ходж е с майка си в планините Кетскилс. Говорих с нея. Казах ѝ да се крие.

Обзя я облекчение.

— Много ти благодаря!

— Ще се видим по-късно. — Той затвори.

Ройд щеше да спази думата си и сега тя можеше да се концентрира върху по-важни неща. Отиде до бюрото, извади канцеларски материали и химикал и се настани на фотьойла до прозореца.

Замисли се за пациентката си Елспет. Замисли се за Ранди Лурдес, който имаше жестоки пристъпи на спиране на дишането по време на сън.

Не биваше да мисли за Ройд, гол, какъвто го беше видяла миналата вечер. Не биваше да мисли за Ройд, който се полюляваше напред — назад на стола си и ѝ говореше предизвикателно и, в интерес на истината, малко забавно.

Не биваше да мисли за Ройд, точка.

ГЛАВА 9

Симпсън закъсняваше.

Дейв Едмъндс отново погледна часовника си. Къде, по дяволите, беше той? Достатъчно лошо беше, че се остави Симпсън да го убеди да се срещнат на този второстепенен път насред пустошта. Не можеше да разбере защо те искат да са сигурни, че всички преговори ще останат в тайна. Той също нямаше никакво желание за публичност. Това щеше да прати по дяволите малката утеха, която беше изпитал при новината, че Софи и Майкъл не са били в онази къща. Естествено, той беше щастлив, че има шанс те да са живи, и щеше да направи всичко възможно, за да ги намери. Но докато нямаше абсолютно доказателство, все още имаше възможност да уговори условията. Някой трябваше да плати и можеше да плати и на него. Господи, можеше да изстиска достатъчно пари от тях, за да получи хубав процент за себе си и да останат пари за колежа на Майкъл.

И тези изпълнителни директори би трябвало да осъзнаят какъв шум може да вдигне той, ако не искат да преговарят с него. Такава мръсотия можеше да излезе от това, че да затънат до гуша в нея. В противен случай, Симпсън нямаше да се обади, да признае, че работи за мощната компания, и да поиска тази среща.

А ето, че сега това копеле Симпсън го караше да чака. Дали това не беше психологически замисъл?

Не, ето го, че се задаваше на завоя. Разпозна колата. Отиде да го посрещне, когато колата спря отстрани на пътя и Симпсън свали прозорчето.

— Закъсня. — Той погледна нетърпеливо часовника на китката си. — Двайсет минути. Мразя неточността. Знаеш ли колко случая щях да опропастя, ако закъснявах за съда?

— Съжалявам — каза Симпсън. — Забавиха ме в офиса. Уикенд е, но там цари оживление. Когато разговаряхме по телефона, ти ми каза, че няма да приемеш по-малко от споменатата от теб сума. Шефовете ми се стреснаха.

— Не се опитвай да ме баламосваш. Или ще уредят въпроса, или ще ме видят блед и треперещ в съда да казвам на съдебните заседатели, че компанията е подложила на опасност живота на сина ми.

— Всъщност мислиш, че можеш да ни изстискаш, въпреки че няма причинени физически щети?

— Това не знаем. Възможно е бившата ми съпруга да е получила сътресение на мозъка и да се скита някъде изгубена и побъркана от различни болки. Та нали още не се е появила! Може да се наложи да наема частни детективи. А те струват пари. Нямате представа какви проблеми мога да ви създам. До края на седмицата всеки собственик на къща в този район ще заведе дело срещу компанията заради физическата и психическа заплаха, която представлявате. Ще постъпите добре, ако уредите въпроса сега и ме накарате да кротувам.

— Шефовете ми са съгласни с теб — усмихна се Симпсън. — Просто искаха от мен да се пазаря малко. Казах им, че няма да се съгласиш. — Направи пауза. — Само че нямам правомощия да преговарям за такова уреждане на въпроса, за каквото молиш ти. Ако нямаш нищо против, на път за насам е човек, който може да направи това от името на компанията.

— Кой?

— Джордж Лондръм.

— От връзки с обществеността? — Едмъндс подсвирна тихо. — Чух, че се лишил от всичките си акции, когато приел длъжността.

— Това не означава, че няма интерес да работи за здравето и просперитета на компанията. Ще работи в Отдела за връзки с обществеността само още две години, а после ще иска друга длъжност, която да му осигури още по-голям уют.

— Компанията няма да е здрава, ако ѝ пусна доста кръв.

— Тогава, може ли да му звънна и да му кажа да дойде? Той чака на газ станцията на няколко мили оттук.

Едмъндс се замисли. Защо не? Лондръм беше политик, а той знаеше как да се справя с политиците. А фактът, че сега Едмъндс знаеше, че той все още е в джоба на газовата компания, щеше да е главно оръжие в преговорите.

— На всяка цена, кажи му да дойде. Ще заколя това извратено копеле.

Симпсън се усмихна.

— Много цветисто казано. — Той набра номера. — Мистър Едмъндс казва, че ще бъде очарован да сключи сделка с теб. — Започна да вдига прозорчето. — Сега, ако нямаш нищо против, ще изчезвам оттук. Сигурен съм, че нито един от двама ви не иска свидетели на срещата. Мистър Лондръм ще е тук след няколко минути. Знаеш ли как изглежда?

— Разбира се, че знам.

Той загледа как Симпсън се отдалечава. Симпсън беше прав, той не искаше свидетели. Но, по дяволите, искаше му се да не се беше уплашил и да беше взел записващо устройство със себе си. Но нямаше представа, че политикът е замесен с газовата компания.

Симпсън намали, когато мина край елегантен „Линкълн“ на завоя. Той вдигна ръка и продължи надолу по пътя. „Линкълн“. Естествено, че Лондръм ще кара голяма и луксозна кола! Вероятно иска да го впечатли и да го сплаши. Ха, познай отново!

Едмъндс се стегна, докато гледаше как колата наближава към него.

— Исусе! — Джок хвърли картите си, когато мониторът в библиотеката се изключи. — Майкъл! — Скочи на крака. — Предполагам, че трябваше да го очаквам. Имахме късмет, че не се случи снощи.

— Седни. — МакДъф стана и тръгна към вратата. — Аз ще се погрижа.

— Той е моя отговорност. Обещах на Софи, че... Той дори не те познава.

— По-добре да започне да ме опознава. — Усмихна се през рамо на Джок. — Имай ми доверие. Аз се грижех за теб, когато беше малък. Мога да се грижа и за момчето.

— Но защо искаш да го направиш? — Джок го последва в коридора. — Той е моя...

— Аз го приех тук. — МакДъф вземаше стъпалата по две наведнъж. — Време е да започна да го опознавам.

— Защото той е един от нашите — каза Джок тихо.

— Още не. С мен не е чак толкова лесно. Но ти го обичаш и това прави нещата трудни за мен. — Вече вървеше по горния коридор. — Остани тук долу, докато не те извикам. Мога да се справя с това, Джок.

Той отвори вратата на стаята на Майкъл и силен вик разцепи нощта. Детето седеше в леглото и гръденят му кош мъчително се повдигаше от усилието да диша. МакДъф прекоси стаята за секунда и разтърси нежно Майкъл.

— Събуди се, момче. Нищо няма да ти навреди.

По лицето на Майкъл се стичаха сълзи. Той отвори очи. И отново извика, като видя МакДъф. Изтръгна се от ръцете му и се претърколи в другия край на леглото. Протегна ръка към лампата на нощното шкафче, дръпна щепсела от контакта и хвърли лампата по МакДъф.

МакДъф едва успя да избегне удара.

— По дяволите, момче. Нямам желание да... — Сниши се до леглото, после взе Майкъл в мечешката си прегръдка. — Ще престанеш ли да се опитваш да ме убиеш? Джок ще се побърка от смях, ако успееш да ме удариш.

— Джок? — Майкъл изведнъж се отпусна в ръцете му. — Джок? Къде е той?

— Нания етаж. И неохотно ме чака да се върна. — МакДъф отдалечи малко момчето от себе си. — Знаеш ли кой съм аз?

— Лердът. — Той навлажни устни. — Съжалявам, сър. Не исках...

— Престани да се извиняваш. Стреснах те. Почти го очаквах. — Той направи гримаса. — Но не и да хвърлиш лампата по главата ми.

— Не знаех кой...

— Знам.

Момчето продължаваше да трепери, но се опитваше да го скрие. Трябваше да му даде шанс да спаси гордостта си. Стана и отиде до прозореца.

— Тук е доста задушно. — Отвори го. — Няма въздух. И аз на твоето място бих имал кошмар.

Майкъл не проговори веднага.

— Не заради това имам кошмари. Мисля, че го знаете, сър.

МакДъф му хвърли поглед през рамо. Виждаше вените по слепоочията на Майкъл още да пулсират, но той, изглежда, постепенно се успокояваше.

— Да, знам. Но ми се стори подходящо да изкажа онова свое мнение.

— Ще ми зададете ли въпрос за тях?

— Защо да го правя? Не е моя работа.

— Тогава, защо сте тук?

— Аз те поканих в имението. Ако имаш проблеми, моя отговорност е да ти помогна да се справиш с тях. А не мога да го направя, ако не те познавам, Майкъл.

— Джок ме доведе тук — каза той. — Не искам да беспокоя вас.

— Ако мислех, че ме беспокоиш, нямаше да кажа на Джок да те доведе. — Той направи пауза. — Нека изясним това. Аз не ти задавам въпроси и не съм твоя майка.

— Да. — Той се усмихна леко. — Мама не бих замерил с лампата.

— Надявам се, че не. — МакДъф повдигна вежди. — Тук, в имението, определено не е прието да удряме жените.

— Можете да тръгвате. Добре съм.

— Престани да се опитваш да се отървеш от мен. Имам чувството, че не си върша добре работата. Какво прави майка ти, след като се събудиши от някой от твоите кошмари?

— Но вие не сте майка ми — каза Майкъл сериозно.

— Умен си.

Майкъл ококори очи.

— Съжалявам, сър. Но току-що се събудих. Знам, че не е учтиво и дори не е...

— Престани да се държиш с мен така, сякаш съм вещица. Няма да ти отрежа главата.

— Но вие сте стар човек и мама би ми казала, че трябва да съм учтив с вас.

Той настръхна.

— Аз не съм стар.

— По-стар сте от Джок.

— Половината население е по-старо от Джок. Аз съм минал трийсетте, но съм живял повече от пълноценно, което ме прави изключителен човек. — МакДъф видя веселото пламъче в очите на Майкъл. — А ти ме взе за по-стар. Вие, американците, нямате уважение към хората.

— Много ли американци познавате?

— Няколко. Хайде, кажи ми какво прави майка ти, след като те събуди?

— Прави ми горещ шоколад и разговаря с мен.

— Няма да сляза в кухнята и да ти приготвя горещ шоколад, а не се познаваме достатъчно добре, за да започнем някакъв разговор.

— Мога да заспя отново. Не се налага да правиш нищо.

— Глупости. Това тук е странно място и ще ти е необходимо много време, за да се освободиш от напрежението. Мисля, че ще е по-добре да ти помогна да се отървеш от него. Джок ми каза, че играеш футбол.

— Да.

— И аз играех, когато ходех на училище. Ако искаш, можем да отидем на игрището и да поиграем малко и сега. Обзалагам се, че като свършим, коленете ти ще треперят от умора.

— Сега? Посред нощ?

— Защо не? Имаш ли по-добра идея? Хайде, скачай от леглото и си обуй обувките.

Майкъл отметна одеялото. Лицето му се беше озарило от радостно вълнение.

— Игрище? Къде е игрището?

— То е равно затревено място. Намира се на скала в задната страна на замъка и гледа към морето. Моите прадеди са от Високите земи. Някога планинските шотландци мерели силата и уменията си в различни игри. Мястото е подходящо. Мисля, че ще намеря и топка някъде в замъка.

— А ако ритна топката и тя падне от скалата в морето?

МакДъф тръгна към вратата.

— Ами, ще те бутна след нея. Какво друго бихме могли да направим?

Нат Кели наистина приличаше на миниатюрен Фред Астер, помисли си Софи докато го гледаше да върви към тях. Само че походката му беше по-малко ритмична и по-целенасочена.

— Трябва да действаме бързо — каза той на Ройд още когато беше на няколко метра от тях. — Трябва да сме вътре и близо до

офиса, когато захранването бъде прекъснато. — Той я погледна. — Софи Дънстън?

— Да.

— Радвам се да се запозная с вас. Следвайте ме отблизо и правете каквото ви кажа, за да излезем от всичко това живи. — Обърна се и тръгна към сградата. — Ти ще дойдеш ли с нас, Ройд?

— Не. Ще остана навън, в случай че имате нужда някой да ви изкара от цялата тази каша.

— С нас не може да се случи нищо, докато няма захранване. По това време на нощта, в офиса няма никого.

— Отдавна съм научил, че в ситуации като тази не можеш да разчиташ на нищо. Няма нищо сигурно — каза Ройд на Софи. — Последен шанс да се откажеш. Остави Кели да свърши работата.

— И да пропусна възможността да сложа ръце върху диска? Ако му се наложи да прегледа всички дискове и всяко листче, което се намира в сейфа, захранването ще бъде пуснато още преди да е излязъл от офиса. А аз веднага ще мога да кажа дали дискът е там.

— Вярно е — каза Кели. — Но ти може би няма да успееш да излезеш от сградата навреме. Ще зависиш само от себе си, след като претърсиш сейфа. Аз ще трябва да се върна в помещението с камерите, защото ще трябва да изглежда, че през цялото време съм бил там. — Погледна Ройд през рамо. — Освен ако не искаш да рискувам и да я доведа при теб?

— Не — каза Ройд. — Изборът е неин. Не искам да рискувам твоя живот, нито да те загубя като помощник тук, в сградата. Ако видя проблем, аз самият ще вляза и ще я изкарам оттам.

— Няма да се наложи — каза Софи. — Никой не трябва да поема допълнителен риск заради мен. Вие двамата вършете вашата работа и ме оставете да свърша моята. Ще изляза и без вие да...

Тя спря. Бяха изкачили хълма и сградата се простираше пред тях. Триетажната фабрика беше оградена, от всичките ѝ прозорци струеше светлина. Виждаха се три големи камиона, паркирани в двора, а много мъже се движеха напред-назад — явно ги товареха. Тя се опита да потисне студените тръпки, които я полазиха.

— Как ще минем покрай мъжете?

— Ще минем през мазето от другата страна на сградата. Там е по-малко оживено. Има само един човек охрана и той обикновено стои

на ъгъла и наблюдава как товарят — каза Кели. — Оставих отключени вратата на мазето и тази на южния вход, когато излязох. — Той се плъзгаше надолу по хълма. — Нещата от мазето отдавна бяха натоварени, така че шансът да срещне някого там не е голям. Вляво е аварийното стълбище, по което ще стигнем до втория етаж. Ще завием наляво и ще изминем около стотина метра, после ще завием надясно и ще изминем още двайсет метра. Разбра ли?

— Да.

— Добре. Не го забравяй. Запомни всяка стъпка от пътя. Защото ще се върнеш сама. Имам инфрачевени очила за теб, но понякога нещата изглеждат различни.

— Никакви фенерчета?

— Ще използваме фенерче в офиса, защото работата там трябва да бъде свършена особено акуратно. Но офисите на втория етаж са все стъклени и не искаме да рискуваме някой да те види в коридора. Щом излезем от офиса, аз ще тръгна по задното стълбище към стаята на охраната на третия етаж, а ти ще се върнеш на двора по аварийното стълбище. Разбра ли?

Тя кимна, като гледаше право напред към извисяващата се фабрика, за да не видят те как страхът ѝ се увеличава с всяка крачка.

— Не трябва ли да имам оръжие?

— Не — каза Ройд. — Може да се изкушиш да го използваш, а ние искаме да избегнем стълковенията. По-безопасно е за Кели, по-безопасно е и за теб.

— А и не искаш да пратиш по дяволите прикритието на Кели.

— Точно така — каза Ройд студено. — Радвам се, че разбираш какви са приоритетите ни в тази ситуация.

— Нямам никакви съмнения в това. — Бяха почти стигнали до портата, дланите ѝ бяха потни. — И ти ще си тук, до вратата, когато изляза?

— Ще те последвам, ако нещо объркаш. — Той се усмихна леко.

— Както каза, не мога да те оставя да пратиш по дяволите прикритието на Кели.

— Нищо няма да объркам.

Господи, надяваше се, че казва истината! Не беше очаквала да е толкова уплашена.

— Чакай тук.

Кели отвори вратата и влезе. Върна се след две минути.

— Охраната на ъгъла наблюдава товаренето. Ти остани тук и го дръж под око, Ройд. Аз ще я вкарам вътре. — Той хвани Софи за ръката. — Наведи се и тичай!

Тя затича.

Десет метра до мазето.

Исусе, светлината беше толкова силна и ако онзи мъж случайно погледнеше назад, просто нямаше как да не ги види. Още само един метър. Бяха вътре.

Тя изпита силно облекчение, обаче Кели не ѝ оставил време да си поеме дъх. Задърпа я към вратата на аварийното стълбище.

— Побързай! Имаме три минути до изключването на захранването.

Изкачиха се до шестата площадка за две минути. Кели се огледа бързо наоколо.

— Няма никой в офисите. С малко повече късмет, ще стигнем в офиса преди...

Мрак.

Абсолютен мрак.

— Нямаме късмет — каза Кели, сложи инфрачервените очила и затича по коридора. — Стой близо до мен. Може да нямаме толкова време, колкото мислех. Боячът може би избръзва. Трябваше ни само още минута...

По дяволите.

Ройд се претърколи под една от колите на паркинга, когато чу виковете и видя мъжете от охраната да тичат, объркани, насам — натам. Погледна часовника си. Боячът като че ли избръзваше. А ако не можеха да разчитат на него, целият план можеше да отиде по дяволите. Дали не трябваше да влезе след тях? Не, в такава работа винаги трябваше да има човек, който да осигури възможност за бягство. А и беше казал на Софи, че ще трябва да разчита на собствените си сили. Трябваше да си признае, че се надяваше всичко да мине гладко. Софи трябваше да знае, че ако обърка нещо, рискува преди всичко собствения си живот.

Добре, нямаше да ги последва вътре. Щеше да се върти наоколо. Трябваше да намери начин да я измъкне от сградата, ако тя успееши и минеше през тази врата, преди заводът да бъде осветен като коледна елха. Кели беше направил всичко, което можеше, но неговата отговорност свършваше, когато Софи излезеше през тази врата.

А отговорността на Ройд започваше оттам, където свършваше тази на Кели.

Той отново погледна часовника си. Бяха изминали две минути. Оставаха още десет. Започна да изпълзява изпод колата.

— Още десет минути — прошепна Софи, когато освети с фенерчето ключа на сейфа.

— Тихо.

Кели беше притиснал ухо до стоманената вратичка на сейфа. Ръцете му се движеха прецизно и нежно. „*Красиви ръце, дълги и сръчни пръсти*“, помисли си тя някак разсяно. Странно беше да се възхищава на ръцете на човек, който разбива сейфове. Но не беше по-странны от присъствието ѝ тук, където рискуваше живота си.

За Бога, сейфът трябваше да се отвори!

Седем минути.

Тази последна минута като че ли продължи цял час.

Шест минути.

Тя усещаше как сърцето ѝ бие все по-учестено във вдълбнатинката на гърлото. Хайде. Хайде.

Вратичката на сейфа се отвори! Кели се отдръпна встрани.

— Трябваше ми повече време, отколкото мислех. Имаш само две минути да прегледаш дисковете, ако искаш да се измъкнеш оттук.

— Много благодаря! — Ръцете ѝ се движеха по-бързо, отколкото мислеше, че е възможно. Като че ли сами претърсаха първата кутия с дискове, поставена най-отпред. — Не е тук. — Тя протегна ръце към втората кутия дискове. — Не е и тук, по дяволите!

— Времето почти свърши.

— Не е...

После го видя най-отзад в кутията. Кодирането на Санборн, което обикновено отбелязваше дисковете с данните за PEM.

— Намери ли го?

— Не е същият. Не знам дали...

Тя скочи на крака, погледът ѝ претърсваше бързо, почти трескаво, офиса. Трябаше да намери лаптоп, който се захранва от батерии. Видя един в ъгъла и прекоси стаята тичешком.

— Ще го копирам.

Кели изруга.

— Нямаш време.

Тя започна да търси с поглед по бюрото празен диск, на който да прехвърли информацията. Трябаше да направи копие...

— Не съм дошла тук, за да си тръгна с празни ръце.

— Тогава, вземи проклетия диск!

— Ще го взема! — каза тя ожесточено. — Не съм сигурна дали е този, който ни трябва, но е от личните дискове на Санборн. Може и да го използваме. — Погледна през рамо. — Да се измъкваме оттук. Имаш нужда от допълнително време, за да се върнеш и да включиш захранването. Ще изтрия операцията от лаптопа, ще върна оригиналния диск в сейфа и ще набера комбинацията. Ще тръгна почти веднага след теб.

Той погледна часовника си и затича към вратата.

— Най-много три минути, Софи. В противен случай, няма да имаш време да се измъкнеш.

И вече го нямаше.

Зареди, зареди, по дяволите!

Екранът най-после светна!

Изминаха три минути, докато се извърши процесът по копирането. Натисна бутона за изтриване на процеса от твърдия диск, постави оригиналния диск в сейфа и набра комбинацията. И затича по коридора към аварийното стълбище.

По-малко от две минути.

Започна да взема стъпалата по две наведнъж.

Една площадка.

Две.

Четири.

Шест.

И излезе като вихрушка през вратата, която отделяше аварийното стълбище.

Все още разполагаше с една минута. Втурна се към вратата на мазето и рязко я отвори.

Светлината се включи!

— Хайде!

Ройд я сграбчи за китката и я забута към паркинга. Накара я да легне под първата кола, която им се изпречи.

— Ти си идиот. Защо си остави толкова малко време?

— Млъкни! Трябваше да го направя. — Тя едва дишаше. —

Изпратих Кели напред. Той имаше достатъчно време да изправи брояча.

— Няма да е добре, ако ни хванат. Надявам се, че всички ще се втурнат вътре, за да проверят сградата.

— Ще можем ли да минем през вратата?

— Не бива да опитваме нито една врата. Видях как охраната се пръсна из района, за да провери дали има нещо нередно.

— А няма ли да ни помогне това, че ще открият, че изключването на захранването е било случайно?

— Ще им трябва време, за да го потвърдят. — Той започна да изпълзява изпод колата. — А дотогава ще трябва да се крием и да се надяваме на най-доброто.

— Тук, на паркинга?

— Не, тук е прекалено открито. Залегни съвсем ниско. Ще отида напред, за да се уверя, че пътят е чист. Ще излезем с тяхна помощ — в една от караваните им.

— Какво?

— Имаш ли по-добра идея?

— Не. — Спомни си колко много хора се суетяха около караваните по-рано същата вечер. — Не съм сигурна, че ще успеем.

— И аз не съм сигурен. Но е най-добрата ни възможност. Не можем да се върнем в сградата, а ако се опитаме да минем през някоя порта, ще ни застрелят. Можем да се надяваме, че Кели се е справил с брояча и няма да предизвикаме подозрение и че ти не си оставила никакви видими следи от нахлуването в офиса.

Дали беше оставила следи? Вярно, тя много бързаше, но се беше опитала да свърши всичко изключително внимателно.

— Не ми харесва тази тишина.

— Не мисля, че това означава проблем.

— По-добре да е така — каза той сериозно и запълзя напред. — Не ми харесва идеята, че могат да ме хванат като мишка в капан.

„Дотук — добре“, помисли си Софи.

Районът около камионите като че ли беше безлюден. Е, защо не? Предполагаше се, че няма нищо важно в караваните и всички бяха в сградата, за да се опитат да установят какво се беше случило.

— Нагоре.

Ройд ѝ помогна да се качи в една от караваните и я последва. Огледа струпните мебели.

— Металният шкаф.

Отиде до високия шест стъпки метален шкаф и отвори вратите.

— Лавици, по дяволите! — измърмори той. Бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

— Дръж под око района около караваната, докато се отърва от тях.

Тя запълзя към отворената врата на караваната.

— Какво е онова? Джобно ножче?

— Малко подобрен вариант, но основната идея е същата. Какво става вътре?

— Цари голямо оживление. Охраната сякаш е навсякъде...

А един от тях отваряше входната врата на фабrikата!

— Побързай!

— Бързам. Остана ми още един рафт. Горният може и да остане.

— Насам идва един от охраната... Не, спря се и заговори с някого вътре.

— Готово.

Той скочи на крака и занесе рафтовете до кожения диван в ъгъла. Сложи ги зад него.

— Няма достатъчно място, за да стоим изправени, но ще можем да се свием вътре на пода.

— Да, наистина няма много място — каза тя, като се сви почти на топка.

Чуваха охраната да говори отвън. И си мислеха:
„Продължавайте да говорите. Продължавайте да говорите.“

— А ти никак не си дребен.

— Това е слабо казано.

Той също влезе в шкафа и затвори едната врата. След това хвана другата за пантите и затвори и нея.

— Добре е, че си достатъчно слаба, за да мога да се събера и аз. Сега трябва да стоим много тихо, докато запалят двигателя.

Абсолютен мрак. Безпомощност и страх.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че беше сигурна, че Ройд го чува.

— Всичко е наред — прошепна той. — Тези тук не са много умни, иначе нямаше да оставят караваната без охрана. Има шансове да не я претърсят после.

Тя кимна рязко, но не отговори. Не искаше да направи нищо, което да намали тези шансове.

Пет минути.

Десет минути.

Двайсет минути.

Трийсет минути.

Четирийсет минути.

Вратата на караваната се затвори толкова силно, че металният шкаф се разтресе.

Обзе я облекчение. В следващия миг двигателят зарева. Дали щяха да спрат при входната врата? Не, очевидно им бяха направили знак да минат. Тя се облегна назад, на студения метал.

— Казах ти, че всичко ще е наред — надвика шума на двигателя Ройд. — Кели е експерт. Проверката на спирането на захранването очевидно е минала без подозрение.

— Мразя хората, които казват: „*Nали ти казах*“.

— Признавам, това ми е недостатък. А съм прав толкова често, че околните наистина могат да започнат да се дразнят.

Той се шегуваше. Бяха като в капан в тясното пространство на металния шкаф, а това въобще не го притесняваше. Искаше ѝ се да го убие.

— Въщност трябва да сме благодарни, че не спазиха обичайната процедура.

— И как ще слезем от караваната, когато стигнем крайната цел?

— проходи тя през зъби.

— Ще импровизираме. Ще измислим нещо.

— Това не ми е в характера. Ти можеш да постъпваш така. Аз имам нужда от план.

— Много добре. Да съставим план. Ти си първа.

— Ще ни открият, като започнат да разтоварват. Трябва да се измъкнем преди това.

— Добър план. А моят е да изчакаме. Или да ги убием, преди да започнат да разтоварват, или да изчезнем, докато разтоварват първата мебел. Накратко, да импровизираме.

— Май няма нужда да питам коя възможност предпочиташи.

— Да, аз съм такова кръвожадно копеле, че не мога да дочекам следващото убийство.

— Не, не исках да кажа това... Ти ме ядоса. Нямам право да те обвинявам за...

— О, за Бога, млъкни! — каза той грубо. — Имаш право да ми кажеш всичко, което искаш, освен онова, което е свързано с чувството ти за вина. — Той промени темата. — Намери ли диска?

— Не, не точно.

— Или си го намерила, или не си.

— Не намерих диска с изследванията върху PEM-4, но намерих друг със специалното кодиране на Санборн и му направих копие.

— Защо?

— Исках да видя какво има на него. — Тя направи пауза. — И много се ядосах, че не намерих PEM-4. Но дяволите, исках да го намеря!

— Това беше повече от очевидно. Но можеше да стане истинска катастрофа.

— Но ти ме остави да действам.

— А това трябваше да те уплаши. Ако има шанс дори за частичен успех, аз ще те оставя да опитваш. Въпреки обещанието, което дадох на теб и на Джок. Но винаги ще се тревожа за това да те измъкна жива след операцията.

— Никога не съм молила за нещо друго. Не, това не е вярно. Ако някога поставиш сина ми в опасност, аз сама ще те убия.

— Това се подразбира. Всички имаме предел, който не бива да се надвишава. Като че ли всички имаме вграден бутон, който може да бъде натиснат.

— Бутон?

— Онзи, който задейства всяко зло и всяко добро, което се тай в нас. Кутията на Пандора. Нещо или някой, които могат да те накарат да направиш онова, което е необходимо.

— И Майкъл е моят бутон?

— Не е ли така? Всяко добро или зло...

— Предполагам, че е така. Но бях готова да убия Санборн, за да си отмъстя за стореното на моето семейство. Така че, сигурно има и други бутони.

— В твоя случай, бутоните са свързани с хората, които обичаш.

Това беше вярно.

— А какви са твоите бутони, Ройд?

— Чистата омраза.

Тя като че ли беше шокирана. Изкушаваше се да зареже темата, но все пак ѝ се искаше да продължи нататък.

— Омразата е продуктът. А какво предизвиква омразата? Какво я задейства? Гарууд?

— Може би.

— Ройд.

Той мълча един миг.

— Дълго време бях подложен на въздействието на PEM-4. Дълго време устоявах. Борех се с него, а това ядосваше Санборн и Бош. Търсеха всякакви методи да увеличат въздействието му, както Томас Рейли правеше с Джок. И на двамата им хрумна голямата идея. Привлякоха ме в Гарууд, като примамиха там по-малкия ми брат, Тод. Прикрепиха го с верига към една стена в Гарууд и всеки път, когато не се подчинявах на инструкциите им, го биеха и не му даваха вода. Това имаше задоволителен психологически ефект върху мен. Много поголям, сравнен с ефекта на PEM-4. За нула време се превърнах в зомбито, което те искаха да бъда. А след това Тод вече не им беше полезен, защото скоро щеше да умре от боя и недохранването. И те го убиха пред очите ми. Аз трябваше да бъда техният последен тест. По онова време те бяха вече доста сигурни в мен. Господи, колко бяха глупави! Това само показва доколко такива като Санборн познават човешката природа. Убийството на Тод беше първата тухла в стената, която те издигнаха около мен. Трябваше да минат още два месеца, но накрая онова се случи.

— Исусе!

— Уверявам те, че Христос няма нищо общо с това. Нито Бош, нито Санборн имат нещо общо с някое божество.

— Исках да кажа... — Не можа да продължи, защото гласът ѝ трепереше.

Той мълча известно време.

— Плачеш ли?

Тя не отговори. Той се наведе и я погали нежно по бузата.

— Плачеш. Предполагам, че трябваше да го очаквам, но всъщност не го очаквах.

— Защо не? — Тя се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно, стабилно. — Непрекъснато ми казваш колко съм мека.

Той не отговори веднага.

— Не исках да предизвикам твоето съчувствие. Ти запита и аз ти отговорих. Каквото се случи в Гарууд, наистина се случи, а сега вече всичко е приключено.

Но той все още имаше кошмари, от които не искаше да се излекува, защото те поддържаха омразата в него.

— Не е приключило. — Тя избърса очи с опакото на дланта си.

— Глупаво е да се говори така. Ти все още живееш с миналото.

— Не, това сега е нова страница, аз контролирам нещата. — Той направи пауза. — Ти също контролираш нещата. Докато умът и волята ти са твои, никой не може да те победи.

— Знам — каза тя уморено. — Няма нужда ти да ми го казваш. Или може би има. Аз като че ли още имам... Предполагам, че искам да открия този диск повече, отколкото съм готова да призная.

— Ще го намерим. Просто ще обърнем следващата страница. — Говореше абсолютно убедено. — Всъщност може и да успеем да го направим още когато слезем от тази каравана. Искам да се скриеш и да ме оставиш да огледам наоколо. Кели ми каза, че разтоварват караваните на някакъв док. Искам да знам името на кораба, на който качват всичко това. Така ще можем да проследим кораба до мястото, където той отива.

— Ако успеем да излезем оттук, без да ни забележат. Или ако не вдигнеш тревога, като унишиш шофьорите — каза тя сухо. — Какво ще правиш тогава?

— Защо, Софи? — Тяолови веселата нотка в гласа му. — Тогава, просто ще трябва да обърна друга страница.

— Като че ли всичко е наред — каза генерал Кенет, когато Санборн вдигна слушалката. — Спиралието на захранването беше причинено от претоварване на електрическата мрежа. Била е причинена повреда на главното табло.

— А генераторът за спешни случаи?

— Беше изгорял главният разпределител. Угасна всичко в радиус от петдесет мили.

— Това все още не ми харесва.

— Охраната прегледа всеки сантиметър от сградата толкова щателно, все едно го мина с гъст гребен. Няма външни лица, очевидно няма нищо съмнително.

— „Очевидно“ не е достатъчно добре. Сега ще тръгна от дома си и ще дойда сам да проверя.

— Както искаш. Аз само се опитвам да ти спестя ненужното беспокойство.

— Не ти ли хрумна, че това изгасване на захранването се случва в момент, когато онази Дънствън се крие някъде?

— Било е повреда. А ако не е било, трябва да е било направено от вътрешен човек с технически умения, каквито Софи Дънствън очевидно не притежава.

— Не обичам съвпаденията — каза Санборн и затвори.

ГЛАВА 10

Караваната спря. Софи чувстваше внезапното напрежение в тялото на Ройд.

— Тихо! — прошепна той и внимателно отвори вратата на металния шкаф. — Остани тук, докато не ти направя знак да излезеш. Тогава ме последвай, като се движиш бързо.

Софии раздразнено се запита дали той наистина мисли, че тя може да се движи бавно, щом веднъж излязат оттук? Трябаше да остане спокойна. Само паниката я караше да изпуска нервите си. Виждаше Ройд пред себе си. Той беше стигнал до вратата на караваната, беше се скрил зад куповете навити килими.

А някой отваряше вече вратата на караваната и в същото време говореше с някого зад себе си.

— Иди да доведеш помощ. Някои от онези португалски копелета на кораба трябва да дойдат да ни помогнат. Имаме заповед да разтоварваме лично само големите камиони и цистерните. В тази каравана има само мебели. Няма да разтоваря целия този боклук сам.

Смях и вратите се отвориха. Там стоеше нисък и на бит мъж, който гледаше през рамо и продължаваше да говори. После той изчезна от полезнинето й.

Ройд се изправи и й направи знак да го последва.

Исусе, шофьорът не можеше да е по-далеч от няколко метра!

Какво пък, по дяволите? Можеше само да се надява, че Ройд знае какво прави. Тя излезе от шкафа и затича към задната част на караваната.

Влажен, с мириз на море, въздух нахлу в ноздрите ѝ, когато Ройд я взе на ръце и я свали на земята. Стори ѝ се, че видя маяци, а в тяхната светлина — товарен кораб.

Корабът...

Шофьорът го нямаше. Къде беше той?

После тя чу плъзгането на метал по метал и видя шофьора да отваря вратата на другата каравана, спряна веднага след тази, от която

те току-що бяха скочили. Тя се сниши и последва Ройд, който се претърколи подкара ваната, а после запълзя към кабината на шофьора. Господи, тази вечер като че ли нямаше да прави нищо друго, освен да пълзи под различни превозни средства. Първо под колите на паркинга на сградата, а сега — под тази каравана. Само че огромните гуми на караваната предлагаха по-сигурно скривалище от тези на леките автомобили.

А това беше добре, защото вече чуха португалски те моряци. В този момент тя се изравни с Ройд. Той й направи знак да спре и сам се притисна в една от гуми те с поглед, прикован в далечния край на камиона.

Тя сдържа дъха си.

Петима мъже.

Те вървяха с отмерена крачка. Очевидно не бързаха да започнат разтоварването. Минаха край задната част на тяхната каравана и тръгнаха към онази, спряна отзад.

— Има маяк на двайсетина ярда по-нататък — прошепна Ройд.
— Не можем да разчитаме, че ще бъде отключен и няма да има никого там. Затова ще се скрием зад бара баните за нефт, а после ще минем от задната страна.

Тя кимна рязко.

— Върви по дяволите! Щом веднъж започнат да разтоварват, ще плъзнат из цялото място.

Погледна я и се усмихна.

— Точно така. Аз отговарям за себе си, а ти — за себе си.

В следващия миг той вече изпълзяваше изпод караваната и тичаше към маяка. Тя хвърли бърз поглед към другата каравана и го последва.

Двайсет ярда? Сториха й се повече от сто ярда. Всеки миг очакваше да чуе викове зад тях. А ето че в следващата секунда се приведе и се скри под барабаните за нефт. Ройд беше вече до ъгъла на маяка. След секунда се скри от погледа й. Очевидно й беше казал истината, когато твърдеше, че всеки отговаря за себе си. Тя също се приведе и се затича към ъгъла.

— Много добре. — Той я чакаше. — Изчакай, докато се приближа до кораба. Щом се върна, ще изчезнем оттук.

Тя отново почувства вълна на паника да се надига у нея.

— Защо искаш да се върнеш на кораба?

— Защото много бързах и не разбрах какво е името му.

— Но аз го забелязах. „Констанца“.

Той я погледна изненадано.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Това беше първото, което видях, когато скочих от караваната. А сега кажи как, по дяволите, ще се измъкнем оттук?

Той се обърна и затича към задната страна на маяка.

— Много бързо и изключително внимателно.

На Софи и Ройд им бяха необходими четири часа, за да се върнат в мотела. Първо пътуваха с такси до летището, там наеха кола и с нея изминаха двата часа път до мотела. Софи беше почти безчувствена от изтощение, докато гледаше как Ройд отключва вратата.

— „Констанца“. Трябва да проверя какво има под това име в компютъра ми. Трябва да има португалска регистрация, а това би трябало...

— Първо поспи няколко часа. — Ройд отвори вратата. — Няма да ти навреди, а и ще премахне опасността да заспиш над клавиатурата.

— Няма да заспя. А онзи шофьор спомена нещо и за по-големи камиони. Ще взема душ, за да се разсъня. Трябва да... — Спря се, кога го зърна отражението си в огледалото над бюрото. — Мили Боже, изглеждам така, сякаш съм попаднала в торнадо. — Докосна мазното петно на лицето си, което сигурно беше останало от барабаните за нефт. — Защо не ми каза? И защо ти не си така мръсен?

— Бях. Обаче ти не забелязваше много неща, щом веднъж се отдалечихме от доковете. Мисля, че беше малко напрегната. Почистих се на летището, преди да вляза в агенцията за коли под наем.

„Напрегната“ беше слабо казано. Нощта беше и изтощителна, и страшна. Вероятно нямаше да забележи и ако се беше съблъкъл на летището и я беше взел гол от там. Поклати глава.

— Изненадана съм, че таксиметровият шофьор въобще ни е взел в колата си.

— Повечето таксиметрови шофьори не са толкова придирчиви по това време на нощта, а и аз му дадох много щедър бакшиш. Всъщност беше добре, че си толкова мръсна, защото на практика човек не можеше да те разпознае. Предлагам да седна пред компютъра ти и да задам търсене на думата „Констанца“, докато ти си под душа. Така ще спестим малко време.

Тя кимна. В това имаше смисъл, а Господ ѝ беше свидетел, че тя искаше да получи информацията възможно най-скоро.

— Компютърът е в брезентовия чувал. Няма да се бавя.

— Не бързай. — Той отиде до чуvalа, който беше подпрян на стената, и дръпна ципа. — Както казах, „Констанца“ няма да отплава днес. Сградата още не е готова, за да бъде затворена напълно.

— Искам да знам. — Тя грабна нощницата си и халата и тръгна към банята. — Искам да знам всичко, което ще mi помогне да открия какво е замислил Санборн.

— Нима мислиш, че аз не искам? — Той отвори лаптопа. — А и аз не съм известен с търпението си.

— Така ли? Никога нямаше да се досетя.

Тя затвори вратата на банята и започна да се съблича. Щеше да се почувства по-добре, след като измиеше мръсотията и част от умората. Нощта не беше съвсем успешна. Не беше намерила диска с изследванията върху PEM-4, но имаше копие от диск, който може би беше ценен за Санборн. Не ги хванаха, не ги убиха и това беше добре. И знаеха името на кораба, който щеше да транспортира цялото оборудване.

Застана под струята гореща вода на душа и постоя така няколко минути, преди да протегне ръка към шампоана. Какво ли правеше Майкъл сега? Беше почти 4:00 сутринта тук, а това означаваше 9:00 в имението на МакДъф. Тя му се беше обадила снощи, както беше обещала. Той звучеше щастлив, дори развълнуван. Каза, че имал кошмар предишната нощ, но МакДъф се погрижил за него. Господи, надяваше се, че той е щастлив. Поне той беше в безопасност, а това беше най-важното.

„Бъди щастлив и спокоен, Майкъл. Работя, за да мога да те върна у дома.“

Ройд вдигна поглед, когато тя излезе от банята след десет минути.

— Ела тук. Има нещо, което трябва да видиш.

— За „Констанца“? — Тя бързо отиде до бюрото. — Открил си нещо?

Той поклати глава.

— Реших първо да проверя какви са местните новини. — Той завъртя екрана на компютъра към нея. — Полицията е обявила, че не са намерени тела при експлозията в къщата ти и че ти официално си включена в списъка на изчезналите.

Тя смръщи вежди.

— Но това са стари новини. Ти ми каза, че от пожарната вече са го разгласили. Защо се държиш така, като че ли...

— Не сме очаквали това, което пише във втория параграф. Продължи да четеш.

— За какво говориш? Не виждам... О, мили Боже! — Погледът ѝ се премести върху лицето му. — Дейв? — прошепна тя. — Дейв е мъртъв.

— Така изглежда. Проверих във вестниците. Тялото му било намерено вчера следобед в канавка извън града.

Погледът ѝ се върна на статията.

— Застрелян. Убиецът неизвестен.

— Полицията има някои предположения.

Тя поклати глава, за да я проясни от шока.

— Аз? Търсят мен. Мислят, че аз съм го направила. — Тя се отпусна на леглото. — Мили Боже!

— За тях, това има смисъл. Ти предизвиква експлозията в къщата си и се надяваш, че всички те мислят за мъртва. После убиваш бившия си съпруг.

— Но накрая ще открият, че не съм умряла по време на експлозията.

— Помни, полицията вярва, че ти не си уравновесена и че не мислиш логично.

— Но защо да убивам Дейв?

— Обикновено има спорове след развод. Нима казваш, че вие не сте имали?

— Разбира се, че сме имали. Но аз не бих... — Започна да трепери. — За Бога, той ми беше любовник! Родих неговото дете!

— А той се е оженил за друга след развода. Защото ти си лежала в психиатрична клиника.

— Нямаше да ме изпишат оттам, ако не бях в стабилно състояние! — процеди тя през зъби.

— Така ли? Има много истории за преждевременно изписване на пациенти, които после извършват убийство или самоубийство.

— Мълкни!

— Само играя ролята на адвокат на дявола. В статията пише, че съпругата на Едмъндс казала, че той излязъл веднага, след като получил телефонно обаждане. Изглеждал много развлечуван, но не пожелал да й каже къде отива. Естествено е да не гори от нетърпение да каже на съпругата си, че бившата му съпруга иска да се види с него.

— Жан не го ревнуваше от мен.

— Защо? Ти си красива, умна и си майка на Майкъл.

— Тя просто... Тя е типът жена, за която Дейв би се оженил, и тя го знае. Единствената ѝ цел беше да е домакиня, която си седи у дома и помага на Дейвид с всичко, което може. Разбра, че не съм заплаха за нея, и искаше само онова, което е най-добро за Майкъл.

— Но се обзалахам, че в момента размисля. Вдовица, която изпитва силна мъка, винаги търси отмъщение.

— Ще мълкнеш ли най-после? — Тя вдигна треперещата си ръка към главата. — Трябва да помисля.

— Опитвам се да ти помогна. Трепериш и... — Той спря. — Ти самата вероятно тъжиш за онова копеле. И това ти пречи.

Вълни на шок отново преминаха през нея.

— Той не беше копеле. Имаше слабости като всеки друг, но...

— Добре, добре. — Ройд затвори лаптопа рязко, с едва сдържана агресия. — Какво ли знам аз? Обаче аз нямаше да изоставя партньора си в беда. Доколкото знам, брачните връзки трябва да са много поздрави. Той е трябвало да бъде там с теб.

— Не разбираш колко трудно се живееше с Майкъл.

— Но ти също си живяла с него. Не си си тръгнала. — Той продължи, преди тя да успяла да отговори. — Тъжи колкото искаш, щом си толкова глупава. Но не позволявай това да ти попречи да се

грижиш за твоята безопасност. Играта загрубява, но ще тряба да се справим.

— Ти знаеш, че аз не съм го убила. — Тя разтри слепоочията си.

— Не съм се и приближавала до онази канавка. Полицията ще открие това по време на разследването.

— Дали? Не и ако убиецът е знал какво прави. Не вярвам Санборн да изпрати друг като Каприо. Ще намери по-опитен.

— Какво говориш?

— Че ще се отърве от всякакви доказателства, които биха довели полицията до него, и дори ще подхвърли доказателства, които сочат теб като виновник.

— Как?

— ДНК. В наше време този е най-добрият приятел на убийците. Разбира се, ако сам успее да избегне куршума.

— Както, сигурна съм, ти можеш — каза тя с горчивина.

— Да, аз съм много добър в избягването на куршума. Но ти не трябва да се тревожиш за мен, а за плика или космите, оставени на престъплението, които полицията ще намери.

— Плик?

— Това беше един от предметите, които обикновено предлагаха учителите ни в Гарууд. Ако оближеш лепилото на плик, ДНК-то може да бъде идентифицирано години след това. За космите като доказателства, вярвам, знаеш. Санборн имаше ли достъп до твоята кореспонденция по времето, когато работеше за него?

— Разбира се.

— А в болницата, в чекмеджето, което ползваш, имаш ли гребен? Тя кимна.

— Тогава, сигурен съм, че полицията ще занесе цял сноп косми в лабораторията за изследване, а те ще докажат твоята вина. Разбираш ли?

Да, тя разбираше и това я ужасяваше.

— Убил го е само за да накисне мен?

— Има добър шанс за това. Ти се оказа проблем за тях и няма подобър начин да те дискредитират и в същото време да се отърват от теб.

Тя поклати замаяно глава.

— Изглежда невъзможно. Но не, не е. Просто не мога да го приема.

— Тогава, по-добре да започнеш. — Лицето му беше твърдо и неумолимо като тона му. — Защото трябва да започнем да планираме ответния си удар.

— Иди малко в другата стая, Ройд. Имам нужда да остана сама.

— По-късно. Можеш да оплакваш Едмъндс и след като разбереш какво следва. — Той скръсти ръце на гърди и се облегна назад. — Най-важното последствие за теб ще е, че ще те търсят. А това търсене ще включва и Майкъл.

— Майкъл е в безопасност в Шотландия.

— Дали МакДъф ще иска да го крие, ако това означава да е в конфликт с американските власти и закон?

— Не знам. Но Джок няма да позволи нищо да му се случи.

И все пак, дали Джок щеше да може да му намери убежище, ако МакДъф откажеше. Тя просто не знаеше.

— Може и да не успеят да го проследят. Или може би ще успеят. Възможно е Дейв да е казал на Жан за Джок. Не знам.

— За да сме в безопасност, трябва да приемем най-лошото. Първо, ти си заподозряна и може да не е толкова лесно да докажеш обратното. Второ, докато си заподозряна, на теб не може да се вярва и Санборн е в силната позиция. Трето, Майкъл е уязвим и от страна на Санборн и Бош, и от страна на полицията. Съгласна ли си?

— Разбира се, че съм съгласна.

— Добре, тогава ще те оставя да поспиш малко. — Той се изправи. — И помни, по-важно е да обмислиш своето положение, отколкото да скърбиш за смъртта на Едмъндс.

— Не, не е. — Тя вече чувствуше как сълзите се събират в очите й. — Трябва да помисля и за двете. Бях омъжена за него, за Бога. Ти можеш да мислиш за двете по отделно, но аз не мога така да разделям нещата. Не съм чак толкова студена.

— Студен? Как ми се иска да съм студен. И за мен така нещата ще са много по-лесни. — Той коленичи пред нея. — Искаш утеша? Ще ти я дам. Макар да не мисля, че той заслужава да скърбиш за него.

Тя замръзна.

— Не искам твоето... — Спря, защото той я взе в прегръдките си. — Пусни ме! Какво си мислиш, че...

— Млъкни! — каза той грубо, хвана главата й за тила и я притисна към ризата си. — Плачи, ако искаш. Не мога да ти дам разбиране, но имам здраво рамо и уважавам правото ти да имаш свое мнение. — Галеше я нежно по косата. — Уважавам теб.

„Дланта му е толкова голяма, че прилича на мечешка лапа“, помисли си тя. Галеше я несръчно, но това, вместо да я подразни, странно я успокояваше.

— Пусни ме. Това е... странно.

— Възможно е. Но аз съм всичко, което имаш в момента. И съм по-добър от една мокра възглавница, нали?

— Това е твърде малко — прошепна тя.

Но ръцете ѝ инстинктивно го прегърнаха. Казаното от нея не беше истината. Чувстваше как болката и шокът намаляват, като че ли се преливат в него.

— Не трябва да правиш това за мен, знаеш го. Никога не съм очаквала нищо от теб.

— За мен също е изненада. Не съм свикнал, не знам как да го правя и това ме подлудява. Не ме бива във всичките тези емоционални неща. Да се стигне доекс е лесно, но не мога... — Пое си дълбоко дъх. — Не исках да споменавамекса точно сега. Просто ми се изплъзна от устата. Но какво, по дяволите, очакваш? Аз съм мъж.

— И ме уважаваш толкова много.

Той я отблъсна леко назад и я погледна в лицето.

— Истина е. Ти си умна, мила и си добра майка. А аз добре мога да преценя майчинските грижи, защото съм израснал в домове на приемни майки. Не е твоя вината, че в момента си объркана.

— Не съм объркана. Ти трябва да си най-нетактичният човек на земята и не мога да се справя с теб в...

— Тихо. — Той отново я взе в прегръдките си. — Ще си държа устата затворена. Поне ще се опитам. Но ако започнеш да хвалиш Едмъндс, не знам. Нищо не обещавам. Той не те е заслужавал.

— Беше човек на благоприличието. Не е била негова вината, че се е оженил за неподходяща...

Тя не довърши. Нямаше да се опитва да го убеждава, а и беше добре, че има някой, който е изцяло на нейна страна. Поне в този момент на болка и отчаяние. Утре той вероятно ще извърне глава, но

сега беше тук и й предлагаше помощта, от която тя отчаяно се нуждаеше.

— А и щеше да е жив, ако не бях аз.

— Чудесно. Друга жертва, за която си отговорна ти. Не се ли уморяваш някога да носиш цялото това бреме на вината? — Той се изправи, като я повлече със себе си. — Ако той беше с теб, двамата заедно щяхте да се борите против Санборн. И това можеше никога да не се случи. — Бутна я върху леглото и легна до нея. — Не се сковавай така. Няма да ти се нахвърля. Просто ще се схвана, ако трябва цяла нощ да остана седнал. — Отново я притисна към себе си. — Добре ли е така? Ако не е, ще те оставя сама. Обещавам.

— Истината ли казваш? — запита тя неспокойно.

— Вероятно не. Както казах, аз не съм особено чувствителен. Имам навика да се налагам въпреки всичко, когато смяtam, че съм прав. И вероятно ще направя всичко възможно да те убедя.

Тя не искаше да спори с него. Вярваше, че искрено се опитва да й помогне и поне тази вечер не е заплаха за нея. Радваше се, че има някой при нея в мрака.

— Прекалено много говорим... — Тя затвори очи. — Остави ме да спя, Ройд.

— Разбира се. — Той зави грижливо и двамата. — Наспи се добре. Аз ще пазя твоята безопасност, Софи.

Той ще бди над нейната безопасност. Странно... Дейв никога не беше произнасял тези думи. Бракът им май не засягаше техните първични инстинкти. Той я развеселяваше, изпълваше я с възхищение заради интелектуалните си качества и, да, тя харесваше тялото му. В началото те имаха най-обикновени цели, по-късно се роди Майкъл. Той беше обичал Майкъл...

— По дяволите! — каза Ройд. — Престани да плачеш. Не ми харесва.

— Това е грубо. — Тя отвори очи и погледна смръщеното му лице. — Ти не плака ли, когато умря брат ти?

Той мълча малко.

— Да. Но онова бях аз. Не ми харесва, когато ти плачеш. Не знаех, че ще се чувствам така. — Той стисна устни. — Но щом трябва, плачи.

— Благодаря — каза тя с голяма доза ирония. — Ще плача.

Той остави главата ѝ да легне върху възглавницата.

— Говоря все това, което не трябва. Вероятно искаш Джок да беше тук. Той сигурно знае как да се справя в подобни моменти.

— Не, не искам Джок. Искам да дойде, но с Майкъл. — Тя отново затвори очи. — И, да, той е много по-чувствителен от теб. Но вярвам, че се опитваш да ми помогнеш, и го оценявам. Дай ми само няколко часа и няма да имам нужда от нито един от двама ви.

— Добре. — Голямата му длан отново я милваше по косата. — Ще направя каквото искаш... Поне през следващите няколко часа.

Тя отново усещаше тромавите му ласки. Обикновено, всичките му движения бяха грациозни, по не и сега. Очевидно за него това беше нова и необичайна ситуация, той не знаеше какво да направи и това ужасно го беспокоеше. И го правеше заради нея.

— Благодаря ти.

Този път в тона ѝ нямаше сарказъм.

— Няма защо. — Притисна се в нея и прошепна: — Аз също се радвам, че Джок не е тук...

Тя спеше. Трябваше да я освободи от прегръдките си. Не, още не. Ройд се взираше в мрака, все още здраво прегърнал Софи. Не искаше да се събуди и да открие, че е сама. В момента и без това се чувстваше самотна и уязвима. Неговото присъствие може би не беше онова, което тя желаеше, но ако беше така, това беше прекалено лошо. Той беше пристанище в бурята, която я погълщаше. Това, че го беше приела, показваше колко самотна се чувства.

Зашо, по дяволите, беше положил толкова много усилия да я убеди, че трябва да остане с нея? Болката ѝ не би трябало да има значение за него.

Но имаше.

Тя имаше значение за него. Ставаше прекалено близък с нея. Наблюдаваше я, говореше с нея, беше видял страховете ѝ, беше видял смелостта ѝ. Бореше се с емоциите си, не искаше това да означава нещо за него. Но не ставаше. Трябваше да полага усилия, за да стои на разстояние от нея, да се бори с желанието да я докосне, да я погали, да я успокои.

Секс.

О, да, определено имаше желание за секс. Възбудата на тялото му в този момент беше доказателство за това. Не беше лесно да лежи така до нея и да се въздържа. И защо да не легне върху нея? Този въпрос май беше лишен от здрав разум. Той не беше известен с въздържанието си, но Софи беше много уязвима в този момент. Можеше да я накара да го поиска. Какво, по дяволите, нима се опитваше да се покаже благороден? Винаги вземашеекса, където и да го намереше, поне докато това не нараняваше жените. Софи беше издръжлива, но не даваше и пет пари за него. Нямаше да я нарани, ако правеше секс с нея една нощ.

Ако това беше секс за една нощ. Не беше сигурен, че една нощ щеше да е достатъчна за него.

„*Престани да мислиш за това.*“ Беше ѝ обещал нещо, а това го правеше само по-...

Тя простена и се притисна в него.

По дяволите.

Лицето ѝ беше само неясно бледо петно в мрака, но той виждаше сенките, които миглите ѝ хвърляха върху бузите. Изглеждаше безпомощна като дете.

По дяволите, тя не беше дете, а жена, която имаше дете и беше преживяла истински ад през последните няколко години. Сексът би могъл да бъде утеша за нея. Не трябваше да бъде...

Не трябваше да си намира извинения за онова, което искаше да направи, защотоексът не би ѝ донесъл утеша в този момент. Сексът нямаше да се случи, защото ѝ беше дал онова проклето обещание.

Тя миришеше на лимонов шампоан и сапун. Трябваше да потуши огъня в себе си. Трябваше да мисли за нещо друго. Той не беше дете. Може и да не беше свикнал на въздържание, но можеше да постъпва така, както трябва.

Надяваше се, че може. Притисна я до себе си.

Нощта щеше да бъде дълга.

ГЛАВА 11

Слънчевата светлина на късното утро струеше в хотелската стая, когато, на следващата сутрин, Софи отвори очи. Ройд не беше вече до нея. Обзе я чувство за самота. Глупаво беше. Разбира се, че беше сама. През нощта на няколко пъти се беше стряскала и събудждала и той беше там, до нея, но това не означаваше, че той...

— Добро утро. — Ройд стоеше на прага. — Как си?

— По-добре. — Тя изкриви устни. — Или може би не. Може просто да съм претръпнала и да съм станала безчувствена. Но поне мога да мисля сега.

— Тогава, по-добре вземи душ и се облечи. Трябва да се махнем оттук.

— Сега? — Тя седна в леглото. — Веднага?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре. — Той ѝ подхвърли някакъв вестник. — Ти отново си на първа страница. Общо взето, същата история, но снимката е добра, а ние неискаме някой да те разпознае, нали? — Направи пауза. — Има също и снимка на Майкъл. Полицията се тревожи за неговата безопасност.

— Аз — също. — Тя сведе поглед към снимката на Майкъл. — Мислят, че ще убия сина си? Мислят, че съм полуудяла?

— Баща ти е убил майка ти.

— И лудостта в моето семейство е наследствена? — Тя спусна крака на пода. — Ще съм готова след трийсет минути. Достатъчно бързо ли е?

Той поклати глава.

— Ще опаковам багажа ти вместо теб.

Тя стана от леглото и тръгна към банята.

— И аз мога да го направя.

— Не мога да бездействам и да те чакам. — Той отиде до бюрото и изключи лаптопа ѝ от контакта. — Трябва да правя нещо.

Разбираше го. Той изглеждаше неспокоеен и напрегнат.

— Тогава, провери дали ще намериш нещо за „Констанца“. Не го направихме снощи.

— Да, снощи ти дойде малко много — каза той. — Но аз проверих, когато станах тази сутрин. Португалски кораб, но плава под знамето на Либерия. Корабът е на цели четирийсет и две години и се дава под наем за неограничено време. — Направи пауза. — Интересното е, че последният човек, който го е наел, е Сайд Бен Кафир.

Тя се спря на вратата.

— И кой е той?

— Търговец на оръжие, който снабдява всеки религиозен фанатик и негодяй в Европа и Средния изток.

— Търговец на оръжие — повтори тя. — А РЕМ-4 е мощно оръжие.

— Той е готов да снабди фанатиците с всичко. Дори с бомбардировачи и летци, готови да рискуват живота си, без да задават въпроси.

— И ти мислиш, че Бен Кафир е замесен в плановете на Санборн?

Той сви рамене.

— Кой знае? Но съвпадението е интересно. — Той прибра лаптопа в куфарчето му. — Ще се поровя в това веднага, щом ми се удаде случай. Хайде, петнайсет минути, Софи. Ще те чакам при колата.

— Десет минути — каза тя.

Той беше рязък, делови и съвсем различен от мъжа, който я беше прегръщал снощи. Тя си помисли това, докато затваряше вратата на банята. Не, не беше вярно. Ройд може и да беше различен предната вечер, но това не беше като трансформацията на доктор Джекил в мистър Хайд. Той я беше държал в прегръдките си, беше ѝ помогнал, но нежността му беше тромава и несръчна и първи беше признал, че говори все погрешни неща.

Но беше искрен и това заменяше всичко друго. Може би затова тя беше приела съчувствието му. Онова, което казваше, той наистина го мислеше. Това, само по себе си, беше утеша за нея.

Но тя уморено си помисли, че не би могла да го приеме отново. Вече беше взела прекалено много от Ройд, когато той е бил изпратен в

Гарууд. Трябаше да работят заедно, защото може би това беше единственият начин да победят Санборн и Бощ, но тя трябаше да внимава и да не му позволява да ѝ дава повече от абсолютно необходимото.

Ройд погледна часовника си, когато тя влезе в колата.

— Десет минути. Ти си жена, която държи на думата си. — Запали двигател. — Обадих се на Кели. Няма необичайно оживление в сградата. Санборн отишъл там и разпитал всички, но Кели не е под подозрение. — Направи пауза. — Санборн първо отишъл в онзи офис и проверил сейфа. Което означава, че дискът, който си взела, може би е бил ценен. Трябва да го сложим в компютъра и да проверим.

— Не сега. Можем да го направим и по-късно.

Той я погледна.

— По-късно?

— Когато стигнем в Шотландия.

Той се усмихна.

— Да не би да отиваме в имението на МакДъф?

— Разбира се. Трябва аз да кажа на Майкъл, че баща му е мъртъв. Не мога да позволя Майкъл да бъде намерен първо от полицията или от Санборн. Дори не познавам МакДъф. Повярвах на думите на Джок за него. Не мога да съм сигурна, че той ще защити Майкъл и ще го пази от тях двамата. Време е да се срещна с него, за да преценя сама. Трябва да съм сигурна.

— Разбирам. — Усмивката му изчезна. — Но той е в по-голяма безопасност с почти всеки друг, но не и с теб, Софи.

— Знам.

Беше стисната нервно ръце. Господи, чувстваше се безпомощна.

— Джок вярва на МакДъф. Но и аз трябва да му имам доверие.

Той кимна.

— Тогава, отиваме в Шотландия.

Обзе я облекчение.

— Не се налага ти да дойдеш с мен. Не искам да застраша и теб. Но трябва да намеря начин да се сдобия с документи, за да напусна страната. МакДъф успя да направи това за Майкъл. Ти можеш да го направиш за мен, нали?

— Вероятно. — Той потегли от паркинга. — Но няма да го направя. Ще е прекалено опасно, а ние трябва да работим бързо. Ще трябва да се справим и без документи.

— Какво?

— Мога да пилотирам самолет, а научих доста за контрабандата, когато бях в Азия. Предполагам, че мога да те „*отвлека*“ оттук и да те закарам до Шотландия.

— А отдел „*Вътрешна сигурност*“?

— Какво за него? Какво имаш да губиш? — Той повдигна вежди.

— Освен живота си, ако ни застрелят.

— А това вероятно ли е?

— Ако беше, нямаше да го направя. — Усмивката му изчезна. — Имай ми доверие, Софи.

— Имам проблеми с доверието.

— Това е повече от очевидно. Но е нещо ново за мен, Софи.

Тя дълго изучава лицето му. Не, вероятно не много неща бяха нови за него.

— Добре, да го направим. Кога ще можеш да уредиш самолет?

— Вече е направено. — Той погледна часовника си. — Трябва да ни чака на летище „Монткийз“ след час, когато ние ще стигнем там.

Тя го гледаше объркано.

— Какво? „Монткийз“?

— Частно летище, което се намира между това място и Ричмънд, Вирджиния. Много частно, ако мога така да се изразя. Много дискретно.

— И ти вече си уредил всичко?

— Започвам да те опознавам по-добре. Знаех кое ще е първото, което ще искаш да направиш. Дори се обадих на Джок и му казах да се увери, че Майкъл няма да чуе за смъртта на Едмъндс от някой друг. — Направи гримаса. — Надявах се само, че няма да пожелаеш да местим Майкъл от имението на МакДъф.

— Все още мога да го направя.

— Но това ще е повече от необходимото. Ще трябва да се справя.

— Не, аз ще трябва да се справя. Майкъл е моя отговорност. — Тя извърна поглед. — Иска ми се да можех да се справя и без твоята помощ. Тъкмо си казвах, че не мога да разчитам повече на теб, а после отново те помолих за помощ.

— Не се тревожи за това. Аз съм като котките — никога не падам по гръб.

Нешо в тона му я накара да вдигне поглед към лицето му. Изражението му беше абсолютно непроницаемо. Той й хвърли кос поглед и се усмихна.

— Ти се съмняваш в мен. Мили Боже, аз не съм рицар в блестящи доспехи. Объркваш ме с Джок. След изминалата нощ трябва да си разбрала, че не вярвам особено в добрата човешка природа и аз самият не съм склонен на нежности.

— Изминалата нощ беше изненада за мен — каза тя бавно.

— За мен също беше изненада. — Той стисна по-здраво кормилото. — По повече от един начин. Аз не съм от хората, които умеят да се въздържат, нито съм известен с толерантността си.

Тя застине.

— Не съм те молила за толерантност. Нямам нужда от нея. Чувствата ми към Дейв са единствено моя работа.

— Не говорех за Едмъндс. — Той натисна копчето на радиото. — С това аз също мога да се справя. Ако наистина все още имаше чувства към него, щеше да ме удариш с лампата по главата. Ти не го направи, затова помислих, че вече си достатъчно далеч от тази връзка, за да видиш истината в думите ми.

Искаше ѝ се да го отрече, но той беше прав. Защо искаше да заслепи сама себе си след смъртта на Дейв, а беше готова да признае истината, докато той беше жив?

— Всичко е наред. — Той изучаваше изражението на лицето ѝ.

— Когато умре някой, хората винаги са склонни да му приписват повече добро, отколкото е заслужавал приживе. Освен ако не е някой като мен, ревнив и готов да се държи като звяр.

— Ревнив?

— Да, казах го. — Той подчертаваше думите с тона си. — Казах го нарочно, защото искам да започнеш да мислиш по този въпрос. Искам да легна с теб. Искам го почти от деня, в който те срещнах.

Тя почувства как я обзе топлина. Май започваше да полудява.

— Както каза, ти си бил в джунглата прекалено дълго — каза тя неспокойно.

— Не бих легнал с всяка жена. Искам да легна с теб.

— Да, разбира се.

— Но не искам да пресилвам нещата. Не настоявам в момента. Така че забрави за това, облегни се назад и се заслушай в музиката.

— Да забравя? — Тя го изгледа така, сякаш не вярваше на ушите си. — Не искаш да го забравя, сигурна съм.

— По дяволите, не. Искам думите да останат в подсъзнанието ти, да се сещаш понякога за тях, докато постепенно свикнеш с идеята за това.

Тя навлажни устни.

— Това няма да се случи.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Мисля, че ще започнеш да ме харесваш. Не съм изискан и светски човек. Няма да ти шепна сладки глупости в ухото. Не принадлежи на света, който си споделяла с Едмъндс. Завършил съм само гимназия, на всичко друго съм се научил сам. Онова, което виждаш, е това, което получаваш. Така стоят нещата при мен. Не се страхувам, че не мога да отговоря на изискванията ти. Мога да направя всичко, което се налага. И се обзалагам, че те искам повече от всеки мъж, когото си срещала. Няма да бързам, ще направя така, че и ти да ме желаеш толкова силно.

Тя го гледаше втренчено и се опитваше да измисли какво да каже.

— Ще ме харесаш — повтори той тихо.

— Не искам да...

— Както казах, аз няма да упражня никакъв натиск. — Ройд настъпи педала на газта. — Знам кои са важните за теб неща. Ти имаш работа, която трябва да свършиш. — Усмихна се. — Просто си помисли за това.

Как би могла да не мисли? По дяволите!

Едрото му тяло беше само на сантиметри от нейното и сърцето ѝ заби учестено. Тя се облегна назад и затвори очи. Беше ѝ казал да се заслуша в музиката. Да, щеше да слуша музиката.

— Каква е историята този път? — запита Бош, когато Санборн вдигна слушалката. — Дали полицията я е открила вече?

— Не, доколкото знам. Моят човек в полицията ми каза, че продължават да я търсят.

Бош изруга.

— Искам тя вече да се появи. Докато е на свобода, е заплаха за преговорите. Нали каза, че планът ти ще даде резултат?

— Ще даде. В мига, в който се появи, тя ще е на път за затвора. Доказателствата са солидни. Никой не може да оспори ДНК анализа.

— Ако човекът ти не е допуснал грешка.

— Не е. Освен с косми от косата ѝ, го снабдих с плик, на който има остатък от нейната слюнка. В плика има писмо, с което тя кани Едмъндс на среща. И му казах да не оставя никакви отпечатъци, никакви следи, на мястото на престъплението.

— А колата?

— Тя е на дъното на залива. — Той добави: — Сега всичко е въпрос на време. Трябва да изчакаме полицията да я намери. Бъди търпелив.

— Търпението може да върви по дяволите! Тя ще започне да говори за РЕМ-4 и за теб в мига, в който се добере до някой репортер.

— Известно време няма да има възможност да говори с репортери. Първо ще ѝ бъде нужна законова помощ. А това ще даде време на полицията да я открие и залови.

— И какво ще използва твоят човек от полицията?

— Цианид. — Той се усмихна. — Нали самоубийците обикновено използват това? Много жалко, но полицията няма да намери у нея нищо, когато я претърси. Все пак тя е лекарка и има достъп до какви ли не смъртоносни хапчета.

— А момчето? И то трябва да умре, по дяволите. Никой не изпитва съчувствие към майките, убили децата си. Трябва да стигнем до тях преди полицията.

— Предполагам, че е скрила момчето някъде, когато е разбрала, че е в опасност.

Бош мълча известно време.

— Джок Гейвин?

— Логично е. А Гейвин е под крилото на шотландски лерд на име МакДъф. Изпратих същия човек, който уби Едмъндс, да души около замъка. Ще видим с каква информация ще ни снабди.

— Гейвин е експерт. Няма да е лесно да отнемем момчето от него.

— Нищо, което си струва, не е лесно. Човекът, когото изпратих, има заповеди първо да докладва. Едва след това ще му бъде разрешено да действа. Не искаме някакъв международен инцидент да хвърли още прах в очите на хората.

— Кого изпрати? Познавам ли го?

— О, да. Познаваш го. — Пауза. — Сол Девлин.

— По дяволите!

— Надявам се, ще се съгласиш, че е достатъчно опасен. Все пак той е един от твоите хора. Беше много доволен от него в Гарууд. — И добави лукаво: — Или може би имаше нужда от това да декларираш някакъв успех след бягството на Ройд.

— Девлин беше истински успех. Той е почти съвършен, всичко, което Ройд трябваше да бъде.

— Съгласен съм, че е смъртоносен и послушен. Затова го пазя за специални поръчки като тази.

— Исках да го използвам като пример пред Бен Кафир.

— Не този е начинът. Това е по-важно в момента.

Бош замълча.

— Добре, предполагам, че си прав.

„Разбира се, че съм прав, помисли си Санборн кисело. Недоволно копеле.“

— Как ще убиеш момчето?

— Със същото оръжие, с което е убит Едмъндс. Но ако онази кучка е тръгнала, по-добре е да изчакаме да стигне до него, за да има поне някакво подозрение. За това казах на Девлин да наблюдава и да чака.

— А ако не отиде при момчето? Ако полицията я залови преди това?

— Тогава ще убием момчето и ще го хвърлим в морето. Така никой няма да разбере кога е извършено убийството. А Девлин не е използвал всичките ДНК доказателства при убийството на Едмъндс. Всичко ще е наред. — Умори се да се защитава пред Бош. — Трябва да затварям.

— Чакай. Получи ли анализите на последните резултати, които ни изпрати Горшанк?

— Не. Сигурно ще пристигнат всеки момент.

— Но каквото и да са, те не бива да ни спрат да продължим напред.

Санборн с раздразнение си помисли, че резултатите на Горшанк до голяма степен ще определят по-нататъшното развитие на изследванията. Как беше възможно Бош да не разбираше това? Бош, както винаги, беше привърженик на своята тактика, но той нямаше да спори с него в този момент.

— Ще говорим за това по-късно. Трябва да говоря с Девлин.

Той натисна бутона за край на разговора, после набра мобилния телефон на Девлин.

— Къде си? — запита, когато Девлин отговори.

— Горе на хълмовете около замъка. Не съм видял никого да влиза или излиза. Трябва да се приближа повече.

— Тогава, какво те спира?

— Тук наблизо има овчарско пасище. Трябва да го избягвам, за да не ме видят.

— Търсиш си извинения. Щом трябва да се приближиш, направи го.

— Ако това искаш да направя.

Тонът му беше „*послушен*“. Той говореше тихо и спокойно, без особени интонации. И Санборн не чувстваше, че всъщност разговаря с истинско зомби. Това беше част от програмата на Гарууд — обектите трябваше да се държат напълно нормално във всеки друг аспект, освен в подчинението. Да, Девлин беше почти съвършен. Санборн си го представяше как седи на хълма, силен и мускулест, с пясъчноруса коса, късо подстригана. Великолепна машина, изцяло подчинена на Санборн. От такава власт, над което и да е човешко същество, можеше да ти се замае главата. Чувстваше как го обзема радостно вълнение. Парите бяха нещо хубаво, но долларите не можеха да се равняват на чувството за върховна власт. Почти през целия си съзнателен живот, той беше притежавал достатъчно власт, но това беше нещо различно, беше истинска възбуда.

— Не допускай грешки, свърши онова, за което си изпратен.

Той затвори.

Сол Девлин заключи телефона си.

„Свърши онова, за което си изпратен.“

Чувстваше как се запалва вълнението от лова в него. Не обичаше Санборн да му налага никакви ограничения и понякога съзнателно се опитваше да ги избегне, като правеше или казваше нещо, което принуждаваше Санборн да му развърже ръцете. През повечето време Санборн дори не осъзнаваше, че всъщност неговият роб го контролира.

Той се усмихна при тази мисъл. Не знаеше дали ще може да се освободи от Санборн, ако се опита. Беше направил опит веднъж, опит, който беше много болезнен. Прекалено болезнен, особено като се имаше предвид, че той не знаеше дали въобще иска живот без целта, която Санборн му беше дал. Хранеха го добре, осигуряваха му жени и наркотики.

А и той много обичаше онова, което правеше.

Колко от това беше подчинено на условия? Пет пари не даваше. Удоволствието присъстваше и само това имаше значение. Като този момент, когато предчувствието започваше да го изпълва само при мисълта за онова, което щеше да последва.

Скоро. Само след няколко часа.

Девлин се обърна и втренчи поглед в пасището, което беше само на неколкостотин метра под него.

— Мама идва. — Майкъл остави бавно слушалката на мястото й.
— Каза, че ще е тук след няколко часа.

МакДъф очакваше това от миналата нощ, когато Джок му беше казал за смъртта на Едмъндс.

— Как се чувствуаш сега? — запита тихо МакДъф.

— Добре, предполагам... Тя не искаше да ми каже нищо по телефона. Звучеше... разревожена.

— Има право да е разревожена, доколкото мога да съдя по това, което ми казахте ти и Джок.

Майкъл вдигна поглед към него.

— Но дали няма и нещо друго? Нещо, което вие знаете, но не ми казвате?

Дали не трябваше да го изльже нещо? Не, те двамата бяха преживели достатъчно и без да се добавят лъжи към другите им

проблеми.

— Да, но нямам намерение да ти кажа нищо повече. Майка ти има това право.

Майкъл смиръщи вежди.

— Не искам да чакам.

— Много лошо, тогава. — МакДъф му се усмихна. — Ние невинаги получаваме онова, което искаме. — Той се изправи. — Но с удоволствие ще отвлека мислите ти. Искаш ли да поиграем малко футбол?

— Не искам да ме разсейваш.

— Хайде, ще те накарам да тичаш толкова здраво, че после няма да можеш да мислиш. — Обърна се към вратата. — Хайде, ще вземем и Джок с нас, той ще ни бъде вратар.

Майкъл се колебаеше.

— Нали искаше да прегледам чекмеджетата, за да потърся никакви хартии, които да изглеждат много стари?

— За днес си извинен. — МакДъф вече излизаше от стаята. — Имам нужда от малко физически упражнения...

— Какво правят тези проклети овце по средата на пътя? — Софи стисна здраво ръце в ската си. — Някой трябва да се грижи за тях.

— Овчарят вероятно е наблизо. За това трябва да имаш разрешително в Шотландия. — Ройд шофираше внимателно между овцете. — Не е голяма работа.

— Знам, че не е. — Софи навлажни устни. — Мисля, че съм нервна. За Бога, да не удариш някоя!

— Нервна ли си? Никога не бих дори предположил, че понякога си разтревожена. — Ройд запали фаровете и натисна клаксона. — Ето, това отпред е имението на МакДъф.

Замъкът беше огромен и страшен, издигаше се величествено над местността. Напомняше на Софи за нещо, сякаш излязло от страниците на „Айвънхоу“.

— Настипи газта, тогава. Трябва да видя Майкъл.

— Ще му кажеш още тази вечер?

— Няма смисъл да отлагам. Трябва да чуе за смъртта на Дейв от мен. — Тя смиръщи вежди. — Не съм сигурна, че няма да ме открият и

да се опитат да ме арестуват.

— Мисля, че можеш да си сигурна, че това няма да се случи — каза Ройд. — От това, което Джок ми е разказал за МакДъф, мисля, че не е лесно да го изненада човек.

— Аз не съм сигурна в нищо... Спри!

Почти бълснаха една овца, която беше изтичала обратно на пътя. Софи слезе от колата, ритна овцата, тя се отмести от пътя и Софи се върна отново в колата.

— Сякаш ще ни е необходима цялата вечер, за да стигнем до портите.

— Мисля, че пътят вече е разчистен. — Ройд натисна внимателно педала на газта и колата тръгна по-бързо. — Това място сякаш е на сред пустошта. Изненадан съм, че МакДъф няма по-добри...

— Спри.

От сенките до портите се беше появила охраната. Носеше карабина M-16, а когато колата спря, той освети лицата им с фенерче.

— Мис Дънстън?

— Да. — Тя заслони очите си с ръка, за да ги предпази от светлината. — Изгасете това проклето нещо.

— След малко. — Той гледаше някаква снимка, която държеше в ръка. — Съжалявам. — Отмести лъча на фенерчето встрани. — Трябваше да съм сигурен. Лердът не е глупав. Аз съм Джеймс Кемпбъл.

— Откъде имате снимката ми?

— От Джок. — Той погледна Ройд. — Мистър Ройд?

Ройд кимна.

— А сега ще се отместите ли, за да можем да влезем?

Мъжът поклати глава.

— Лердът каза да ви изпратя на игрището за футбол, когато пристигнете. Той и момчето са там. — Той посочи вдясно. — Слезте от колата, заобиколете замъка и тръгнете към скалата.

— Това не ми харесва. — Ройд отвори вратата. — Аз ще отида, Софи. А ти вкарай колата вътре. Не виждам как МакДъф може да рискува, като позволява на Майкъл да тича на открито.

— Да рискува? — Тонът на Джеймс Кемпбъл издаваше дълбоко възмущение. — Няма никакъв риск. Лердът е там.

Със същия тон можеше да каже: „*Супермен е там*“ . Очевидно този мъж уважаваше лерда толкова, колкото и Джок. Това беше окуражаващо.

— Ще дойда с теб. — Тя слезе от колата и се присъедини към Ройд. — Джок с тях ли е?

Кемпбъл кимна.

— Тогава, обадете му се и му кажете, че отиваме при тях — каза Софи и изравни крачка с тази на Ройд.

— Можеше да ме оставиш аз да се справя с това — каза Ройд тихо.

— Можех. — Тя ускори крачка. — Но се съмнявам, че въобще има нещо, с което да се справим. Не мисля, че някой от хората на Санборн ще си направи лагер пред портите на замъка.

— И искаш да видиш Майкъл възможно най-скоро.

— О, да! — прошепна тя. — Не очаквам това с нетърпение, но искам да свърши колкото може по-бързо.

Той замълча.

— Няма ли да ми позволиш да отида напред и да проверя?

— Ние сме заедно в тази работа. Аз взех решението. Ако това е никакъв капан, тогава...

— Майкъл.

Тя беше майка на Майкъл. Трябваше да е жива, за да го защити. Пое дълбоко дъх и спря.

— Добре. Иди напред. Ако не се върнеш до пет минути, аз ще се върна в замъка, като избегна от вниманието на Кемпбъл при портата.

— От него не е лесно да се избяга — каза Джок, който се появи на пътеката пред тях. Беше гол от кръста нагоре и много изпотен, но им се усмихваше. — А ако успееш да му избягаш, ще трябва да уволня горкия човек. — Той ѝ подаде ръка и събрчи нос. — Здравей, Софи. Щях да те прегърна, но в момента мириша отвратително. МакДъф и Майкъл здравата ме изпотиха.

— Какво?

— Ела.

Той се обърна и изчезна в мрака. Тя смръщи вежди и го последва. Изпотили са го здравата? За какво ли говореше той?

После тя зави зад ъгъла на замъка и видя ивицата земя, която служеше за футболно игрище. Беше равно парче земя, оградено от

двете страни от скали. А по него тичаха Майкъл и висок тъмнокос мъж с голи гърди, облян в пот също като Джок. Косата му беше завързана отзад на конска опашка. И двамата се задъхваха, смееха се и изглеждаха най-безгрижните същества на света.

София ги гледаше шокирана. Не такъв си представяше тя Майкъл, докато пътуваше насам. Той изглеждаше... свободен. Тя се почувства щастлива, а после изпита ужас при мисълта, че ще трябва да сложи край на тази негова радост.

— Мамо!

Майкъл вдигна поглед и я видя. И затича към нея. Тя падна на колене и разтвори прегръдки за него. Ръцете й го обгърнаха здраво и го притиснаха към тялото й. Той миришеше на сол, пот и сапун. Господи, колко го обичаше! Прочисти гърлото си.

— Какво правите тук навън? Играете? Не трябваше ли да си в леглото?

— Чаках те. — Той направи крачка назад. — А и лердът нямаше нищо против. Той казва, че футболът е полезен за душата по всяко време на деня и нощта.

— Страхувам се, че не съм съгласна. — Тя отметна косата назад от челото му. — Но не изглеждаш по-зле, наистина.

— Чувствам се чудесно. — Той погледна през рамо. — Това е майка ми. А това е граф Коно, лерд на имението МакДъф. Той има още много други имена, но не мога да ги запомня всичките. Предполагам, че сега ще спрем играта, сър.

— Много лошо. — Лердът вървеше към тях. — Очарован съм да се запозная с вас, мис Дънстън. Надявам се пътуването ви да е минало без проблеми.

— Да. Докато не стигнахме дотук и не видяхме, че пътят е зает от стадо овце.

Той смръщи вежди.

— Така ли?

— Така. — Тя направи усилие и освободи Майкъл от прегръдките си. — Трябва да говоря със сина си насаме. Ще ни оставите ли?

— Не. — МакДъф се обърна към Ройд и му подаде ръка. — Ти си Ройд?

— Да. — Той бавно пое и разтърси ръката на лерда.

— Ще заведеш ли Майкъл и мис Дънстън в замъка? Трябва да си поговоря с Джок. Ще го накарам да извика Джеймс, който да ви покаже стаите.

— Майкъл и аз можем да говорим и тук — каза Софи.

МакДъф поклати глава.

— За него това място е специално сега. Не искам представата му да бъде развалена от каквото и да било. Ще говорите някъде другаде.

Той се обърна и направи знак на Джок.

Арогантно копеле.

— Развалена?

Тревожният поглед на Майкъл не се отделяше от лицето му. Лердът го прегърна през раменете.

— Ще влезем в замъка.

— Знаех си, че нещо не е наред — прошепна той. — Кажи ми.

— Не се опитвам да крия нищо от теб — каза тя нежно. — Но, изглежда, не можем да разговаряме тук. Да отидем в стаята ти. — Тя го побутна към пътеката. — Ройд?

— Ще съм зад вас, когато стигнете до замъка, за да знам, че сте в безопасност. След това няма да имате нужда от мен, нали?

Тя искаше да му каже, че май непрекъснато има нужда от него. Беше започнала да свиква с неговата компания и сила, на която несъзнателно разчиташе през последните няколко дни. Това обаче нямаше нищо общо с връзките, които привързват двама души един към друг. А въпросът, който предстоеше, засягаше само нея и сина ѝ. Софи кимна и тръгна по пътеката.

— Не, няма да имаме нужда от теб.

Ройд гледаше как Софи и Майкъл прекосяват вътрешния двор на замъка и вървят към входната му врата. Раменете на Софи бяха твърдо изправени — като че ли се беше стегнала, за да понесе някакъв удар. Беше виждал тази стойка на тялото ѝ и преди. Откакто я беше срещнал, тя като че ли не получаваше нищо друго от живота, освен удари. И ги понасяше с все същото търпение и сила.

Когато вратата се затвори след тях, ръцете му от двете страни на тялото се свиха в юмруци. Господи, чувстваше се безпомощен! Тя вече страдаше, а щеше да страда още повече, докато разказваше на Майкъл за баща му.

Е, той не можеше да направи нищо по този въпрос. Беше външен човек. Така че, трябваше да потуши импулса да изтича след тях и да направи нещо полезно. Обърна се и тръгна обратно към мястото, където разговаряха Джок, МакДъф и Кемпъл, охраната. Той се намеси в разговора им с:

— Окей, какъв е проблемът?

МакДъф повдигна вежди.

— Проблемът?

— Проклетите овце. Когато Софи ти каза за овцете на пътя, ти реагира... Разтревожи се. А после пожела да говориш с Джок. Какво има?

— Може да е съвпадение — каза МакДъф. — Може би съм искал да кажа на Джок да помогне на мис Дънстън, когато тя има нужда от това.

— Глупости.

Кемпъл направи крачка напред.

— Не можеш да говориш на лерда по този начин — каза той тихо. — Искате ли той да си отиде, сър?

— Спокойно, Джеймс, всичко е наред — каза МакДъф. — Отиди да вземеш няколко от хората ми и се върнете тук след десет минути.

— Сигурен ли сте? — запита Кемпъл. — Той няма да е проблем за мен.

Джок се засмя.

— Не бъди толкова сигурен. Той би бил проблем дори за мен, Джеймс. — Посочи с палец към замъка. — Десет минути.

Кемпъл се обърна и тръгна към вратата.

— Овцете — повтори Ройд.

— Кажи му — каза Джок на МакДъф. — Можем да го използваме, ако е онова, което мислим.

МакДъф мълча един миг, после сви рамене.

— Прав си. — Погледна към хълма. — Овцете никога не трябва да са на пътя. Хълмовете са моя собственост, но позволих на Стивън Дермот и на неговия син да отглеждат малко стадо там. Неговият род има това право от поколения. Стивън уважава моите права и много внимава да не ги наруши. Никога досега не е позволявал на овцете да излизат на моя път.

Ройд също погледна към хълмовете.

— Трябва да се провери какво е станало с Дермот. — Извърна поглед. — И да се изследва местността.

— Никакви въпроси? Никакви спорове по отношение на съвпаденията? — запита МакДъф.

— Едно от първите правила, които научих по време на обучението си, е, че всичко, извън обичайното, е подозрително. — Той погледна през рамо към Джок. — Ще дойдеш ли с мен?

— Вярвам, че можеш и сам да се справиш. — И тихо добави: — Израснах в игри по тези хълмове. Играех със сина на Стивън, Марк. Ще отида с МакДъф.

Ройд кимна.

— Ако не видя никого, ще се върна тук и ще ви прикрия.

— Джеймс и още няколко от хората ни ще направят това — каза МакДъф. — Мога да изпратя някои от тях и с теб.

— Не, само ще ми пречат.

— Те познават терена.

— Ще ми пречат — повтори Ройд. — Не искам да се наложи да се грижа и за някого другого, освен за себе си.

— Кемпбъл и останалите не са безпомощни — каза МакДъф. — Служили са с мен във флота.

— Добре. Ти ги вземи.

И той тръгна по пътя. Дали го наблюдаваше някой? Вероятно. Но още няколко метра щеше да е извън обсега и на карабина. А после ще се скрие между дърветата в подножието на хълма...

— Свадливо копеле! — измърмори МакДъф, като се обърна към Джок. — Мисля, че съм малко ядосан. По-добре ще е за него да е добър. Винаги ли е такъв?

— Той е добър — каза Джок. — И, да, обикновено е ужасно груб. Може би само е малко по-раздразнителен от обикновено. Мисля, че долових у него разочарование и стаен гняв. Вероятно защото нещата не се развиват така, както той иска.

— А кога нещата се развиват според желанията ни?

— Но Ройд трябва да се справи със Софи Дънстън, а не знае как да направи това. — Сви рамене. — Вероятно въобще не знае как да общува с жените. За него е препятствие това да се съобразява и с

някого другого, докато единственото му желание е да докопа Санборн и Бош. — Той надникна над рамото на МакДъф. — Ето ги Джеймс и момчетата. Да тръгваме към пасището и кошарата.

ГЛАВА 12

Наблюдаваха го. Ройд се спря в сянката на едно дърво и се заслуша. Вятърът шумолеше в клоните. В далечината се чуваше блеенето на овцете. Погледна към върха, където дърветата растяха нагъсто. Ако имаше някой там, той щеше да се превърне в мищена в момента, в който излезеше от прикритието си и започнеше да се катери нагоре.

Ако имаше някой там горе. Той самият би изbral тази позиция. Оттам можеше да се стреля точно, но после пък щеше да възникне проблемът да се спусне надолу по склона, почти лишен от растителност, която би могла да се използва за прикритие. По-добре беше да остане тук, в подножието, където растителността беше в изобилие, а пътят — наблизо, в случай че трябваше бързо да се оттегли.

Освен това, той усещаше копелето в мрака.

Беше близо. Дяволски близо.

Дали имаше карабина или друго оръжие? Съмняващ се. Ако имаше, не искаше да го използва или щеше да се опита да стреля преди това. Ройд се движеше бързо, на зигзаг, през дърветата, но куршумът беше най-бързият начин да елиминираш врага. Направи крачка встрани, после една напред и се показва малко на светлината на луната, преди да се скрие обратно.

Никой не стреля. Може би онзи не искаше да вдигне шум.

Но все още беше там и чакаше.

Значи Ройд щеше също да чака. Той се притисна в дървото. Три минути. Четири минути.

„Хайде. Размърдай се. Ще стоя цяла нощ, ако трябва, копеле.“

Никакъв звук, освен воя на вятъра... Овцете...

Изминаха още шест минути.

Най-тихият възможен звук, на няколко метра от мястото, където стоеше той. Сякаш някой се подхлъзна...

Питоните се пълзгат. Но същият звук издава и човешкото тяло, когато се докосне до някой клон.

Или ако човекът слиза от дървото, на което се е покатерил.

Той чакаше.

Колко минути бяха изминали, откакто чу онзи звук? Две? Три?

Достатъчно време за тази змия да стигне до мястото, където стоеше Ройд.

„Не мърдай. Не му подсказвай, че знаеш, че той идва тук за теб.“

Никакъв шум от стъпки. Копелето беше дяволски добро.

Той почувства напрежение в тила.

Зад него. Всеки нерв, всеки негов инстинкт беше нащрек.

Обърна бавно глава.

По-близо.

Долови движение с крайчеца на окото си.

Сега!

Хвърли се на земята и краката му обхванаха в хватка тези на мъжа, който беше на метър от него.

Повали го.

Доби впечатлението за нисък и здрав мъж, преди онзи да се претърколи и да замахне с ножа към него.

Ройд инстинктивно вдигна ръка.

Болка.

Ройд почувства как остирието се заби в мускула на предмишницата му. Извади остирието и на свой ред замахна. То се заби в рамото на противника му.

— Ройд? — Мили Боже, копелето се смееше! — Санборн не ми каза. Какво удоволствие!

— Исусе, Девлин!

Девлин наклони глава и се заслуша.

— О, Боже, може би трябва да побързаме, защото ще ни прекъснат. Колко жалко!

Той се претърколи и се скри зад едно дърво. Ройд извади оръжието си и го последва. Господи, кървеше като заклано прасе! Но нямаше време да превърже раната. Видя Девлин да се спуска на зигзаг надолу по склона. Прицели се и стреля.

Пропусна. Девлин се беше скрил зад едно от редките дървета. Шумовете, които бяха изплашили Девлин, се приближаваха. Джок и МакДъф?

Девлин се движеше между дърветата с бързина, изключителна за ранен човек.

Движеше се прекалено бързо.

Кръвта шуртеше от ръката на Ройд. Можеше и да умре, ако не спреше кръвотечението.

По дяволите.

Да се опита отново да застреля копелето? Беше извън обсега му.

Той спря и изруга. Окей, трябаше да се откаже. Щеше вероятно да има и друга възможност. Когато ставаше въпрос за Девлин, винаги имаше и друга възможност.

Раната трябваше бързо да се превърже. Може би щяха да успеят да тръгнат след Девлин, ако Джок и МакДъф пристигнеха бързо.

Не че щяха да го хванат, защото той вече имаше голяма преднина. Девлин беше прекалено добър.

Щеше да се тревожи за това по-късно. Вдигна ръка и стреля във въздуха. После притисна раната и зачака Джок.

— Не е добре. Трябва да те види лекар. — Джок привърши с превръзката. — Изгубил си кръв.

— По-късно. Бил съм раняван и по-зле. — Той се изправи на крака. — Просто трябваше да спрем бързо кръвта. — Протегна ръка към телефона си. — Трябва, също така, да се обадя на Софи и да се уверя, че тя е добре.

— Тя и Майкъл сигурно са добре — каза Джок. — Замъкът се охранява като крепост. И само някой луд може да ги преследва веднага след като си го изкарал от прикритието му.

— Точно така.

Набра номера на Софи. Тя вдигна на третото позвъняване. Ройд изпита облекчение.

— Как е Майкъл?

— Как, мислиш? — Тя направи пауза. — Не си се обадил, за да ме питаш как е синът ми. Къде си?

Той не отговори.

— Ще се върна скоро. Имаше малък проблем.

— Какъв проблем?

— Вече е свършено с него. Ще говорим за това по-късно.

Той затвори. Софи беше ядосана и разтревожена и това прекъсване на разговора можеше да бъде последната сламка, която да обърне колата. Но тя беше издръжлива и трябваше да го докаже сега, защото той нямаше време за обяснения.

— Казах ти, че тя е добре — каза Джок. — МакДъф не би я оставил, ако не беше сигурен в това.

— Добре, добре. Ще ме извиниш, ако нямам толкова вяра в МакДъф, колкото имаш ти. Трябва да съм сигурен.

— Ти всъщност помисли, че Девлин ще я нападне още тази вечер?

— Ако е смятал, че има дори най-малък шанс да се добере до Софи и Майкъл, щеше да се опита. Обича да действа на ръба.

Той загледа МакДъф и петимата мъже, които тъкмо излизаха от гората.

— Не сте го хванали! — извика на МакДъф. — Казах ви, че това ще е загуба на време. Вероятно е имал кола наблизо и вече е преполовил пътя до Абърдийн.

— Обадих се на полицията и съдията и дадох описание, което ти ми даде — каза МакДъф. — Ще изпратят хора да го търсят. Имаме шанс.

Ройд поклати глава.

— Неголям. Той си знае работата.

— Гарууд?

Ройд кимна.

— Един от най-добрите. Или от най-лошите, зависи как гледаш на нещата. — Той мълча един миг. — Не сте ли ходили още до кошарата?

МакДъф поклати глава.

— Бяхме тръгнали натам, когато чухме изстрела. — Той направи знак на Кемпбъл и другите мъже зад себе си. — Върнете се в замъка. Ние ще се погрижим.

— Може и да няма за какво да се погрижим — каза Ройд. — Не мисля, че с Девлин е имало и друг човек. Обича да работи сам. Но ще дойда с вас.

МакДъф сви рамене.

— Както искаш.

Обърна се и тръгна обратно нагоре по склона, а хората му го последваха. Джок не помръдна. Гледаше Ройд с присвити очи.

— Нищо, за което да се погрижим? — повтори той.

— Грешка на езика — каза Ройд. — Когато Девлин е наоколо, винаги има за какво да се погрижим.

— Какво?

Господи, виеше му се свят! Но Ройд все пак тръгна след МакДъф.

— Да разчистим.

Софи изключи телефона. Дяволите да го вземат Ройд! Тя нямаше нужда от това. Нещо ставаше, а нея я оставяха встради...

— Мамо.

Обърна се към леглото. Трябваше да забрави за Ройд. Тази беше нейната работа тази вечер.

— Идвам.

Остави телефона обратно на масата и прекоси стаята, за да отиде при сина си.

— Няма нищо. Беше Ройд, който се тревожи за нас и се обади да провери как сме. — Тя легна до него и го взе в прегръдките си. — Пита за теб.

— Аз съм добре.

Не, не беше добре. Беше приел новината нелесно, беше изпаднал в шок, който можеше да се очаква и беше лесноразбирам.

— И аз така му казах.

Той мълча известно време.

— Защо? — прошепна след това. По бузите му се стичаха сълзи.

— Защо татко, мамо?

— Казах ти. — Софи се опитваше да говори спокойно. — Не съм сигурна. Но мисля, че има нещо общо с онова, което правя аз, Майкъл. Никога не съм мислила, че то ще засегне и баща ти. Но ако искаш да обвиниш мен, аз няма да споря.

— Да обвиня теб? — Той зарови лице в рамото ѝ. — Ти само се опитваш да спреш онези гадове. Те са виновни. — Той я стисна здраво

за блузата. — Аз... го обичах, мамо.

— Знам.

— Изпитвам... срам. Защото понякога много силно му се ядосвах.

— Така ли? — Тя го погали по косата. — Защо?

— Караше ме да се чувствам... Не ме искаше край себе си. Всъщност той не ме искаше, да.

— Разбира се, че те искаше.

Той поклати глава.

— Пречех му. Бях тревога, беспокойство за него. Мисля, че той ме мислеше за... луд.

— Това не е вярно. И вината не е твоя.

Но всяко момче, чувствително колкото Майкъл, би доловило сигналите, които Дейв изпращаше.

— Бях проблем за него — повтори той.

— Чуй ме, Майкъл. Когато мъж и жена имат дете, трябва да останат до него, независимо колко трудно може да стане. Това е тяхно задължение. Това означава семейство. То се създава заради тези задължения. Ти правиш всичко възможно да се справиш с проблема, а ние трябва да ти помагаме на всяка цена. Вината е негова, не твоя. — Тя го прегърна още по-здраво. — Престани да мислиш за вината. Мисли за добрите моменти, които си имал с него. Спомням си как ти купи онази играчка, когато беше петгодишен, и двамата играхте с нея цял ден. Помниш ли онзи ден, Майкъл?

— Да. — Сълзите му потекоха неудържимо. — Сигурна ли си, че аз не го правех нещастен?

— Не, не си бил причина за неговото нещастие. Винаги, когато някой умре, хората започват да се питат дали са би ли достатъчно добри с него. — Почти същите думи ѝ беше казал Ройд тази сутрин, осъзна тя. — Ти беше достатъчно добър с него. Трябва да ми повярваш.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

„*Този свят е странен*“, помисли си тъжно Софи. Снощи беше лежала в прегръдките на Ройд и беше приемала утеша от него. А тази вечер лежеше в леглото със сина си и даваше утеша на него. Беше като

кръг, който няма начало и край. Исусе, тя искаше на тази нужда от утеша да бъде сложен край.

— Ще се опиташи ли да заспиш? Няма да те оставя, обещавам.

— Няма нужда да оставаш при мен — каза той, но ръцете му я обгърнаха здраво. — Не съм бебе. И не искам да бъда задължение за теб. Не искам да съм за теб това, което бях за татко.

По дяволите! Май не беше казала подходящите думи.

— Задължението и дългът не са лоши неща. Когато изпълняваш задълженията си към човек, когото обичаш, това е радост. — Тя го целуна по бузата. — Ти си радост за мен, Майкъл. Моята радост. Никога не се съмнявай в това...

Имаше кръв навсякъде. По пода, по масата, струйка кръв се процеждаше и изпод затворената врата, която водеше към съседната стая. МакДъф стоеше на прага. Започна несдържано да ругае.

— Разчистване — измърмори Ройд, като погледна над рамото на МакДъф към хаоса, който цареше в стаята.

— Млъкни! — каза МакДъф грубо. — Джеймс, колко хора живееха тук?

— Старият Дермот, съпругата му, синът му. Когато се разведе, синът му доведе тук и малкото си момиченце, което дотогава живееше в Глазгоу. — Джеймс навлажни устни. — Тази кръв... Искаш ли да проверя стаите?

— Не, аз ще го направя. — Той прекоси стаята и отвори другата врата. — О, Господи!

Джок и Ройд го последваха.

— Господи! — каза Джок, като видя клането. — Дермот?

— Трудно е да се каже. — Гласът на МакДъф беше дрезгав. — Някой просто е накълцал лицето му. — Влезе в стаята.

— И не се е задоволил с Дермот.

На пода лежеше жена. Сивокоса, слаба, с кафяви очи, втренчени невиждащи в тях. От ъгълчето на устата ѝ се стичаше кръв.

— Маргарет, съпругата на Дермот. — Джок стисна устни. — Кучи син! — Погледът му обходи стаята. — Къде са синът на Дермот, Марк, и неговото дете?

— Може би са успели да избягат. — Лицето на Джеймс Кемпъл беше силно пребледняло. — Господи, надявам се!

— Потърсете ги — каза Ройд. — Претърсете всеки сантиметър наоколо. Надявам се да си прав, но Девлин рядко пропуска целта.

— Дете? — запита Кемпъл. — Едно дете не може да бъде...

— Потърсете ги — каза Джок.

Кемпъл кимна рязко и излезе от стаята. Джок коленичи до Дермот, като гледаше обезобразеното му лице.

— Това е прекалено. Нарочно го е направил. За пример или просто се е забавлявал, Ройд?

— На него това му харесва — каза Ройд. — Дори още преди РЕМ-4, той беше убиец. Санборн го избра, защото смяташе, че най-добре ще се поддаде на обучението. — Обърна се към МакДъф, който стоеше и също гледаше надолу към Дермот. — Аз ще го заловя. — Устните му се изкривиха. — Ще го заловя на всяка цена! Забих ножа в него и той няма да го забрави. Това лудо копеле има много, много дълга памет.

— Аз също. — Устните на МакДъф бяха здраво стиснали. — Аз ще съм този, който ще отреже топките на този кучи син. Дермот беше един от моите хора. — Той се завъртя рязко на пети. — Да отидем да намерим сина на Дермот.

Срешнаха Кемпъл, който вървеше към къщата.

— Кладенецът. — Той преглътна и кимна с глава към каменния кладенец малко по-нататък. — Той е от другата страна на кладенеца.

— Мъртъв? — запита МакДъф.

Кемпъл кимна.

— Трябва да има петдесет прободни рани по тялото му.

МакДъф мълча известно време.

— А момиченцето?

— Мислим, че е в кладенеца. Осветихме дъното. — Той отново преглътна. — Или поне части от нея са в кладенеца. Той трябва да... я е заколил.

МакДъф отново изруга и тръгна към кладенеца.

— Няма нужда и вие да проверявате, сър. Онова там е синът на Дермот. — Кемпъл се завъртя на пети. — Познавам го. Не мога да сгреша.

— Не се съмнявам в теб — каза МакДъф. — Просто искам да видя със собствените си очи.

— Защо? — запита Ройд, когато двамата с Джок се изравниха с него. — Щом е мъртъв, значи е мъртъв, МакДъф.

— Трябва да запомня това.

МакДъф стигна до кладенеца и втренчи поглед в мъжа, който лежеше на земята.

— Времето ни прави номера. Омразата може да изчезне, ако не се поддържа, а паметта е най-доброто гориво. Вие може и да не разбирате, но аз не искам никога да забравя стореното от Девлин, дори да минат години, преди да го хвана.

— О, аз прекрасно разбирам — каза Ройд.

МакДъф го погледна.

— Вярвам, че разбираш.

Стегна се и после освети с фенерчето дъното на кладенеца. След което го изключи.

— Прав си, Джеймс. — Гласът му беше дрезгав. — Заклал я е. Направо я е разфасовал.

Извади мобилния си телефон.

— Ще се обадя на съдията. Остави хора тук горе, за да го посрещнат, Джок. Останалите ще се върнем в замъка.

— Аз ще остана — каза Джок. — Не искам да го оставям сега. Той беше мой приятел. Какво да кажа на съдията и хората му?

— Нищо. Някакъв психопат, който случайно е минал от тук. — МакДъф обърна гръб на кладенеца. — Не искам те да ми пречат.

И тръгна обратно към къщата. Ройд го наблюдаваше, докато той правеше знак на Кемпбъл и хората му да го последват.

— Той е много чувствителен човек. И наистина ще преследва Девлин докрай.

— Разбира се — каза Джок. — Не искам да съм на мястото на Девлин, когато го хване.

Ройд смиръщи вежди.

— Не знам дали ми харесва фактът, че и той се намесва в тази работа.

— Прекалено е късно. МакДъф вече е замесен. Той можеше и да остане на заден фон, ако въпросът беше само в това да защити Майкъл. Но сега, когато Девлин уби неговите хора, няма такъв шанс.

— Джок последва МакДъф в къщата. — А ти по-добре се върни в замъка и се погрижи за неговата охрана. Искаш ли да се обадя да изпратят кола?

Ройд поклати глава.

— Ще се справя.

Той също се обрна и закрачи по пътеката след МакДъф.
Девлин.

Защо Санборн беше изпратил това лудо копеле в замъка? Би трябвало да знае, че ще последва кървава баня.

Или може би не. Девлин винаги е бил достатъчно умен, за да накара Санборн да вярва, че той напълно контролира нещата. През последните седмици, след като беше успял да се отърси от ефектите на PEM-4, Ройд беше започнал да подозира, че Девлин не е манипулиран, а той манипулира. На Девлин му харесваше онова, което вършеше. Той обичаше кръвта и чувството за власт и сила, която убиването на хора дава. И той можеше да се наслаждава на тази ненормална страст под закрилата на Санборн. PEM-4 може да е имал минимален ефект, но Девлин беше убиец по природа.

А сега на Девлин беше даден шансът, от който той имаше нужда, за да освободи страсти си към насилие. Майкъл и Софи бяха мишението, но те не бяха достатъчни за него. Това семейство, което беше заколил, щеше само да усили жаждата му за кръв. Той никога нямаше да се спре.

Върви по дяволите, Санборн!

Гласове.

Софии вдигна глава. Беше оставила прозореца отворен. Гласовете долитаха от вътрешния двор.

Тя стана внимателно от леглото и отиде до прозореца. Долу бяха МакДъф и няколко от хората му, зад тях бавно търтеше крака Ройд. Тя почувства облекчение. Лежеше така, след като Майкъл най-после беше заспал, като се тревожеше и проклинаше наум, че не се беше обадил.

Погледна Майкъл. Той спеше дълбоко и тя го свърза с монитора. Можеше да се отдели от него за няколко минути. Тръгна тихо към вратата. След миг вече тичаше по стълбището. Отвори рязко и широко входната врата.

— По дяволите, Ройд! Защо... — Спря, като видя превръзката. — Какво се е случило?

— Ранен е. — Отговори ѝ МакДъф. — Ти си лекар, нали? Погледни раната.

Той мина покрай нея и влезе в замъка.

Ройд направи гримаса.

— Днес МакДъф е в настроение да командва. Разтревожен е. Може би имам нужда от няколко шева, но мога да се обадя и на местния лекар.

Тя слезе по стъпалата.

— Как те раниха? — Исусе, гласът ѝ трепереше. — Може би местният лекар ще ти помогне по-добре. Това не е моята специалност.

— Няма проблем. — Той понечи да мине покрай нея. — Аз ще се погрижа за раната.

— Как те раниха? — повтори въпроса тя.

— Нож.

— Бял си като платно. Колко кръв изгуби?

— Не много.

Тя не можеше да понесе повече.

— Исусе, мразя мъжете тип мачо, които се срамуват да си признаят дори моментна слабост. — Побутна го към стъпалата. — Влез вътре и ми позволи да видя раната.

— Добре. — Той започна да изкачва стъпалата, но се олюляваше.

— Никога не споря с жена, която е по-силна от мен. В момента ти определено си по-силна от мен. Това изключва ли ме от онова определение за мъжете тип мачо?

— Може би. — Тя го последва и го хвана за лакътя. — Ще видим колко чувствително ще...

Той залитна и се удари в рамката на вратата.

— Упс!

— О, за Бога!

Тя преметна здравата му ръка през раменете си и се огледа за помощ. МакДъф и хората му бяха изчезнали някъде.

— Не мога да остана тук долу. Трябва да се върна при Майкъл. Ще можеш ли да изкачиш стълбите, ако ти помогна?

— Няма проблем.

— Има проблем. — Тя започна да изкачва стълбите. — Призной.

— Добре, има проблем. — Той започна бавно да се изкачва. — Но нищо, с което да не мога да се справя.

— По-добре е да ме предупредиш, ако ще припаднеш. Не искам двамата да се търкулнем надолу по стълбите.

— Ще се кача сам. Просто ме пусни...

— Не съм казала, че искам да те оставя да паднеш. Казах да ме предупредиш, за да предпазя и двама ни от падане. Няма да те оставя сам.

— Това не е много умно. Няма смисъл и ти да паднеш.

— Нито един от нас няма да... — Тя си пое дълбоко дъх. — Макар че ти отново обиждаш моята интелигентност, а това ме кара да те оставя да паднеш и да кървиш до смърт.

— Вече не кървя.

— Просто мълкни! — Бяха стигнали площадката. Тя намести ръката му върху раменете си и започнаха отново да се изкачват. — Има и такива неща като например да приемеш помощта с благодарност.

Той мълчеше. После, като стигнаха втората площадка, каза:

— Така и не се научих на това. Когато бях дете, знаех, че трябва да се справям сам. Не си спомням някой някога да ми е предлагал помощ. После, когато отидох в армията, беше малко по-различно. Трябваше да съм най-добрият.

— И някой, който е на върха, не може да помоли за помощ?

— Аз не можех — каза той простишко.

Да, тя виждаше, че той не би могъл да свали гарда до такава степен. Беше прекалено белязан от живота и това смело и нехайно поведение би отблъснало всеки, който се опита да проникне под коравата му външност.

Исусе, тя всъщност изпитваше съжаление към него. Никой не би могъл да иска съчувствие по-малко от Ройд, но тя съчувстваше на онова малко момче, което сигурно се е чувствало ужасно самотно. Не, може би това не беше точно съчувствие. Нейните родители бяха любящи и грижовни. Едва след онзи ужасен ден до езерото тя започна да се чувства объркана и самотна. Но дори тогава имаше Майкъл и Дейв, които намаляха чувството ѝ за изолация от света. Да, това, което изпитваше, беше съчувствие. Но то не премахваше нуждата ѝ да го докосне, да му даде утеша.

— Престани! — Той я гледаше гневно. — Виждам, че отново се каниш да изразиш чувствата, които изпитваш към целия свят. Не ги искам. Дай ги на някого другого.

Тя го погледна ядосано. Беше ранен и слаб, но това не го правеше по-малко груб, както обикновено.

— Добре. Не обвинявам твоите приемни родители за това, че не са те обсипвали с грижи и ласки. Ако го бяха направили, ти вероятно щеше да ги ухапеш.

— Вероятно. — Той се усмихна. — Така е по-добре. Такава обичам да те виждам. Теб няма да ухапя. — Добави: — Освен ако не искаш да го направя.

Чувственост. Тя искаше да му даде утеха, а той отново я караше да се чувства застрашена, да застане нащрек. С всичко, което ставаше, би могла да си помисли, че отговорът на тялото й на неговото би бил по-слаб. Побърза да извърне поглед.

— Непоправим си. — Настани се на покритата с възглавнички пейка, която се намираше в коридора срещу стаята на Майкъл. — Стой тук. Трябва да проверя как е Майкъл. А ако искаш, можеш да отидеш в съседната стая, която е моята, и да ме чакаш там.

— Мисля, че ще остана тук. — Ройд облегна гръб на стената и затвори очи. — Не бързай.

Така изглеждаше по-уязвим и тя почти можеше да забрави навика му да говори грубо и онези думи. Но не биваше да ги забравя. Ройд не беше уязвим и тя не биваше да изпитва към него тази, все по-нарастваща, нежност.

— Не заспивай, защото ще паднеш от пейката. Не знам дали ще мога да те вдигна.

Той се усмихна, без да отвори очи.

— Имам ти доверие. Ще се справиш.

Тя бързо отвори вратата на стаята на Майкъл и влезе. Той все още спеше. Прекоси стаята и сведе поглед към лицето му. Спеше спокойно, но това можеше да се промени само за части от секундата. Изглеждаше толкова малък и безпомощен. Уязвим. Само преди няколко минути си беше помислила същото за Ройд, той го беше доловил и грубо беше отхвърлил нежността й. Майкъл също започваше да отхвърля всеки намек за съжаление. Той никога нямаше да бъде груб с нея, но отговорът на тези й чувства беше същият като на

Ройд, Момчето растеше и искаше сам да носи товара си. Тя обаче още не можеше да му позволи това. Още не. Искаше да го обича и защитава от всичко още малко.

Зави го внимателно с одеялото, отиде до вратата и я открехна. Ройд отвори очи.

— Окей?

София кимна. Той с мъка се изправи на крака и тръгна по коридора.

— Тогава да приключим с това. Знам, че искаш да се върнеш при него.

— Да, така е.

Той се държеше несигурно на краката си, обаче София не се опита да му помогне. Щеше да се справи, а в момента не искаше да го докосне. Последва го и отвори вратата.

— Ще оставя моята врата отворена. Ще го чуя. — Запали осветлението и кимна към стола, поставен в другия край на стаята. — Седни. Ще изтичам долу, за да взема комплекта за първа помощ, ако успея да намеря МакДъф или някой от хората му.

— Не мисля, че ще имаш проблеми да намериш МакДъф. Няма да си е легнал. — Той се отпусна на стола. — Трябва да се погрижи за някои неща.

— Какви неща... — Тя не довърши, а тръгна към вратата. — Ще говорим, щом те зашия. А ако не ми помогнеш...

— Ще махнеш шевовете?

— Няма да съсиша собствената си работа. Ще намеря друг начин.

— Господ да ми е на помощ! — прошепна той.

— Ослушвай се за Майкъл.

И тя излезе от стаята.

— Готово. — Отстъпи назад, след като довърши превръзката. — Отвратително. Вероятно е по-добре да отидеш да ти прелеят кръв и да проверят работата ми.

Той поклати глава.

— Ти решаваш. — Сви рамене тя.

— Така е. Раната ще заздравее бързо. — Ройд направи пауза. — А и мисля, че отсега нататък нещата ще започнат да се развиват много

бързо.

— Защо? Кажи ми. Какво се случи тази вечер?

— Онези овце, които почти бълснахме на пътя. Бяха като червена светлина за Джок и МакДъф. Изглежда, на овчаря, който се грижел за тях, можело да се разчита напълно. Той никога не оставял овцете да скитат наоколо. Като се има предвид ситуацията, струваше си това да се провери.

— И какво открихте?

— Един от хората на Санборн, Девлин. — Той кимна към раната си. — В гората. Забих нож в рамото му, но той успя да избяга. И аз реших да се върна да проверя как сте.

— И нищо не ми каза! — процеди тя през зъби.

— Нямаше време, а и ти успокояващ сина си.

— Защо да е нямало време?

Той мълча един миг.

— Трябаше да отидем да проверим как са овчарят и семейството му.

София го изучаваше с поглед. Каза ѝ за Девлин, но не искаше да ѝ каже нищо за този овчар.

— И?

— Мъртви са. Грозна смърт. Овчарят, съпругата му, синът му и внучката му, момиченце на около седем години.

Шокът започна да приижда на вълни.

— Какво?

— Чу ме. Искаш ли да повторя?

— Защо? — прошепна тя.

Той сви рамене.

— Може би овчарят е попаднал на Девлин и той го е убил, за да не го издаде. — Той стисна устни. — Не, мисля, че Девлин е имал възможност да го убие и се е възползвал от нея. Той е кръвожаден кучи син. Едно малко момче не би било достатъчна жертва за него. Той иска да има повече мишени.

— И ти реши, че може да е дошъл направо в замъка?

— Всъщност не. Но Девлин има изумителна поносимост към болката и аз трябаше да бъда сигурен — каза той рязко. — Исках да чуя гласа ти. Имах представа какво ще открием, като отидем до къщата

на овчаря. Не исках да мисля за теб, докато гледам свършеното от Девлин. Знаех си, че то ще ме разтревожи.

Тя разшири очи от ужас.

— Разбира се, подобно нещо би разтревожило всекиго.

Той поклати глава.

— Подобно зрелище не би имало никакъв ефект над мен в месеците, последвали излизането ми от Гарууд. Тогава сякаш имах мазоли вместо чувства. Не чувствах нищо. Не изпитвах нищо. — Направи гримаса. — Един от страничните ефекти на PEM-4. Той трая дълго време.

— Мили Боже!

Той поклати глава.

— Ето че отново се изпълни с чувство за вина. Трябаше да се сетя, че ще стане така. За някой като теб, това е толкова ужасно, колкото и контролът над мозъка. Ако това ще те накара да се почувствуаш по-добре, онова, което видях в къщата на овчаря, направо ме разкъса. Момиченцето... — Той прогълътна. — Да, доста неща изпитах там, на онова място.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре. — Гласът ѝ беше неравен — извисяващ се, загълъхващ. — Не искам да изпитваш каквато и да е болка. Тези бедни хорица... — Пое си дълбоко дъх. — Нищо чудно, че МакДъф беше така рязък с мен. Вероятно смята, че аз съм отговорна.

— Може би. Ще трябва да попиташ него утре сутринта. Знам, че е като полудял и е решил да преследва Девлин. Ако аз не го хвана първи. — Видя изражението на лицето ѝ и добави: — Няма да те оставя. Няма да го преследвам. Той сам ще дойде при мен. Девлин не обича да му причиняват болка, а аз забих нож в тялото му. Дори Санборн да го оттегли от тази работа, той пак ще е по петите ми.

— Каква утеша!

— Да. Това ще улесни нещата. — Той се изправи с мъка на крака.

— Знаеш ли къде ще спя аз в този музей тук?

— Стаята през две врати. Ще ти помогна... — Тя не довърши. — Забравих. Иди сам. Ако припаднеш в коридора, ще те прекрача, когато слизам за закуска сутринта.

— Добре, само да не ме настъпиш. — Той тръгна към вратата. — Ако двамата с Майкъл имате нужда от мен, извикай ме.

— Искаш да кажеш, ако имаме нужда от помощ!

— Да. — Той се спря при вратата. — Не искаш ли да ме съблечеш и да ме сложиш в леглото? Ще ти позволя.

— Не, не искам. Имаш възможност да го сториш сам.

— Страхливка! Но за мен това също е добре. Тази вечер не съм много на себе си.

Тя го загледа как излиза бавно от стаята. Изкушаваше се да го последва. Сигурно го болеше, вероятно беше по-безпомощен, отколкото изглеждаше или признаваше. Беше по-открит с нея отпреди, а това, без съмнение, се дължеше на болката и шока. Вероятно в момента копнееше за онази безчувственост, дължаща се на PEM-4. Или поне му се е искало да е безчувствен там, при къщата на овчаря. „Страницен ефект“, беше казал. Още един ужас, който е трябало да преодолее. Колко още странични ефекти е имал PEM-4 над хората от Гарууд?

Едно по едно. Не би могла да се справи с нищо, ако мислеше за всичко едновременно. Не би могла да се справи с настоящето, ако мислеше за Гарууд. Трябаше да продължи напред. Трябаше да защити сина си и да унищожи Санборн и Бош.

А на сутринта трябаше да се изправи лице в лице с МакДъф и да го изслуша, а той вероятно щеше да ѝ каже да вземе сина си и да изчезне и от замъка, и от живота му. След този ужас, причинен на хора, обичани от него, не би могло да има друг резултат. Ройд беше казал, че той е ядосан, а тя беше виновна за смъртта, донесена от друг свят в този мирен кът.

„Ще се изправя срещу това утре“, помисли си уморено тя и тръгна към вратата. А сега трябаше да остане при Майкъл, за да е сигурна, че неговият собствен ужас няма да го посети през нощта.

ГЛАВА 13

— Може ли да говоря с теб?

МакДъф вдигна поглед от бюрото си и се изправи на крака.

— Нямам много време, мис Дънстън. След около час съдията ще доведе тук хора от Скотланд Ярд.

— Няма да те бавя. — Тя влезе в библиотеката. — Трябва да поговорим.

— Разбира се. Щях да дойда при теб по-късно. Как е момчето?

— Не много добре. Не бих могла да очаквам друго. Видях го само за няколко минути, преди да влезе под душа, но ми изглежда по-добре, отколкото беше снощи. Очаквах го.

— Откакто е тук, е имал само един кошмар. Може би ще ги преодолее.

Тя поклати глава.

— Не знам.

— Седни и престани да се суетиш — каза МакДъф. — Ужасно съм уморен, защото имах дълга и тежка нощ, а утвивостта изисква да стоя прав, докато ти не седнеш. Освободи ме от това нещастие. Това е кръст, който нося, защото съм отгледан с определени правила.

Седна на стола, който ѝ посочи.

— Той е удивително голям, но пък е и удивително удобен.

— Съгласен съм. Затова и се боря още да го запазя и не е отишъл в някой музей. Кафе? — Не изчака тя да му отговори, а ѝ напълни чашка от гарафата, поставена на бюрото му. — Сметана?

Софии поклати глава.

— Много си любезен с мен. Очаквах да си ядосан.

— Ядосан съм. Ужасно! — Облегна се назад. — Но не на теб. Приех Майкъл и аз съм този, който е отговорен за последствията. Очаквах обаче ударите да са насочени срещу мен, не срещу хората ми. Това клане снощи е напълно безсмислено.

Тя потрепери.

— Да, така е. Ройд ми каза, че било ужасно. Очаквах да изгониш и мен, и Майкъл.

— И да позволя на онзи кучи син Санборн да си мисли, че е спечелил дори тази малка битка? Че може да изпрати убиеца си при нас и да ме изплаши, та да пратя Майкъл обратно в ръцете му, за да го използва срещу теб? — Очите на МакДъф блестяха гневно. — Ще стоите тук и ще сте в безопасност, дори само за да го ядосам.

— Може да се наложи да тръгнем и без да ни изгониш. Полицията може да те посети, ако разбере, че съм изпратила Майкъл тук. — Устните ѝ се изкривиха в гримаса. — Може да помислят, че съм достатъчно луда да поsegна на сина си.

— Ще се опитам да отвлека вниманието на Скотланд Ярд от това. — Той смръщи вежди. — Но съм малко неспокоен. Няма да се чувствам спокоен, че Майкъл е тук, след като аз напусна замъка.

Тя замръзна.

— Ти заминаваш?

— Защо си изненадана? Девлин уби мои хора. Не мога да позволя това да му се размине. — Смръщи вежди. — Не се тревожи. Ще се погрижа за безопасността на момчето.

— Току-що каза, че чувстваш, че не можеш да му осигуриш безопасност, докато те няма.

— Казах, че може би няма да е в безопасност, ако тук няма подходящ човек, който да го пази. Но работя по въпроса.

— Няма нужда ти да правиш нещо по този въпрос. Майкъл е моят отговорност. Аз съм тази, която трябва да се погрижи никой да не го нарани. — Тя се изправи. — Ти прави онова, което трябва да правиш. Аз ще се погрижа за сина си.

— Не, няма да стане така.

Тя го гледаше, сякаш не вярваше на ушите си.

— Моля?!

— Може да имам нужда от теб и Ройд. Вие сте затънали до гуша в тази каша и имате информация и виждане по въпроса, които аз нямам. Не искам да се тревожиш за сина си и да не можеш да правиш нищо друго.

— Боже мой! — Тя поклати глава. — Ти си същият като Ройд.

— Искаш да кажеш, че съм загрижен за себе си? По дяволите, да! Ще защитя момчето и без друго, но ако това да те предпазя от грешки,

ще ми даде онова, което искам, можеш да се обзаложиш, че ще го направя. — Той махна с ръка. — Изтичай да намериш Майкъл и Ройд. Ще имам малко работа със съдията и с инспектора от Скотланд Ярд, който ще разследва смъртта на Дермот. Опитай се да не се мяркаш в полезрението им. Не искам те да знаят, че тук, в имението, имам непознати.

— Аз също не искам — каза тя сухо. — Вероятно ще заподозрат мен и в тези убийства.

Тя затвори вратата и тръгна по коридора. Не знаеше какво беше очаквала от МакДъф, но не беше това. Той продължаваше да я изненадва. Беше арогантен и властен, а в следващата секунда се превръщаше в обаятелен човек. Единственото, което със сигурност беше научила за него, беше, че той е човек, с когото другите трябва да се съобразяват, и че тя трябва винаги да е нащрек с него.

— Защо се мръщиши така?

Софи вдигна поглед и видя Джок да стои до входната врата. Той се усмихваше леко, но усмивката не стигаше до очите му. Изглеждаше напрегнат и тъжен. „*И защо да не е така?*“, помисли си със съчувствие. Беше стоял буден цяла нощ, а освен това, беше приятел със сина на онзи овчар.

— Ти сега ли се върна?

Той кимна.

— Трябваше да остана там до пристигането на инспектора от Скотланд Ярд. Местният съдия не искаше да ме пусне да си тръгна. — Направи гримаса. — Макар да прекара половината нощ в телефонен разговор с МакДъф, който се закле в моето алиби.

— Не биваше ти да оставаш там. С твоя произход и... Логично е...

— Знам. На МакДъф това също не се хареса. — Той смени темата. — Защо се мръщеше? Видях те да излизаш от библиотеката.

— Тогава знаеш защо съм разтревожена. МакДъф е ужасно арогантен. Казах му, че е същият като Ройд.

— Да, има определени сходства. И двамата са безмилостни и загрижени преди всичко за себе си. С какво те ядоса МакДъф?

— Каза ми, че той ще се погрижи за Майкъл, независимо дали това ми харесва или не, защото от мен няма полза, когато изпълнявам ролята на майката, а би могъл да ме използва, когато му потрябвам.

Той се засмя.

— Сигурно е бил уморен. Обикновено е по-дипломатичен. МакДъф може да очарова всекиго и да накара дори птиците да слязат от дърветата, ако реши.

— Е, тази сутрин не беше решил да бъде очарователен. Каза ми да не се мяркам пред очите на съдията и инспектора. Каза още, че ще говори с мен по-късно.

— И ти ще изпълниш ли казаното?

— По дяволите, не. — Тя уморено въздъхна. — Да, няма да се мяркам пред очите на съдията и инспектора. Ще съм глупава, ако го направя. Не искам Скотланд Ярд да ми диша във врата. Но няма да позволя на МакДъф да ми казва какво да правя. Аз сама трябва да вземам решенията си. — Тя поклати глава. — Макар, Господ ми е свидетел, напоследък да ме подмятат насам — натам и да се чувствам като пиян моряк, попаднал в ураган.

— МакДъф е много добър с Майкъл, Софи — каза той тихо.

— Виждам. Не всяко момче си има лерд, с когото да играе футбол. А Майкъл спомена нещо и за търсене на съкровище. Дали МакДъф не е измислил това за негово забавление?

Той сви рамене.

— Има разни истории. Във всеки случай, това няма да позволи на Майкъл да скучае. Той е малко момче, което е далеч от дома си.

— И аз съм благодарна за това. Но не е достатъчно, че да позволя на МакДъф да ме прегази.

— Ще поговоря с него.

— Прави, каквото искаш. — Тя се обърна и започна да се изкачва по стълбите. — Ще отида да видя как е Ройд. Беше доста слаб. Не е трябало да върви пеш до замъка снощи.

— Аз му предложих да се обадя за кола.

— Не обвинявам никого. Вината е единствено негова — каза тя през рамо. — Този идиот си мисли, че е Супермен.

— Не си бил особено тактичен — каза Джок на МакДъф, когато влезе в библиотеката. — Софи не обича да ѝ казват какво да прави. Ще имаш късмет, ако не грабне Майкъл и не изчезне.

МакДъф вдигна поглед.

— Бях прекалено разтревожен и изнервен, за да бъда тактичен. Трябаше да ѝ кажа да се скрие някъде, докато си тръгнат онези от Скотланд Ярд. Те идват ли вече насам?

— Движат се петнайсет минути след мен. Той се казва Мактавиш и е приятен човек. — Усмивката му изчезна. — Когато не обвинява мен за онова клане. Накара ме да гледам, когато изтегляха момиченцето от кладенеца. Мисля, че искаше да види реакцията ми.

МакДъф изруга тихо.

— Казах ти, че не трябва да оставаш.

— Марк ми беше приятел. — Той мълча секунда-две. — Кога ще тръгнем след Девлин?

— Скоро. Първо трябва да уверя Скотланд Ярд, че ти не си виновен в нищо — каза той мрачно.

— Тя няма да те чака — каза Джок. — Освен ако не накараш Ройд да се намеси. Софи ще приеме съвет от него.

— Тогава ще говоря с Ройд. — Той се изправи. — Ще изляза, защото искам да се срещна с инспектора във вътрешния двор. Имам нужда от въздух. — Смръщи вежди. — Ти също не му се мяркай пред очите. Не искам да те вижда повече.

— Мислиш, че като не ме вижда, няма да мисли за мен?

— Нещо такова. — Той тръгна към вратата. — Просто не искам да му се мяркаш пред очите.

— Тогава послушно ще се скрия, както ще направят и другите. Някакви други заповеди?

— Послушно? Ти не знаеш значението на тази дума. — Той се спря на прага. — Да, можеш да направиш нещо за мен.

— Аз съм на твоите услуги.

— Обади се на Жан Макгуайър и разбери къде е и дали ще може да приеме обажддане от мен днес следобед.

— Защо не го направиш сам?

— Няма да навреди, ако ти се обадиш първи да провериш. Тя винаги те е харесвала и знае, че ти не си заплаха за нея.

— Не, тя никога не ме е смятала за заплаха, дори тогава, когато можех да бъда. Невероятно. — Той наклони глава. — И мислиш, че смята теб за заплаха?

— Възможно е. Просто ѝ се обади.

Майкъл не беше в стаята си. Какво, по дяволите...? Беше му казала да я чака.

— Той е добре.

Тя се обръна и видя Ройд, застанал на прага.

— Майкъл те чака в моята стая. Дойдох да проверя как е и реших, че ще предпочетеш той да има компания. Помогна ми да сменя превръзката си. И така поне беше зает с нещо.

— Да, добре. Благодаря ти. — Тя го изучаваше с поглед. — Малко си блед, но си по-добре отпреди. Добре ли спа?

— Достатъчно добре. Защо не слезем долу да потърсим храна?

— Не още. При МакДъф има инспектор от Скотланд Ярд. Той иска да останем скрити, докато инспекторът си замине.

— Тъй като обратното означава катастрофа, ще се съгласим с него, нали? Говори ли вече с МакДъф?

Тя кимна.

— Ти беше прав. Той има намерение да преследва Девлин и иска да ни използва, за да го намери. Не, това не е достатъчно силно казано. Има намерение напълно да ни използва. И мисли, че може би Майкъл няма да е в безопасност тук след заминаването му. Опитва се да измисли някакъв друг план.

— И това те тревожи? Защо?

— Нямам нищо против някой да се опитва да защити Майкъл и да му осигури безопасност. Но, да, тревожи ме фактът, че МакДъф не дава пет пари за това, как аз искам да бъде свършено това.

— Сигурен съм, че ти ще промениш неговото отношение. — Той направи гримаса. — Точно както промени моето.

— Няма много време. Надявах се, че ще мога да разчитам на МакДъф поне още малко. — Тя направи пауза. — Мислиш ли, че Девлин е трябвало да убие Майкъл, или това е било капан за мен?

— Може да е всяко от двете.

— По дяволите, как тогава аз ще...

— Има нещо, което трябва да знаеш. Кели ми се обади тази сутрин.

Тя се напрегна.

— И?

— Казах му да наблюдава кораба. Отплавал е снощи.

— Какво? Но ти каза, че не са пренесли всичко от сградата...

— Очевидно са взели всичко, което им е необходимо, и са решили да оставят останалото.

— По дяволите, тогава как...

— Спокойно. Кели работи по въпроса. Наел е ланчия и е настигнал кораба, преди да е излязъл от канала. Опитва се да го държи под око, без самият той да бъде забелязан. Корабът се е отправил на юг.

— А Санборн?

Той сви рамене.

— Кели може да бъде само на едно място. Но ако успеем да проследим кораба, можем да се надяваме, че Санборн и Буш ще имат среща с него, когато той пристигне на мястото, закъдето е тръгнал.

— А ако нямат?

— Тогава ще се тревожим за това. Или поне аз ще се тревожа. Ще тръгна веднага, за да отида при Кели, но не се налага и ти да дойдеш с мен. Ако предпочетеш да останеш с Майкъл и...

— Тихо. Знаеш, че трябва да замина. — Но все пак трябваше да защити и Майкъл. — А и ти ми каза, че можеш да имаш нужда от мен. Защо така изведнъж реши, че не съм необходима?

— Никой не ми е необходим. Справял съм се без теб през целия си живот. Ти би могла да ми помогнеш, но няма да си ми от полза, ако непрекъснато се тревожиш за сина си. Така че, по-добре да не идваш с мен.

— Това е особено приятно. Ти сигурно си най-... — Тя спря, втренчила поглед в смръщеното му лице. — Мили Боже, вярвам, че се опитваш да ме защитиш. Колко странно.

— Не е странно. Казах ти, че ще те защитя, ако мога.

— А после започна да ме хвърляш в огъня при всяка възможност.

— Не се налагаше да те хвърлям, ти сама го искаше. — Той сви рамене. — А това вече не е въпрос на избор. Трябва да правиш това, което се налага.

— И ще го направя. Така че, просто мълкни. Не ти приляга да бъдеш нежен и благороден. Много по-убедителен си, когато си груб и безмилостен. — Тя отиде до прозореца и погледна към вътрешния двор. — Там долу има паркирана кола. Сигурно е на инспектора. Още не можем да слезем. — Тя се обърна и затършува из чантата си. — Сега имам възможност да видя какво има на диска, който намерих в

сградата. Ще го пусна на моя компютър. Ще останеш ли при Майкъл през това време?

— И аз искам да го видя.

— Ще ти кажа какво има. Може да не е нещо важно.

— Щом е бил в онзи сейф, трябва да е нещо важно.

— Аз мога ли да ви помогна с нещо?

Обърнаха се и видяха Джок, застанал на прага. Той погледна първо Софи, после — Ройд.

— Нима долавям известно несъгласие между вас?

— Да, можеш да ни помогнеш — каза Ройд. — Ще отидеш ли да развлечаш Майкъл, докато ние проучим този диск?

— Разбира се. Не след дълго ще слезем до игрището. На него му харесва там. Инспекторът почти приключи разговора си с лерда. МакДъф е толкова важна личност, че дори от Скотланд Ярд се отнасят към него с уважение.

— Чакай — каза Софи. — Ти защо дойде?

— За да подействам умиротворяващо. Макар не между теб и Ройд. Говорих с МакДъф. Той осъзнава, че не е бил тактичен. Иска най-доброто за теб и момчето, Софи. И прави всичко възможно да измисли нещо.

— За да може да е свободен да преследва Девлин.

Той се усмихна.

— О, надявам се, че ще остави това на мен. Имам някои особено добри идеи по въпроса.

Той излезе. Софи потрепери, докато гледаше след него. Беше красив като зората и смъртоносен като пепелянка. Тя не беше свикнала с тази страна на Джок.

— Исусе.

— Ти не видя онова малко момиченце, нарязано и хвърлено в кладенеца — каза Ройд тихо.

Тя рязко кимна.

— Просто... се изненадах. — Обърна се, отиде до брезентовия чувал и извади лаптопа си. — Трябва да се залавям за работа. Не мога да оставя Майкъл сам за дълго, когато е разтревожен. — Седна на леглото и постави диска в компютъра. — Сега, да видим какво имаме.

— Числа — измърмори Ройд.

— Формули — поправи го разсеяно тя. После застина. — РЕМ-4.

— Какво?

— Не е моята формула, но и тук моята е използвана като основа.

— Ти знаеше, че това ще се случи.

— Но не точно така. — Погледът ѝ не се отделяше от екрана. —

Това е различно.

— Колко различно?

— Още не знам. — Тя отиде на долната страница. — Но не ми харесва. Можеш да се махнеш. Ще ми трябва известно време.

— Нещо, което мога да направя?

— Махни се — повтори тя.

Отиде на по-следващата страница. Нищо друго, освен формули. Сложни формули. Който и да беше свършил тази работа, той беше блестящ учен.

— Колко време ще ти е необходимо?

Тя поклати глава.

— Окей, ще се върна след два часа.

Той каза и нещо друго, но тя не го чу. Беше изцяло погълната от химическите уравнения. Виждаше някаква повторяемост, някакъв модел...

МакДъф се обади на Жан Макгуайър късно през следобеда. Тя вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Какво си намислил, МакДъф? Не е типично за теб да накараш Джок да ми се обади и да подготви почвата.

— Трябваше да се уверя, че ще бъдеш на разположение. Има нещо, което трябва да обсъдя с теб.

Тя мълча няколко секунди.

— Така ли? А аз реших, че искаш да говоря с Джок и да си спомня доброто старо време.

— Бих могъл да си спомня доброто старо време с теб — каза той тихо. — Ние имаме много общи спомени.

— Но сега отношенията ми с Джок не са нито толкова напрегнати, нито толкова остри.

— Дадох ти достатъчно време да ги изгладиш. И ти се обадих само два пъти. А много се изкушавах, Жан.

— Какво искаш, МакДъф?

— Как е твоята прекрасна Ийв Дънкан?

— Без сарказъм. Тя е прекрасна.

— Не съм използвал сарказъм. Възхищавам ѝ се. Как е тя?

— Работи до изтощение, както обикновено. Извикаха я във Вашингтон да преподава в медицинското училище.

— А Джо. Джо с нея ли е?

— Не, той е тук. — Тя направи пауза, после повтори: — Какво искаш, МакДъф?

— Услуга. Малко от твоето време.

— Аз съм много заета. Имам изложба след по-малко от месец.

— Ах, но съм сигурен, че имаш време за роднините си.

— Ние не сме роднини.

— Няма да спорим за това. Роднини или не, знам, че имаш добро сърце и не би искала нищо да се случи на едно невинно дете.

— МакДъф.

— Имам нужда от теб, Жан. Ще ме изслушаш ли?

— Няма да позволя да ме използваш.

— Дете, Жан.

Тишина.

— Дяволите да те вземат! — Тя въздъхна примирено. — Казвай.

Дланите на Софи се потяха. Тя дишаше дълбоко. За трети път преглеждаше формулите, за да е сигурна, че е права. Надяваше се, против здравия разум, че греши. Но не грешеше. Няколкото подчертани реда в края на диска казваха всичко, но тя не искаше да повярва.

Извади диска от компютъра и го остави обратно в обложката му. В стаята вече ставаше тъмно. Беше почти времето за залез-слънце.

„Стани. Иди и кажи на Ройд.“

Той беше идвал три пъти през деня, а тя не му беше обърнала никакво внимание. Сега искаше да сподели този кошмар с някого.

Отиде в банята и напръска лицето си с вода. Така беше по-добре.

— Хавлия?

Ройд стоеше на прага на отворената врата и ѝ подаваше хавлия.

— Благодаря.

Софии подсушши лицето си. Той ѝ подаде димяща чашка кафе.

— Оставила си това, което ти донесох в гарафата, да изстине. Мисля, че сега имаш нужда от освежаване.

— Да. — Кафето беше силно и горещо. — Къде е Майкъл?

— Току-що го оставих. С Джок се редувахме да му правим компания. Сега те двамата са на игрището.

— Ще се наложи да му обясня защо не съм имала възможност да съм с него.

— След като обясниш някои неща на мен — каза Ройд. — Първото е да ми кажеш защо си бледа и трепериш така, сякаш си болна от малария.

— Не треперя.

Но веднага осъзна, че трепери. Не можеше да отиде при Майкъл в това състояние. А и искаше да говори с Ройд.

— Много съм разтревожена. — Тя отиде в спалнята и се отпусна тежко на леглото. — Проверих три пъти, Ройд. Вярно е.

— Какво е вярно?

— Санборн е направил крачка напред след Гарууд. Наел е учен, който да разшири свойствата и ефектите на PEM-4.

— Разшири?

— PEM-4 може да се произвежда само в малки количества. Това беше един от проблемите, по които работех. Масовото производство щеше да е много скъпо. Лекарството всъщност щеше да е недостъпно за широките маси.

— И ученият, нает от Санборн, е успял да разреши проблема?

— Увеличил е потенциала толкова много, че дори разтворено във вода, лекарството запазва свойствата си.

— Вода? — Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. — Чаша вода?

Тя поклати глава.

— Или цистерна. Спомняш ли си, онзи шофьор на камион каза, че на кораба товарят цистерни?

Той кимна.

— Продължавай.

— Имаше няколко реда в края на формулите. Макар и със сериозни проблеми, първоначалните тестове бяха обещаващи. Горшанк обещава експериментът на острова да е успешен.

— Остров? Значи търсим остров.

— Вероятно.

— Знаем ли първото име на Горшанк?

Тя поклати глава.

— Той трябва да е един от учените на Санборн, но никога не съм чувала за него.

— А за експеримента?

— Защо Санборн има нужда от всички тези цистерни PEM-4? — Тя навлажни устни. — Не говорим за контролиран и ограничен експеримент.

— И ти предполагаш?

— Той ще изсипе цистерните във воден източник на острова и ще наблюдава какво ще се случи.

Той кимна.

— Има смисъл.

— Как можеш да си толкова спокоен? Той иска да види дали ще може да превърне цялото население на острова в зомбита.

— А после ще продаде новата формула за най-високата предложена цена — каза Ройд. — Ще бъде замърсена водата, ще бъдат заразени всички растения. Много грозно.

— Аз не съм стигнала чак толкова далеч — каза Софи. — Не исках да прогледна по-далеч от катастрофата на острова. — Но сега осъзна, че мисълта се таеше някъде в подсъзнанието й. — В този експеримент могат да загинат хора.

— Или да бъдат доведени до състояние, в което ще станат жертва, на която и да е терористична група.

— Трябва да спрем това.

— Да. — Ройд тръгна към вратата. — Но поне имаме начало. Горшанк. Може да ни е много трудно да стигнем до Санборн и Бош, но да стигнем по-лесно до Горшанк.

— Ако знаем кой е и къде е той. — Тя го последва в коридора. — Ти имаш връзки. Не можеш ли да откриеш нещо?

— Мога да опитам. Но трябва да действаме бързо. И ще ни е нужна всичката помощ, която можем да получим. — Той я погледна през рамо. — Ще посветя и МакДъф във всичко това. Не мога да ти помогна, ако все още си настроена против него. Говорих с Джок и той каза, че МакДъф има достъп до източници на информация, до които аз

нямам. Той има връзки навсякъде — от британския парламент до американската полиция.

— Не оспорвам. — Тя направи гримаса. — Макар да не вярвам полицията да послуша някого, поне що се отнася до мен. Ще оставя МакДъф да направи каквото може, за да спре Санборн. Можем да имаме несъгласия само относно Майкъл.

— Това е между вас двамата. — Той тръгна надолу по стълбите.

— Ще те оставя сама да се разбереш с него за това.

— Благодаря — каза тя с ирония. — Много си мил.

— Нали искаш да бъда такъв? — каза той грубо. — Не искаш да ти се меся и да ти преча. Непрекъснато говориш за това, колко е хубаво хората да се разбират и да си помагат, но си същата като мен. Наранявана си толкова много пъти, че се страхуваш, че и аз ще го направя. Е, може и да те нараня. Но не нарочно. Не и ако мога да го избегна. И ще убия всеки друг, който се опита да го направи. По дяволите, да, бих убил заради теб. Независимо дали това ти харесва или не.

Тя се спря и го загледа втренчено, шокирана от неговия изближ на чувства.

— Прекалено грубо ли е за теб? — Той извърна поглед от нея и продължи да слиза по стълбите. — Много лошо, тогава. Трябваше да го кажа. Бях прекалено дипломатичен до сега, ако питаш мен, думите бяха заседнали на гърлото ми, душаха ме.

— Дипломатичен? Ти?

— По дяволите, да. — Той смръщи вежди. — Сега, ако ще дойдеш при МакДъф с мен, побързай.

И той тръгна към библиотеката. Тя продължи бавно да слиза по стълбите. Той се държеше все така нахално, като господар. Би трябвало да е ядосана. Той не само беше груб, но си позволяваше да преценява нея и нейните постъпки. И дори да заплашва. Само че заплахата не беше отправена към нея. Мили Боже, той дори беше предложил да убие заради нея! И наистина можеше да го направи.

— Побързай! — подхвърли ѝ през рамо.

Тя инстинктивно ускори крачка. Трябваше да изложат проблема пред МакДъф и да видят дали ще може да им помогне. Моментът не беше подходящ да се опитва да разгадае загадката на име Мат Ройд.

— Горшанк — повтори МакДъф. — Инициали? Първо име?

— Имаме само фамилията — каза Софи. — Днес следобед се опитах да видя какво има на името Горшанк в Интернет в различни университети и организации на учени. Нищо.

— Възможно е това да не е американски учен.

Тя кимна.

— Възможно е. Но проверих и в международните организации.

Няма нищо на името Горшанк.

— Има много добри учени от Източна Европа, които работеха в съветския блок по някои наистина отвратителни проекти. Те не бяха окуражавани да правят нито опитите си, нито имената си, достояние на света — каза Ройд. — След разпадането на съветския блок се пръснаха в различни краища на света.

— Ако той е част от тази група, все ще е в нечий списък — каза МакДъф. — Вероятно в списъка на Държавния департамент или в списъка на ЦРУ. Познавам някои хора. Ще видя какво мога да направя.

— Колко време ще е необходимо?

Той сви рамене.

— И аз бих искал да знам. Дори да го идентифицират, възможно е да не могат да го намерят. Може вече да е за минал за този остров.

— Можем да се надяваме, че Санборн няма да иска той да пристигне там преди тях — каза Софи. — Те много внимателно пазят формулите на PEM-4 и не биха рискували някой от клиентите им да се добере до учения, който знае формулите.

— Основната дума тук е „надяваме се“ — каза МакДъф.

— Ще се заема с това веднага. Няма...

Звънна телефонът на Ройд.

— Извинете ме. — Той натисна бутона. — Ройд. — Заслуша се.

— По дяволите. Не, знам, че не си можел нищо да направиш. Обади ми се, когато стигнеш до пристанището. — Той затвори. — Кели е изгубил „Констанца“.

— Не! — прошепна Софи.

— Попаднал в буря. Имел е късмет, че е излязъл жив от нея. Нямало как обаче да наблюдава кораба. Докато излезе от бурята, те вече се били отдалечили.

Тя се отпусна на стола.

— Няма ли някакъв начин да ги проследи?

— Ако имаше последното радарно оборудване, може би щеше да има шанс. Когато обаче наемал ланчията, не могъл да каже нищо друго, освен че бърза. Трябвало е да тръгне веднага или е щял да ги изгуби още тогава. — Той се обърна към МакДъф. — По-добре да намерим някаква друга връзка. — Изправи се. — А аз трябва да се махна оттук. Не искам да съм от другата страна на Атлантика, когато се обадите и ми кажете къде мога да намеря Горшанк или острова.

И той излезе от библиотеката.

— Ти искаш да отидеш с него. — МакДъф изучаваше лицето й.

— Трябва да отида с него. — Ръцете на Софи бяха свити в юмруци. — Аз отворих тази кутия с червеи. И аз трябва да я затворя.

МакДъф бавно кимна.

— Майкъл?

— Разбира се, съществува и Майкъл. Няма да го оставя тук, ако нито ти, нито Джок сте при него. Освен ако не си променил решението си?

— Не, ще тръгна веднага, щом свърша работата, която току-що ми възложихте. — Направи пауза. — Но може би имам решение.

— Решение?

— Имам приятелка, която пътува насам. Ще пристигне след няколко часа.

— Тя?

— Жан Макгуайър. Тя води със себе си приемния си баща. Ще останат колкото е необходимо.

— И защо да ѝ имам доверие?

— Защото аз ѝ имам доверие. — Той се усмихна. — И защото баща ѝ е детектив от полицейското управление в Атланта и един от най-умните и най-издръжливи мъже, които би могла да искаш за закрила на сина си.

— Полицията? Луд ли си? Те ще вземат Майкъл под попечителство. Мислят, че съм маниачка и убийца.

— Аз им обясних каква е ситуацията. Джо Куин е човек мъдър, с опит, и знае, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Също така, той обича Жан и ѝ има доверие. Щом се е съгласил, ще остане до края. Ще оставя тук Кемпбел и няколко от хората си със заповед да се подчиняват на Куин безпрекословно. Няма да има проблеми.

Тя все още не беше сигурна. Полицай, на когото МакДъф имаше доверие. Звучеше добре, Майкъл може би щеше да е в безопасност.

— Не знам...

— Жан Макгуайър е много силна, много умна и има добро сърце — каза МакДъф. — Напомня ми малко за теб. Затова се сетих за нея. Израснала е в няколко приемни домове, едва след това я осиновиха. Знае какво е да си самотен, да страдаш. Също така, знае как да се бори. Майкъл ще я хареса. Не знам човек, който би могъл да се справи с неговите психологически проблеми по-добре от Жан. — Той се усмихна. — Макар да не знам дали тя играе футбол. Това може да е проблем.

— И си сигурен, че Майкъл ще...

— Той ще е в безопасност — каза МакДъф. — Кълна се. Жан ще се грижи добре за него. Това е правилното решение. Можеш да заминеш с чиста съвест и освободено съзнание. Наистина.

Тя му повярва.

— Искам да говоря с нея и баща ѝ.

— По-добре да разговаряте по телефона — каза МакДъф.

— Не мисля, че Ройд ще чака.

— Ще чака — каза тя мрачно. — Дори да трябва да го завържа. Трябва да говоря и с Майкъл, а после да позвъня на Жан Макгуайър. Може да пожелая да разговарям и с Джо Куин. Не мога да позволя обаче и на Ройд да замине без мен.

— Мисля, че той си търси извинение, за да те остави тук.

— Защо мислиш така?

Той сви рамене.

— Интуиция? Може би Ройд се намира в затруднено положение и му е трудно да направи избор. А това може да е много мъчително за някого, който е свикнал да се съобразява само със себе си. Той не иска ти да бъдеш ранена, но пък, от друга страна, може би ще успееш да му помогнеш да залови Санборн.

— Появярай ми, Ройд не позволява на чувствата да му пречат да вземе решение.

„Бих убил заради теб.“

— Ти май се сети нещо. — МакДъф изучаваше лицето ѝ.

— Не казвам, че Ройд е човек, който би допуснал слабост. Но предполагам, че той също може да се поддаде на стимул, който не е

пряко свързан с отмъщението. А това може да го направи непредсказуем.

— Той е непредсказуем от мига, в който го срещнах. — Тя тръгна към вратата. — Ще ми уредиш ли телефонен разговор с Жан Макгуайър? Ще се върна до час.

Той кимна.

— Ще направя, каквото мога. В момента тя лети над Атлантическия океан. Може да е необходимо известно време.

Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Тръгнала е дори преди да ме е проверила? Сигурно сте много близки.

Той се усмихна.

— Може да се каже, че сме една душа. Но тя не тръгна заради мен. Не можа да устои, когато ѝ казах за детето. — Той вдигна телефонната слушалка. — Сега, по-добре е да отидеш да се разбереш с Ройд, а да оставиш мен да се свържа с Жан. Ти не ми даде почти никакво време.

Тя побърза да излезе от стаята и изтича по коридора. Ройд беше казал, че Майкъл е на игрището с Джок, но тя трябваше да се види първо с Ройд. Беше казала на МакДъф, че той винаги е непредсказуем, но нещо се беше променило и го усещаше дори по-силно от МакДъф...

Тя нямаше да му позволи да тръгне, защото той започваше да се съмнява дали би могъл да изложи и нея на риск.

Изтича нагоре по стъпалата. Провери първо в неговата стая. После отиде да се увери, че не е в конюшнята, където бяха оставили взетата под наем кола.

Ройд седеше на леглото и говореше по телефона, до него лежеше отворен брезентовият чувал. Затвори, щом тя влезе в стаята.

— Дойде да се сбогуваш с мен ли?

— Не, дойдох да ти кажа, че ще дойда с теб. МакДъф е намерил човек, който да се грижи за Майкъл. Мисля, че решението на този проблем е задоволително.

— Наистина ли? — Той се изправи и затвори чувала. — Сигурна ли си?

— Да. Престани да се опитваш да разклатиш моята увереност. — Софи стисна длани. — Това е правилното решение. Знам го.

— Кажи ми същото, когато си на хиляди мили от сина си.

— Дяволите да те вземат! — Гласът ѝ не звучеше така уверено.
— Ти нямаше никакви проблеми с това, да ме използваш, когато започнахме. Какво, по дяволите, е различно сега?

Той срещна погледа ѝ през стаята.

— Разликата е в това, как искам да те използвам сега.

Не можеше да диша, чувствуваше как я залива топлина.

— Ти го усещаше — каза той. — Аз не съм човек, който може да крие това, което изпитва.

Софии навлажни устни.

— Аз обаче не мисля, чеексът трябва да пречи на онова, което е важно и за двама ни.

— И аз мисля като теб. Така че може би това не еекс. — Устните му се изкривиха. — Това май те разтърси. Ако е самоекс, значи е толкова силно, че да ме извади от равновесие. А щом е толкова силно, ще имаш проблеми с мен. Аз не съм студен и цивилизиран като бившият съпруг. Така че, помисли два пъти, преди да тръгнеш, където и да било с мен.

— Нима се опитваш да ме накараш да се страхувам от теб? — Тя поклати глава. — Няма да ме изнасилиш.

— Няма, но може да опитам почти всичко друго.

— Ще тръгна с теб.

— Чудесно. Добре. Защо да се тревожа? Искам само да получа от теб каквото мога, преди да те убият. — Грабна чулала. — Уредил съм самолет. Искам да тръгна оттук след трийсет минути.

— Тогава ще трябва да почакаш, за да говоря с Майкъл. Той все още на игрището ли е?

— Доколкото знам.

— Ще се срещнем при колата веднага, когато свърша.

— Трябва да се видя и с Джок. Изпрати го във вътрешния двор.

Той излезе от стаята. Софи си пое дълбоко дъх. Господи, трепереше! И все пак, още чувствуваше как горещината я залива на вълни. Това я объркваше. Беше завладяна от страх и ужас, от тревога за Майкъл, а после, изведнъж и неочеквана, се появи тази нужда, по-силна от всичко. Отговорът ѝ беше силен и независим, от каквото и да било ограничения — като на разгонено животно.

Тя обаче не беше животно, което копнее да се чифтоса с Ройд, само защото неговиятексапил беше неустоим, мъжествен и...

„Престани. Върни се в реалността и се заеми с работата си.“

Трябваше да намери Майкъл. Да се опита да го накара да разбере защо майка му трябва отново да замине, почти веднага, след като той е научил за смъртта на баща си.

Как, по дяволите, щеше да се справи с това?

ГЛАВА 14

Майкъл и Джок не играеха. Седяха върху един от огромните камъни, които ограждаха игрището.

— Здравей, Софи. — Джок се изправи. — Всичко наред ли е?

Тя рязко кимна.

— Трябва да говоря с Майкъл. Ще ни оставиш ли насаме?

— Разбира се. — Той я погледна внимателно, после се обърна към Майкъл. — Мисля, че майка ти има нужда от малко помощ, Майкъл. Погрижи се за нея. Окей?

Майкъл кимна.

— Ще се видим по-късно, Джок.

Той се усмихна.

— Можеш да се обзаложиш, че ще е така.

— Ройд иска да се срещнете във вътрешния двор, Джок — каза Софи.

Той кимна и тръгна към пътеката. Софи се обърна към Майкъл. Как да започне?

— Ще заминеш, нали? — запита тихо Майкъл.

Тя застина шокирана. Майкъл погледна към морето, окъпано в златистите цветове на залеза.

— Всичко е наред, мамо.

Тя мълча известно време.

— Не е наред. Не искам да замина. Не искам да те изоставя. Ако ме намразиши заради това, ще те разбера.

Той поклати глава.

— Как бих могъл да ти се ядосам? Ти си моята майка. В момента нещата са лоши за теб. Ти се опитваш да направиш това, което е най-добро за всички ни. А Джок казва, че аз трябва да свърша своята част от работата.

— Джок?

— Но дори той да не ми беше казал това, нямаше да ти се ядосам. — Покри дланта ѝ, която беше отпусната върху скалата, със

своята. — Помниш ли, снощи ти ми говори за дълга и задълженията, за това, че понякога те са радост, а понякога — бреме? Ти говореше за мен. Но аз също имам задължения. Ти си в беда и аз трябва да направя нещата по-лесни за теб. Това е моето задължение. — Той стисна здраво устни, за да не треперят. — Ще се страхувам. Ще се тревожа за теб. Трябва да ми обещаеш, че няма да пострадаш.

— Ще се опитам... — О, какво пък, по дяволите! — Обещавам!

— Джок ми каза, че тук ще има хора, които ще се грижат за мен, докато той и МакДъф се грижат за теб. Няма да им създавам никакви проблеми, мамо.

Гърлото й се сви. В очите й напираха сълзи.

— Знам — тя го прегърна през раменете и го притисна към себе си. — Много се гордея с теб, Майкъл. Джок каза ли ти кой ще дойде?

Той поклати глава.

— Е, аз ще ти кажа каквото зная.

— Не искам да мисля за това. Джок ще ми каже по-късно. — Той се облегна на нея. — Мислиш ли, че можем да поседим малко тук? Нямаш много време, нали?

Трийсет минути. Представяше си как Ройд крачи неспокойно из вътрешния двор. Прекалено лошо за него. Тя прегърна здраво Майкъл.

— Имам достатъчно време. Не бързам.

Беше съвсем тъмно, когато Софи отиде във вътрешния двор. Ройд беше изкаран взетата под наем кола пред входната врата. Тя инстинктивно се напрегна, като го видя как се е облегнал на отворената предна врата на автомобила.

— Трябваше да прекарам малко време с него.

— За Бога, знам. — Отвори й другата врата. — Затова изчаках цял час, преди да изпратя Джок да ви прекъсне. Влез. Казах на Джок да го забави петнайсет минути, за да можем вече да сме тръгнали, когато Майкъл дойде тук. Не искаш да те види да тръгваш, нали?

— Чувалът ми.

— В багажника е.

— Трябва да говоря с МакДъф. Ще се забавя само секунда.

— Вече говорих с него. Жан Макгуайър ще ти се обади на мобилния телефон. Ще влезеш ли в колата? Не искаш това да стане за

Майкъл по-зле, отколкото вече е.

Тя влезе в колата.

— Не, не искам. — Облегна се назад и затвори очи. — Да тръгваме. Измъкни ме оттук.

— Това се опитвам да направя.

Тя чу как неговата врата се затръшна и как двигателят се запали. Ройд не проговори веднага. Бяха пътували няколко минути, когато каза:

— Зле ли беше?

Тя отвори очи.

— Искаш да кажеш, дали е изпаднал в истерия и ми се е разкрещял? Не, прояви разбиране, беше любящ и не направи нищо друго, освен да разбие сърцето ми. Той е толкова добро дете, Ройд.

Той кимна.

— Знам. Не съм прекарал много време с него, но това успях да разбера. — Той направи пауза. — Джок ми каза, че е сигурен, че Майкъл ще е в безопасност. Той познава тези хора и им има доверие. Това би трябвало да те накара да се почувствува по-добре.

— Това означава не много, а всичко за мен. — Тя го погледна. — Но проявата на такова разбиране и съчувствие е подозително.

— Нима проявявам съчувствие? Ще трябва да внимавам. — Той натисна педала на газта. — Може би започваш да мислиш, че съм обикновено човешко същество.

— Никога не съм казвала, че не си...

— Хайде. Никога ли не си мислила за мен във връзка с Гарууд? Никога ли не си спомняш в какво ме бяха превърнали? — Той повдигна едното си рамо. — И какво съм в момента?

— Това не означава, че не си човешко същество. — Тя смени темата. — Джок казал на Майкъл, че той и МакДъф ще се грижат за мен. Доколкото знам, МакДъф ще преследва Девлин.

— Кръгозорът му се разшири, когато му казах, че Девлин ще бъде под закрилата на Санборн. Ако трябва да прегази Санборн и Бош, за да стигне до Девлин, той ще го направи.

— По-добре е да имаме някакъв общ план, за да не си пречим един на друг.

— Точно така. — Телефонът му звънна. — Ройд.

— Кели? — прошепна Софи.

Той кимна.

— Остани, където си, Кели. Ние пътуваме към Маями. Аз ще ти кажа дали да се върнеш в Щатите. — Той затвори. — В Барбадос е. Това било най-близкото пристанище, когато загубил „Констанца“.

— Маями? Защо Маями?

— Мястото е удобно, за да тръгнеш, накъдето и да било. Не знаем къде е Горшанк. Може да е някъде на островите, а може още да е в Щатите...

— Или където и да е другаде по света.

— От онова, което ми каза, мисля, че Санборн обича той и работата му да са му винаги подръка, близо до него.

Софии помисли, че това е вярно.

— Кога мислиш, ще чуем нещо от МакДъф за Горшанк?

— Той няма да се бави излишно.

— Знам. Просто не искам... Уплашена съм. Преди лошите последици бяха ограничени. Сега е различно.

— Формулата на Горшанк може да е провал. Нали каза, че не знаеш как е получил някои от резултатите?

— А може и да не е провал. — Тя изправи рамене. — Не мога да мисля за това сега. Мога да поема нещата само едно по едно.

— Звучи разумно. Ще мине още час, преди да стигнем до летището. Опитай да се отпуснеш.

— Не мога да се отпусна. — Тя се взря навън, в мрака. — Не и докато не ми се обади Жан Макгуайър.

— Не се получи — каза Девлин, когато Санборн вдигна слушалката. — Направих най-доброто, което можах, но ти не ми каза, че и Ройд ще се появи на сцената.

Санборн изруга.

— Не знаех, че и той ще е там. Сигурен ли си, че е бил Ройд?

— О, да. Имам рана от нож в рамото и той е виновен за това. Познавам го добре. Срещахме се често в Гарууд.

— Ако сте били толкова близки, трябвало е да успееш да го премахнеш. А сега, какво добро можеш да ми докладваш?

Мълчание.

— Съжалиявам — каза едва чуто Девлин. — С какво мога да изкупя вината си?

— Убий детето и жената.

— Прекалено е късно. Ройд ме позна и ще каже на МакДъф. Ако се приближа до замъка, ще ме преследват като дивеч. Подчиних се на заповедите ти и отстраних пречката. Е, няколко пречки. Полицията ще плъзне из целия район там.

— Ти, идиот такъв! Знаеш, че не искаш да проваляш мисията си.

— Каза ми да правя онова, което трябва. Знам, че не искаше да ме хванат, защото още можеш да ме използваш. Само ми позволи да преследвам Ройд и той ще ме заведе при жената.

— Тогава, остани в Шотландия и свърши работата.

— Не вярвам да са още там. Ройд ме познава много добре и мисли, че може да ме залови.

— И ти мислиш, че можеш да го заловиш. Кой от двама ви е прав?

— Аз. Защото за него жената е бреме. Това ще го забави.

— Каза, че не можеш да се върнеш в замъка.

— Ако той е още там, няма да е задълго. Той иска теб, а сега иска и мен. Не може да хване нито един от двама ни, ако стои в онзи замък.

— А Софи Дънстън?

— Ти ми даде заповед. Естествено, ще свърша работата. Само ще ми е необходимо малко повече време.

Санборн се замисли. Сега, като знаеше, че Ройд се е съюзил със Софи, приоритетите бяха различни. Той беше опасност, която трябваше бързо и ефикасно да се отстрани.

— Жената може да бъде арестувана от полицията по всяко време. Ройд няма да остане с нея, ако това го поставя в опасност. Той иска отчаяно да ме залови и няма да рискува.

— Значи мога да преследвам Ройд?

— Когато се появи. Ще останеш при мен, докато това стане.

— За да те защитавам? — Девлин побърза да добави: — Това е умно. Ти не трябва да бъдеш ранен или убит.

— Радвам се, че си спомняш първата и основна заповед — каза саркастично Санборн. — Понякога се чудя за теб, Девлин.

— Защо? Аз винаги си върша работата, нали?

— Винаги. Но обикновено има много повече кръв, отколкото е необходимо.

— Целта оправдава средствата.

— Може би.

Той сведе поглед към доклада, поставен пред него. Ако анализът на резултатите на Горшанк беше точен, това можеше да промени основните му цели.

— Нещата се променят. Остани нащрек. Може да имам друга работа за теб, докато чакаме Ройд да се появи някъде.

Той затвори. Кръвта, която Девлин обичаше да пролива, може би нямаше да е нещо лошо в този случай. Можеше да уплаши Софи и да я принуди да мине в неговия лагер. Тя сигурно се чувстваше преследвана, а ако Девлин е близо до сина ѝ, това можеше да прати по дяволите всичката ѝ увереност.

Да тръгне да преследва тази кучка и да се опита отново да я привлече на своя страна?

Може би. Не беше доволен от Горшанк и преди, а сега с всеки ден ставаше все по-неспокоен. Отначало беше помислил, че е намерил съвършения заместител на Софи и че може да си позволи да се отърве от нея. Но Горшанк не беше такъв блестящ учен като Софи, не беше новатор като нея, резултатите от последните му тестове бяха обещаващи, но колебливи. Седем смъртни случая и десет души, които бяха показали ниско ниво на послушание и управляемост, не беше кой знае какво.

Да изчака, докато Девлин убие Ройд и тя се почувства сама и беззащитна?

Ако момчето не беше зад каменни стени, би могъл да го отвлече и да остави нейния собствен син да я убеди. Но Девлин беше казал, че на момчето наистина е осигурена безопасност, а сега и полицията беше плъзнала из целия район. И все пак, може би още беше възможно...

Трябваше да реши скоро. Беше го притискаше да напредва с крайните тестове и да му даде зелена светлина, за да започне преговорите.

„Хайде, Ройд. Девлин те чака. И този път няма да възразя, независимо колко кръв ще пролее.“

Телефонът на Софи звънна няколко минути преди да се качат на самолета.

— Софи Дънстън? Аз съм Жан Макгуайър. — Гласът на жената беше гърлен, млад и вибрираше от жизненост и сила. — Съжалявам, че не се обадих по-рано, но реших да изчакам да пристигна в имението и първо да говоря със сина ви.

— Да, разбира се.

— Той е в съседната стая. Ще го извикам, когато свършим разговора си. Сигурно искате да mi зададете въпроси. Слушам.

— МакДъф каза ли ви за кошмарите на сина ми?

— Да, ще спя в съседната стая. Ще се справим. — Тя направи пауза. — Той е чудесно момче. Сигурна съм, че се гордеете с него.

— Да. — Тя прочисти гърлото си. — МакДъф mi каза, че баща ви е детектив. Изненадана съм, че сте успели да го убедите да дойде с вас.

— Не беше лесно — каза Жан искрено. — Послуша ме, защото ставаше въпрос за дете. Можете да му имате доверие. Ако имах дете, не бих искала никой друг да се грижи за него, освен Джо.

— Можете да имате проблеми заради това. Защо сте готова да рискувате? Толкова ли сте близка с МакДъф?

— По дяволите, не — тя направи пауза. — Това не беше отговор, който ви вдъхна увереност, нали? С МакДъф имаме дълга история. Невинаги се разбираме еднакво добре. Но в този случай сме съгласни. Трябва да се осигури безопасност на момчето и двамата с Джо можем да го направим.

— Вие полицай ли сте?

Тя се засмя тихо.

— Господи, не. Аз съм художник. Но Джо ме научи да се грижа за себе си и за другите. Други въпроси?

— Не мога да се сетя сега.

— Е, винаги можете да mi се обадите. Ще съм тук със сина ви. Няма да се отделям от него. Обещавам.

— Благодаря ви. — Тя прочисти гърлото си. — Не мога да ви кажа колко дълбоко оценявам това. Може ли сега да говоря с Майкъл?

— Веднага. — Тя повиши глас. — Майкъл! Ето, идва.

— Мамо? — Майкъл беше вече на телефона. — Добре ли си?

— Да. Тъкмо ще се качвам на самолета. Там всичко добре ли е?

— Да, разбира се. Джо е добро момче, но не играе футбол. Каза, че ще ме учи на джудо.

— Това звучи... интересно. А Жан?

— Тя е много мила. И красива, наистина красива. Напомня ми за някого...

— Бъди послушен. Те са там, за да ти помогнат.

— Няма нужда да ми казваш това, мамо. Разбирам го.

— Съжалявам, предполагам, че съм малко нервна. Знам, че ще си умен, добър и послушен, какъвто си винаги с мен. — Тя си пое дълбоко дъх. — Обичам те. Ще ти се обадя, когато мога. Довиждане, Майкъл. — Тя затвори.

— Доволна ли си? — Ройд ѝ подаде носна кърпичка.

— Доколкото мога да бъда. — Тя подсуши очите си. — Жан Макгуайър изглежда искрена и добронамерена. Мисля, че ще се грижи добре за Майкъл. — Софи си пое дъх на неравни гълтки. — Той я харесва. Макар че нито тя, нито Джо Куин играят футбол. Майкъл не мисли, че това има значение. Каза, че е много красива.

Ройд се усмихна.

— Това може да е проблем. Може би нивото на тестостерона на Майкъл започва да се повишава. Може да израсне и да се превърне в мъж, който ще е луд по жените.

— Пет пари не давам. Мога да се справя с това, когато съм отново с него. — Софи му върна носната кърпа. — Да вървим. — Тръгна към самолета. — Къде ще отседнем в Маями?

— Е, няма да е в „Риц“. Наех вила нагоре по крайбрежието. Отсядал съм там и преди. Частна, изолирана и наистина удобна. Ще останем там, докато разберем на къде ще се отправим.

Тя кимна.

— Искам отново да прегледам диска с формулите на Горшанк. Както ти казах, мисля, чеолових някои „дупки“ в онези формули. Искам да ги прегледам, когато ще имам достатъчно време да се концентрирам.

— Но ти прекара цял ден над тях.

— Един ден не е много, когато става въпрос за работа, за чието формулиране на Горшанк е била нужна поне година. — Тя направи пауза. — А и когато изучавах диска, бях разтърсена до дъното на

душата си и уплашена, а това обикновено не спомага за ясното и аналитично мислене.

— О, забравих. — Усмивката му изчезна, докато я следваше нагоре по стъпалата към самолета. — Отново чувството ти за вина. На всяка цена разгледай внимателно онези формули. Може би ще откриеш, че не си нито Хитлер, нито Гьоринг. Това ще е приятна изненада.

— Настанихте ли се удобно? — МакДъф стоеше в подножието на стълбите и гледаше Жан Макгуайър, която слизаше по тях. — Момчето заспа ли?

Жан кимна.

— Мина известно време, преди да заспи. Много е разтревожен, но се опитва да го скрие от всички. Той все още е дете. — Тя срещу погледа му. — И много те харесва.

— Каква изненада.

— Всъщност не е изненада. Можеш да бъдеш много мил, когато искаш. И ти доставя удоволствие да бъдеш мил с Майкъл. — Тя слезе и по няколкото останали стъпала. — Джок каза, че в спалнята ми има монитор. И че в библиотеката има още един. Така ли е?

— Да, но ако имаш нужда от още, Кемпбъл ще монтира.

— Ти кога ще тръгнеш? Мисля, че чакаше някаква информация за този Горшанк.

— Ще изчакам още една нощ, после ще взема самолет до САЩ.

— Той добави: — Тук си в безопасност, Жан. Ще оставя повечето от хората си, за да съм сигурен, че с Джо няма да съжалявате за решението си. Нямаше да ви повикам, ако не бях уверен, че всичко ще е наред.

Тя сви рамене.

— Каквото се случва, се случва. Сега всичко зависи от мен и Джо. Нито един от нас не е свикнал да хленчи. Той е един от най-коравите мъже, които познавам, а аз съм израснала по улиците. Не в замък като теб. — Тя тръгна по коридора. — Покажи ми къде са мониторите.

МакДъф се засмя.

— Бях забравил колко очарователно пряма си. — Усмивката му изчезна. — Не, това е лъжа. Не съм забравил нито едно от качествата, които те правят уникална, Жан Макгуайър.

— Знам. — Жан отвори вратата на библиотеката. — Иначе нямаше да съм тук, за да свърша твоята работа, докато ти се забавляваш да правиш света безопасно място за демокрацията.

— Да се забавлявам?

— Повечето мъже се наслаждават на лова или риболова. Това са инстинктите на пещерния човек. — Погледът ѝ обходи библиотеката. Тя видя монитора. — Добре, но вероятно ще го сложа на друго място. Няма да мога да си представя как седя тук, в тази стая. Няма да мога да рисувам тук.

— Кого ще рисуваш? Майкъл?

— Възможно е. Лицето му е интересно за толкова малко момче. Може би защото животът му е труден. Той е много по-интригущ, от което и да е обикновено дете.

— И ти си интригуща. Спомням си какви проблеми имах с това да се опитвам да те накарам да не рисуваш Джок.

— Ти нямаше никакъв шанс. Освен че е най-красивият човек, когото съм срещала, Джок излъчва мъката на Прометей, прикован към скалата. Не мога да устоя на такава комбинация. — Тя го изгледа преценяващо. — Никога не съм рисувала теб. Ти също не си лош обект.

— Чувствам се поласкан — каза той сухо. — Въпреки че сигурно бледнея, сравнен с Джок и Майкъл.

Тя поклати глава.

— Вероятно никога няма да направя опит да те рисувам. Ти си прекалено сложен. Не бих имала нужното време.

— Аз съм просто обикновен земевладелец, който се опитва да попречи наследството му да се разпилее.

Тя изсумтя.

— Толкова просто? Ти си наполовина цивилизиран аристократ, но наполовина си като твоите предшественици бароните.

— Виждаш ли? Не съм толкова сложен. Ти правилно ме обрисува.

— Обрисувах само онова, което се вижда на повърхността. — Тя се обърна и погледът ѝ обходи коридора. — Обаждай се. Трябва да

зnam какво става.

— О, ще се обаждам. — Той направи пауза. — Межdu другото, още ли се виждаш с Марк Тревър?

— Да.

— Често ли?

Тя пак погледна през рамо.

— Това не е твоя работа, МакДъф.

— Ах, понякога съм копеле, което вдига много шум. Припиши го на моите груби предшественици бароните. Често ли?

— Лека нощ, МакДъф.

Той се засмя.

— Лека нощ, Жан. Колко жалко, че не се получава между теб и Тревър. Но аз ти казах, че може да...

Тя се завъртя рязко към него.

— По дяволите, всичко е наред между нас. Защо, по дяволите, не... — Спря, като видя дяволитото пламъче в очите му. — Тук съм, за да се погрижа за момчето, а не да слушам твоите приказки. Вземи Джок и се махни от очите ми. По-добре да помогнеш на онази бедна жена, която страда, защото не знае на кого да повери детето си.

Усмивката му изчезна.

— Сега тя вече знае на кого може да има доверие, Жан. Има добри инстинкти и ще е сляпа, ако не разбере какво съкровище получава в твое лице. — Той се обърна и погледът му започна да обхожда библиотеката. — Двамата с Джок няма да те събудим, за да ти кажем довиждане. Благодари отново на Джо за помощта му.

— Почакай.

Тя с гняв и разочарование си помисли, че той най-вероятно си играе с нея. Беше майстор в манипулирането на всеки човек и всяка ситуация. Но тя не можеше да му позволи да си навлече беля или проблем само защото самата изпитва горчивина.

— Пази се, МакДъф.

Лицето му се озари от усмивка.

— Колко си мила и сладка, Жан.

— Глупости.

— Вярно е, че криеш своята нежност, но така предизвикателството става още по-голямо. — Той добави: — Ще се опитам да оправя тази каша колкото се може по-бързо. Имам

прекалено много цели, които трябва да преследвам, за да си губя времето напразно.

Вратата на библиотеката се затвори след него. Жан се поколеба един миг, преди да тръгне нагоре по стълбите. Както обикновено, МакДъф беше предизвикал у нея различни чувства — от гняв, до съчувствие и разочарование. Защо, по дяволите, беше дошла тук?

Знаеше, естествено. Заради момчето. Нямаше значение, че МакДъф обикновено я ядосваше и се опитваше да наднича в личния ѝ живот. Странната връзка между тях все още съществуваше. Тя се беше опитала да не ѝ обръща внимание, да го изхвърли от живота си. Очевидно това не биваше да се случва, защото тя не успя да му откаже, когато той ѝ разказа за Софи Дънстън и детето ѝ.

Тя ядосано си помисли, че не е отказала не заради МакДъф. Не би отказала на никого, който я помоли за помощ, ако става въпрос за дете. Тя самата беше преживяла повече от достатъчно в ранните си години. Ийв и Джо ѝ бяха помогнали, бяха я спасили. Майкъл имаше нужда от човек, който да застане до него по същия начин. Дори да беше за кратко, тя трябваше да му помогне.

И МакДъф нямаше нищо общо с това чувство.

Освен че той познаваше харектера ѝ и беше използвал това, за да ѝ направи предложение, което тя не би могла да откаже. Не можеше да отрече тази истина. И защо да я отрича? МакДъф си беше МакДъф и тази тяхна среща щеше да е не само кратка, но и последна. Когато Софи Дънстън се върнеше при сина си, Жан щеше да си тръгне оттук без съжаление и със задоволството от добре свършената работа.

И да натрие носа на МакДъф.

Къщата северно от Маями беше малка и очарователна, в испански средиземноморски стил, заобиколена с високи стени, които криеха вътрешен двор, покрит с плочки. Ройд паркира взетата под наем кола на улицата и отключи железната врата.

— Много е приятно — каза Софи, когато погледът ѝ попадна на малкия фонтан, който бълбукаше в центъра на двора. — Каза, че си отсядал тук и преди?

— Няколко пъти. Удобно е. — Той заключи вратата след тях. — И е безопасно, сигурно. Обичам да има стени около мен.

— Имаш достатъчно.

Той я погледна.

— Да подразбирам ли, че не говориш за къщата?

— Съжалявам, думите просто ми се изплъзнаха от устата — каза тя уморено. — Имаш право да се пазиш от всеки.

— Не се пазя от теб.

— Така ли? — Тя извърна поглед от фонтана и срещуна погледа му. Вдъхна с пълни гърди, остро. — Не това исках да кажа.

— Тогава, внимавай какво говориш. Защото наблюдавам всяко твое изражение, всяка твоя интонация. — Той мина пред нея и отключи френските прозорци. — Има три спални, офис, трапезария и кухня. — Посочи извитото стълбище с парапет от ковано желязо. — Вземи, която спалня искаш. Вземи душ. Ще се срещнем в кухнята след час. Ще изляза, за да взема храна. Има кубински ресторант на няколко мили оттук. Знам, че е рано, но предполагам, че можем да хапнем. Окей?

— Окей. — Тя тръгна нагоре по стълбите. — Каквото и да е.

— Не отваряй вратата.

Тя спря и го погледна.

— Мисля, каза, че мястото е сигурно и безопасно.

— Така е. Но само глупак приема безопасността за даденост.

Той се обърна и излезе през френските прозорци. „*A Ройд не е глупак*“, помисли си тя, докато се качваше по стълбите. „*Той е живял с ужаса години наред*.“ Ужасът, който беше внесла в живота му. Все още не можеше да се отърси от него. Всеки миг, прекаран с него, засилваше разказанието, което беше изпитала, когато беше научила за Гарууд.

Трябваше да забрави за това. Той ясно ѝ беше дал да разбере, че не иска нейното съчувствие. Щеше да вземе душ и да се обади на Майкъл, за да се увери, че всичко е наред при него.

И да се надява, че МақДъф е открил нещо за Горшанк.

Майкъл седеше на стол до прозореца. Беше се свил на топка. Стаята се осветяваше само от лунната светлина.

— Късно е. Трябва да си в леглото.

Жан мислеше само да се отбие в стаята му, за да се увери, че той спи, но долови напрежението в него. Влезе и затвори вратата.

— Не можеш да спиш?

Той поклати глава.

— Тревожиш се за майка си?

Той кимна.

— Чакам да се обади. Тя каза, че ще се обади, когато стигне в САЩ.

— Знае, че тук е късно.

— Ще се обади. Тя обеща.

— Сигурно иска да престанеш да се тревожиш и да си легнеш. Ще те събудя, ако се обади. — Жан направи гримаса, прекоси стаята и застана до момчето. — Ако искаш нещо, това не означава непременно, че то е възможно.

— И лердът ми каза същото. — Майкъл говореше колебливо. — Няма нужда да стоиш при мен. Аз съм добре. И не искам да те беспокоя.

— Не ме беспокоиш. — Тя седна на пода и кръстоса крака като индианците. — Страхуваш ли се да заспиш, Майкъл?

— Понякога. Но не и тази вечер. Просто се тревожа за мама.

— Ти не ѝ показва тревогата си. Постъпи много смело. Виждам, че тя се гордеет с теб.

Той поклати глава.

— Аз ѝ причинявам много проблеми.

Щеше да е глупаво да спори с него. Той беше интелигентно момче и щеше да разпознае лъжата.

— Това не означава, че тя няма причина да се гордеет с теб. Мисли, че проблемите си струват.

— Защото е моя майка. Никой друг не би помислил това. — Той втренчи поглед в лицето ѝ. — И ти не мислиш така, нали?

Май беше дошло времето за изясняване на ситуацията. Тя знаеше, че този момент ще настъпи. Той я беше приел, защото така беше по-лесно за майка му, но ето, че беше дошъл моментът да се сприятеляят, ако могат.

— Нямаше да съм тук, ако не мислех, че си струва.

— Но ти дори не ме познаваш — каза той, като под черта всяка дума. — Защо дойде? Защото лердът ти каза да го направиш?

— Лердът нищо не може да ми нареди. — Майкъл продължаваше да я гледа втренчено. Той очакваше отговор. — Дойдох,

защото реших, че имаш нужда от моята помощ. Когато бях дете, нямах майка като твоята и се чувствах ужасно самотна. Тогава една жена ме взе в дома си и промени всичко за мен. Казваше се Ийв Дънкан. Тя и Джо ми дадоха дом и така прогониха самотата от живота ми. Ийв ме научи, че хората трябва да си помогат. Помислих, че ще мога да върна малка част от онова, което имам като дълг към Ийв и Джо.

— Изпитала си съжаление към мен? — запита я той. — Нямам нужда от ничие съжаление.

— По-скоро съчувствие. Ти имаш проблем и аз искам да ти помогна да се излекуваш от него. Ти имаш воля, Майкъл. Не знам дали аз бих могла да понеса това, което понасяш ти.

Той мълчеше, погледът му не се отделяше от лицето й. Имаше нужда от още нещо и тя трябваше да му го даде, дори от това да болеше. Опита се да се усмихне.

— Толкова си силен, че аз почти отказах. Съгласих се едва когато МакДъф ми каза името ти.

Той смиръщи вежди.

— Какво?

— Той каза, че се казваш Майкъл. Познавах момче със същото име, преди Ийв да ме вземе в дома си. Беше по-малко от мен и му викахме Мики. За него аз бях нещо като по-голяма сестра. Израснахме заедно.

— Аз като него ли съм?

— Не, той беше много сладък и аз го обичах. Ти си по-смел и по-независим. — Тя прочисти гърлото си. — Но вече не мога да помогна на Мики и ми се струва правилно да помогна на друг Майкъл.

— Твоят Мики замина някъде ли?

— Да. — Тя извърна поглед. — Той замина. — Изправи се. — Ще ми позволиш ли да го направя? Това ще ме накара да се почувствам по-добре. Искам да помогна на теб и на майка ти.

Той не проговори веднага, после бавно кимна.

— Ще бъда твой приятел.

— Тогава, може ли да те сложа да спиш и да кажа на майка ти, че съм си свършила работата?

Момчето се усмихна.

— Предполагам, че да. — Стана и тръгна към леглото. — Не искам да имаш проблеми. Не съм и наполовина толкова силен, колкото

е майка ми.

— Мисля, че си. — Преди да го завие грижливо, тя го загледа как се свързва с монитора. После прошепна: — И се гордея, че съм твоя приятелка, Майкъл. Благодаря ги...

София току-що беше свършила разговора си с Майкъл, когато Ройд почука на вратата на спалнята. Тя прибра телефона в джоба на дънките си и отвори вратата.

— Майкъл е добре. Спеше. Съжалявам, че го събудих, но това е добър знак. И МакДъф е все още в имението. Каза, че не е открил нищо за Горшанк.

— Сигурно среща някакви затруднения — каза Ройд. — Защото няма търпение да тръгне, да се отаде на преследването на Девлин. Готова ли си да хапнем?

Тя се замисли за миг, после кимна.

— Умирам от глад. Намери ли кубинския ресторант?

— Не. Промених намерението си. — Кимна към чантата, която носеше. — Отидох до супермаркета. Реших, че можем да хапнем на плажа. Там ще е спокойно и ще подишаме чист въздух.

София имаше нужда от спокойствие и чист въздух. И двамата бяха непрекъснато в движение и нащрек от момента, в който Ройд беше нахлул в живота ѝ, и дори само няколко часа спокойствие щяха да ѝ се отразят добре.

— Да тръгваме. — Тя мина покрай него и започна да слиза по стъпалата. — Изненадва ме това, че копнееш за спокойствие. Не изглеждаш... — Тя се спря и се опита да определи какво точно я учудва. — Ти си напрегнат. Имам чувството, че ще ме удари ток, ако случайно те докосна.

— Нали не те удари ток в онази нощ, която прекарахме заедно в леглото?

— Не. — Тя не го погледна. — Ти беше много мил с мен.

— Аз не съм мил. — Той ѝ отвори вратата. — Почти всяко нещо, което правя, е предназначено да запази мен и живота ми. Понякога имам моменти на отпускане, но те са много редки. И не разчитам на това.

— Аз също съм научена да не разчитам на никого. — Тя събу маратонките си, когато стигнаха до плажа. — Но на теб вярвам повече, отколкото на повечето хора.

— Защо?

— Защото знам мотивите ти.

Слънцето залязваше, но пясъкът беше топъл. Вятърът духаше в косата ѝ и откриваше лицето ѝ и тя изведнъж се почувства по-лека, свободна... Вдигна лице към небето и си пое дълбоко въздух. Той миришеше на сол и свобода.

— Идеята ти е добра, Ройд.

— От време на време ми хрумват добри идеи. — Той ѝ посочи куп огромни камъни близо до морето. — Там?

Тя кимна.

— Където и да е. Както казах, гладна съм.

— Каза, че умираш от глад — поправи я той с усмивка. — За първи път признаваш някоя своя остра нужда. Като че ли ядеш, колкото да останеш жива. — Погледът му я обходи. — И ти личи. Прекалено си слаба.

— Аз съм здрава и силна.

— Изглеждаш така, сякаш ще те счупя, ако те стисна.

— Тогава, значи външният ми вид лъже. — Тя спря при камъните. — Не можеш да ме прочушиш, Ройд.

— Мога. — Той седна на земята и започна да отваря чантата. — Много съм добър в това. Мога да чупя неща и... хора. — Вдигна поглед към нея. — Обаче никога не го правя. Това много ще ме нарани.

Тя не можеше да диша. Чувстваше как пулсът ѝ се ускорява и издува вените ѝ от вътрешната страна на китката. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Седни и яж. Вкусно е. Ще пием пепси-кола. Чудесно.

Тя бавно седна срещу него. Не беше чудесно. Чувстваше се слаба и леко ѝ се виеше свят. Исусе, не се беше чувствала така от тийнейджърските си години. Внимателно взе сандвича, който той ѝ подаде. Не биваше да го докосва. Би било грешка. По дяволите, да го гледа, също беше грешка, защото ѝ се искаше да протегне ръка и да погали с пръсти бузата му. Той беше толкова силен, толкова напрегнат, но тя знаеше, че може да намали напрежението. А това я караше да се

чувства силна. Господи, все едно бяха Адам и Ева и проклетата ябълка. Онова, което чувстваше, беше чисто примитивно.

А може би не беше толкова примитивно.

— Всичко е наред. — Той изучаваше изражението на лицето ѝ.

— Няма да ти се нахвърля само защото ти се чувствуаш малко уязвима. Не затова те доведох тук.

Тя искаше да отрече, че е уязвима. Не можеше да лъже. Никога в живота си не се беше чувствала по-уязвима.

— А защо ме доведе тук?

Ройд смиръщи вежди.

— Ти имаше нужда да се отпуснеш. — Той отхапа от сандвича си. — И исках да ти кажа, че... Че бях груб с теб. Не исках да дойдеш с мен и се държах грозно.

— Да.

Той сви рамене.

— Не го направих с намерението да те нараня. Разбира се, интересува ме дали ще живееш, или ще умреш.

Беше като малко момче, което не желае да прави признания. Софи повдигна вежди.

— О, това е утеша. Значи ме изльга, като каза, че пет пари не даваш? И че искаш да ме използваш по друг начин?

— Е, изльгах, че това е единствената причина. — Той се усмихна. — Обаче това наистина беше главната ми мотивация. — Усмивката му изчезна. — И все още е. — Той доизяде сандвича си, излегна се на пясъка и затвори очи. — Все още.

Тя го гледаше с гняв, примесен с почуда. Типично за Ройд беше да отправя предизвикателни забележки като тези, а после да не ѝ обръща внимание.

— Изяж сандвича си и се изпъни. — Ройд не отвори очи. — След днешния ден, може да нямаш шанс да се отпуснеш. Винаги, когато можеш, трябва да се възползваш от добrite моменти.

— Знам.

Тя гълтна последната хапка и известно време остана седнала, загледана в него. Той като че ли щеше да заспи. Да върви по дяволите! Тя се облегна на камъка.

— Ако заспя, по-добре ме събуди, преди да е дошъл приливът. Да знаеш обаче, че не обичам да ме будят грубо.

— А аз понякога обичам да ме разтърсят. Това, както и шокът, раздвижват кръвта. Някой път ще ти покажа...

— Не искам да...

Не трябваше да му говори. Всяка дума, която той казваше, извикваше образ в съзнанието й. Ройд, гол в леглото онази първа нощ. Ройд, който я гледаше напрегнато — поглед, който я караше да се чувства странно и да остава без дъх.

— Не мога да се отпусна, когато ми говориш.

— Добра забележка. Но ти си умна жена. Това е един от проблемите ми. Ти никак не приличаш на лекар.

— И как трябва да изглежда един лекар?

— Не като теб. Когато измиеш косата си, тя е къдрава и мека като на дете. Повечето време не се гримираш, изглеждаш чиста, гладка и...

По дяволите, ето, че отново я заливаше горещина.

— Според думите ти, приличам на Шърли Темпъл — каза тя. — Надявам се, че съм чиста, но у мен няма нищо детското. — Тя затвори очи. — Аз самата имам дете, помниш ли?

— Как бих могъл да забравя? Той господства над целия ти живот.

Това беше истина. Само че Майкъл ѝ се струваше много далеч в този момент. Много отдавна не се беше чувствала просто жена, а не майка. Усещаше ясно и осезателно тялото си, мускулите си, гърдите ѝ се спускаха и повдигаха в такт с дишането ѝ. Очите ѝ бяха затворени, но тя си представяше морето, пясъка и Ройд.

— Всичко е наред. — Ройд говореше тихо, гърлено. — И така трябва да бъде. Нямах предвид нищо друго. Но ти си човек. Ако имаш нужда от мен, аз съм тук, Софи.

Не можеше да му отговори. Дяволите да го вземат. Смел и груб, но понякога ѝ се искаше да го прегърне, да го утеши. Точно когато успяваше да издигне защитни бариери срещу него, той казваше нещо, което я караше отново да омекне.

— Благодаря ти. — Тя прочисти гърлото си. — Ще го имам предвид.

Той не каза нищо. Дали спеше? Софи прекрасно знаеше, че не би могла да задреме.

Щеше да го има предвид? А как би могла да го забрави?

ГЛАВА 15

Върнаха се в къщата едва няколко часа след залез-слънце.

— Добре ли си? — запита Ройд докато отключваше вратата. —

Много си тиха.

Тя се насили да се усмихне.

— Чувствам се чудесно. И защо да не е така? През последните няколко часа не съм правила нищо друго, освен да се излежавам на плажа. — Тя влезе преди него във вътрешния двор. — Ти беше прав. Имах нужда от няколко часа спокойствие и почивка.

Макар че спокойствието беше съмнително и противоречиво. Тялото ѝ си почиваше, но умът и чувствата ѝ — не. Те сякаш вибрираха.

И Ройд го знаеше, усещаше го.

Виждаше, че той също е нащрек, изражението му не беше спокойно. Софи извърна поглед от него и тръгна по-бързо.

— Добра идея беше да пренебрегнем кубинския ресторант и...

— Ще имам ли късмет?

Тя веднага се закова на място.

— Какво?

— Чу ме — каза той грубо. — Може би това не е най-дипломатичният начин да го кажа. Но трябва да знам.

Тя се обърна с лице към него.

— Дали ще имаш късмет? — повтори. — За Бога, караш ме да се чувствам като евтина проститутка, която „забърсват“ от някой бар.

— Не е така. Аз просто трябва да... О, забрави! — Ройд мина покрай нея и започна да изкачва стъпалата по две на веднъж. — Би трябвало да знам, че ще...

Тя чу как вратата на спалнята му се затръшна. Гледа втренчено след него една — две секунди, преди да продължи нагоре по стълбите. Беше изумена, възмутена и объркана.

И разочарована. Не знаеше какво е очаквала, но не беше да я отхвърлят така рязко.

И така, какво искаше тя? Казваше си, че няма начин да прави секс с Ройд. Това щеше да бъде грешка. Единственият им общ интерес беше да заловят Санборн и Бош, а иначе те двамата бяха различни като деня и нощта. Човек не може да изгради връзка, ако няма нищо общо с другия. С Дейв имаха еднакви интереси и цели, а бракът им пак се беше провалил. Връзката им се оказа прекалено слаба, за да издържи на трагедията. Нима би могла сега да очаква да се получи връзка с мъж, който...

Боже, за какво мислеше? Ройд не искаше връзка. Той искаше секс.

А нима тя не искаше също секс? Защо ѝ бяха всички тези анализи, след като нямаше намерение да се обвърже?

Братата на стаята му се отвори. Сърцето ѝ подскочи в гърдите.

— Трябваше да ти кажа. — Гласът му трепереше. — Казах всичко погрешно. Не съм глупав, но когато съм край теб, ми е невъзможно да се изразявам правилно. Не знам защо. Всичко обърквам.

Тя стисна здраво перилата.

— На мен всичко ми изглеждаше ясно.

Той поклати глава.

— Ти мислиш, че съм те обидил. Използва думата „евтина“. Това е последното, което бих си помислил за теб.

Тя навлажни устни.

— Наистина ли?

— Ти не ми вярваш. — Ройд стисна ръце в юмруци. — Онези думи просто излязоха от устата ми. Окей? Израснах груб и ми се е налагало да бъда груб през целия си живот. Казах каквото мисля. Не се получи красиво, но отговаряше на истината.

Тя не можеше да откъсне поглед от него.

— Какво, тогава, искаше да кажеш?

Той мълча малко.

— Че ще се смяtam за най-щастливия кучи син на планетата, ако ми позволиш да те докосна. Ако ми позволиш да правя секс с теб, ще се чувствам така, все едно съм спечелил от лотарията. — Той направи гримаса. — Това също беше грубо. Не мога да се изразявам по-различно. Това съм аз.

— Грубо беше.

Но осъзна, че дори неговата грубост я вълнува.

— Обаче бях искрен. Не искам да съм друг, освен честен, с теб. Не се опитвам да те придумам да дойдеш в леглото ми. Можех да направя това в началото, но сега е прекалено късно. Ти трябва да го искаш толкова, колкото го искам аз.

— А ако не го искаш толкова?

— Няма да е хубаво — каза той простищко. — Аз го искам прекалено много. Може да те нараня, като те накарам да чувстваш това, което чувствам аз. Не мога да го направя. Трябва да искаш това, което искам аз. В противен случай, не ми позволявай да те докосна. — Погледът му не се отделяше от лицето й. — Май те плаша.

— Не, не ме плашиш.

Беше я разтърсил. Господи, дори беше докоснал някаква струна в душата ѝ. Но тя не се страхуваше от него.

— Не си ме изплашил нито веднъж, с изключение на онази първа нощ, когато реших, че ще ми прережеш гърлото. — Опита се да се усмихне. — И не мисля, че ще ме нараниш. Просто... Идеята не е добра. — Тя се застави да пусне перилата и да тръгне по коридора. — Лека нощ, Ройд.

— Лека нощ.

Чувстваше погледа му дори с гърба си. Ройд обаче не проговори, докато тя не стигна до вратата на стаята си.

— Грешиш — каза ѝ тихо. — Идеята е много добра. Помисли си.

Ръката ѝ хвана дръжката. Трябваше само да я завърти, да отвори вратата и после да я затвори след себе си. Това беше самоекс. Тя нямаше нужда от Ройд. И той нямаше нужда от нея.

— Кораби, които се разминават в нощта.

— Може би. А може би не. Никога няма да разберем, нали?

Тя вече беше в стаята. Сега трябваше да затвори вратата, без дори да го погледне.

Но не искаше да затвори вратата.

Още една причина да го направи.

И тя затвори.

София щеше да дойде.

Не, нямаше. Беше арогантен глупак, щом мислеше, че тя няма да се бори с привличането, което съществуваше между тях.

Той прекоси стаята гол и отвори прозореца. Пое дълбоко топлия и солен морски въздух. Трябваше да остане спокоен. Тя трябваше да дойде при него. Не беше я излъгал, когато й беше казал, че се страхува да не я нарани. Обикновено имаше контрол над себе си, но това беше различно. Тя беше различна.

Вратата на стаята му се отвори. Той замръзна на мястото си, но не се обърна.

— Промених решението си. — Гласът ѝ трепереше.

Ройд не помръдна.

— Слава Богу.

— По дяволите, обърни се! Искам да видя лицето ти.

— Ако се обърна, няма да забележиш лицето ми.

— Господи!

Той бавно се обърна към нея. Погледът ѝ се спря на лицето му, а после се спусна към долната половина на тялото му.

— Господи!

— Казах ти.

Погледът ѝ се върна на лицето му.

— Ти ме очакваше. Чакаше ме.

— Надявах се.

— Разбрах. — Софи издърпа тениската си над главата. — Добре.

— Хвърли тениската на земята и миг по-късно, легнала на леглото, дърпаше чаршафа, за да покрие голото си тяло. — Ела тук.

— След минута. Искам да те попитам нещо.

— Не, не искаш. Въобще не искаш да говориш. Нищо не би могло да е по-ясно.

— Добре, имам нужда да те попитам нещо.

— Ела тук.

— Не и докато не ми отговориш. Не мога да се приближа до теб или отговорът няма да има значение за мен.

— Аз не искам да говоря. Нима мислиш, че ми беше лесно да дойда?

Той поклати глава.

— Мисля, че ти е било много трудно. И затова искам да съм сигурен, че причината е била правилна.

Тя вдигна ръка към челото си.

— Исусе. Нека позная. Очакващ обещание, че няма да искам от теб да се обвържеш с мен. По дяволите, не търся връзка от никакъв тип. Знам, че ти...

— Връзките могат да вървят по дяволите. Бих бил идиот, ако допусках, че ти обмисляш връзка от някакъв вид в този момент. Просто искам да ми отговориш на един въпрос.

— Добре, питай!

— Това да не е някакъв начин да ми се отплатиш?

Тя го гледаше объркано.

— Да се отплатя?

— Защо си толкова изненадана? Ти си мека и нежна натура и всеки път, когато ме погледнеш, се сещаш за Гарууд. Изпитваш силно чувство за вина. Не искам да правишекс с мен само защото това е начин да направиш нещо за мен.

— Мили Боже, ти си откачен. — Тя спусна краката си на пода и седна. — Няма да се опитам нищо да ти докажа.

— Просто ми отговори.

— Не! — Тя го погледна гневно. — По дяволите, да, съжалявам и се чувствам отговорна за онова, което ти се е случило.

— Виждаш ли, не си отговорна. Ти си само оръжието в ръцете на убиеца, а каква отговорност може да има то.

— Мисля, че е различно. — Тя се изправи. — Това обаче не може да ме накара да се предложа като жертва пред олтара, като глупава девица. Ценя себе си прекалено много. Направих огромна грешка, но това пак няма нищо общо с факта, че по някаква причина те намирам... Господи, това е самоекс. — Тя тръгна към вратата. — Обаче няма да се опитвам да те убеждавам. Не си струва...

— Ще направя така, че да си струва. — Той прекоси стаята за секунди и я хвана за ръката. Падна на колене пред нея.

— Дай ми три минути.

— Стани. Няма да ти дам...

Тя потръпна, защото устните му погалиха корема ѝ. Дланите му обхванаха дупето и тя почувства как мускулите ѝ се свиват.

— Три минути. — Езикът му я галеше. — Винаги можеш да промениш решението си по-късно.

— Мога ли? — Пръстите ѝ се заровиха в косата му. — Не съм сигурна.

— И аз не съм сигурен. — Той я погали с буза по корема. — Вероятно лъжа. Хайде, върни се в леглото. Няма да те принуждавам, няма да има никакъв натиск...

— Чувствам натиск в момента. — Гласът ѝ беше неравен. — Мисля, че коленете ми ще се огънат.

— Остави ги да се огънат. — Той я дръпна на пода и я покри с тялото си. — И килимът е добър колкото леглото...

— Ройд...

— Тихо, прекалено е късно... — Той разтвори краката ѝ. Господи, беше ѝ добре. — Имаме прекалено силна нужда отекс. Ти имаш нужда от него. Чувствам го.

— Тогава, дай ми го. — Тя стисна зъби и заби нокти в гърба му.

— И, за Бога, не ми задавай повече глупави въпроси или ще те убия...

— Окей? — прошепна Ройд, когато я освободи от тежестта на тялото си. — Не бях ли прекалено груб?

— По кое време?

Сега дъхът ѝ излизаше по-лесно, но тя все още трепереше. Ройд беше само на няколко сантиметра от нея, но не я докосваше. Искаше той да я докосне, да почвства допира на кожата му. Май се държеше като нимфоманка. И двамата бяха стигнали до оргазъм няколко пъти, търкаляха се по пода като животни, а тя искаше още. Тогава, вземи го, по дяволите! Тя протегна ръка и го погали по гърдите. Той беше топъл и леко влажен от потта. Дланта ѝ сякаш се наелектризира, когато докосна твърдите къдрavi косъмчета по гърдите му.

— Да, груб беше. И аз бях груба. А сега, кой от нас трябва да се чувства виновен?

— Само запитах. — Той хвана дланта ѝ и я поднесе към устата си. — Просто правя проучване.

— Какво?

— Мога ли да ти задам още един въпрос?

— Абсолютно не. — Тя го гледаше с любопитство. — Какъв?

Той засмука показалеца ѝ.

— Аз ли съм най-добрият, когото някога си имала?

Тя го гледаше така, все едно не можеше да повярва на ушите си.

— Ти, самодоволно копеле!

— По-добър ли съм от бившия ти съпруг?

— Ройд, кой задава такива въпроси?

— Аз. — Той наведе глава и погали зърното ѝ с устните си. —

Важно е.

— За да бъде поласкано егото ти?

— Не. — Той вдигна глава и я погледна. — Ако съм направил нещо неуместно, трябва да знам за това. Трябва да съм най-добрият, когото си имала. Ако не съм, ще поработя по въпроса.

Тя го гледаше изумена.

— Знаех, че обичаш съревнованията, но това отива малко прекалено далеч.

Той поклати глава.

— Започваме с много малко общо помежду си. Може би има няколко въпроса, по които сме съгласни, но нямаме време да ги обсъждаме. А дотогава имаме това, което имаме. Няма да позволяексъст да не е добър и ти да се откажеш от него. Или да не се въртиш край мен.

— Трябва да се въртя край теб. Съществува PEM-4.

Той стисна челюсти.

— Трябва да пожелаеш да останеш с мен.

— Защо?

Той не отговори веднага.

— Защото изпитвам нещо към теб. Не съм сигурен какво е, но не мога да позволя то да си отиде.

— Колко прецизно казано.

— Ти си учен, не аз. Единственото, в което съм прецизен, е в това, как да поваля човек, който се намира на хиляда ярда от мен. — Устните му се изкривиха. — Ти трепериш. Не ти харесва.

— Повечето хора биха трепнали при тези думи.

— Не е задължително. На някои жени им харесва идеята да са близо до смъртта. Това им дава определена тръпка. — Той се изправи.

— Хайде да си лягаме.

— Може би е по-добре да се върна в стаята си.

— Още не. — Той ѝ помогна да се изправи. — Отново казах не каквото трябва. Трябва да се поправя.

— И да се докажеш като най-добрия векса?

— По дяволите, не. — Той я прегърна. — Просто искам да съм най-добрият за теб. Какво лошо има в това?

Той само трябаше да я докосне и тя започваше да тръпне, беше готова.

— Сигурна съм, че има нещо. И не знам дали то е на психологическа основа. Аз ли съм най-добрата, която си имал?

— Ще ти отговоря, че ти си добра, но заедно сме чудесни. — Той започна да гризе леко долната ѝ устна. — И че ти не трябва да го правиш с някого, който ще принизи стандарта ти.

Тя откри, че се усмихва.

— Ройд. Невъзможен си.

Той я поведе към леглото.

— Но съм най-добрият?

— Може би.

— Това не е достатъчно добро за мен. Предполагам, че трябва да започна да работя по въпроса. — Той легна и я дръпна върху себе си.

— Но ти ще ми помогнеш. Ще ми кажеш какво ти харесва, какво те възбуджа. Ще го направиш ли?

Дъхът ѝ излизаше бързо, на тласъци.

— Вероятно не.

— Защо не?

— Ах, ти, идиот такъв, защото не мога да мисля, още по-малко да говоря, когато ми правиш това.

— Прекалено лошо. — Той ѝ се усмихна. — Ще трябва да анализираме по-късно. И да бъдем наистина прецизни, каквито, обикновено, са учените.

— Няма. — Тя взе лицето му в дланите си и втренчи поглед в него. — Млъкни, Ройд.

— Както кажеш. — Той вече не се усмихваше, но тя виждаше дяволитите пламъчета в очите му. — Мислех, че обичаш да говориш по време наекс. Защото издаваше много звуци преди малко. — Той се престори, че се замисля. — Но доколкото си спомням, повечето звуци бяха стонове, викове и въздишки. О, да, има и няколко думи, например „още“... Ох! Това не беше честно!

— Заслужи си го.

— Това също ще трябва да го обсъдим. Ти обичаш да причиняваш болка на бедния си партньор. Не знам колко мога да понеса, макар че съм готов на всичко за теб, Софи.

Еротика, страст, а сега и чувство за хумор. Не беше очаквала, че той има такова чувство за хумор.

— Копеле. — Тя го целуна страстно. — Сега ще млъкнеш ли?

— О, да. — Ръцете му отново я галеха. — Както казах, готов съм на всичко за теб, Софи...

Софии отвори сънено очи. През прозореца струеше ярка слънчева светлина. Снощи Ройд беше стоял гол до прозореца, когато беше отишла при него. Беше с гръб към нея и тя беше видяла мускулестото му и твърдо дупе и мощните му рамене. Тогава беше поискала да го докосне, а после ръцете й бяха научили...

Ройд го нямаше.

Отвори широко очи и обърна глава към възглавницата. Ройд го нямаше.

Затвори очи, обзета от разочарование. Глупаво. Какво беше очаквала? Бяха правили секс и бяха прекарали фантастична нощ. Това не означаваше, че той има каквito и да било задължения към нея.

— Готова ли си?

Видя го да стои в долния край на леглото. Косата му беше мокра, миришеше на свежест.

— Готова за какво?

Ройд се усмихна.

— Секс? Душ? Закуска? Сутрешно плуване? Изредих ти възможностите така, както са подредени по важност за мен.

Тя почувства как я обзема приятна топлина. Странно, как тези само няколко думи бяха прогонили чувството за самота, което изпитваше.

— Косата ти е мокра. Душ или плуване?

— Душ. Ще те изчакам. — Ройд продължаваше да я гледа. — Стани от леглото, защото, в противен случай, аз пак ще легна. Тъй като е почти обед, мисля, че трябва да изчакаме, докато хапнем. — Той се обърна и тръгна към вратата. — Отиди да вземеш душ. Прерових

нещата ти и ти сложих чисти дрехи в банята. Ще направя кафе и омлет. Двайсет минути?

— Имам нужда от трийсет минути. — Софи седна и отметна чаршафите. — Трябва да си измия косата. Чувствам се така, сякаш съм попаднала в торнадо.

— Ти наистина беше в торнадо. — Ройд ѝ се усмихна през рамо.
— Да, торнадо.

Той се отдалечи, преди да е успяла да му отговори. Софи стана и тръгна към вратата на банята. Чувстваше тялото си леко, гъвкаво, мускулите ѝ бяха отпуснати, но в готовност — въобще, чувстваше се като пантера в покой. Мислеше, че ще е уморена след нощ на такъв интензивенекс. А вместо това се чувстваше чудесно, като обновена. Не можеше да си спомни да се е чувствала някога така с Дейв. Сексът беше задоволителен, но никога така всепогълъщащ.

„Не мисли за Дейв. Не прави сравнения.“ Онова, което бяха преживели снощи, беше уникално. Понякога се случва двама души да са напълно съвместими сексуално. Това не означава, че са съвместими и по някакъв друг начин. Господ знаеше, че с Ройд са на цели мили разстояние, когато става въпрос за нещо друго.

Тя пусна водата и влезе под струята. Топлата вода също беше чувствено удоволствие. Добре. Сега не искаше да мисли за нищо. Искаше да живее за момента. Отметна глава назад и остави водата да облива тялото ѝ.

— Забави се с пет минути повече. — Ройд извърна глава от котлона, когато тя влезе в кухнята. — Но аз също не успях да пригответя омлета навреме. Говорих по телефона.

Тя застини.

— МакДъф?

Той поклати глава.

— Кели. Искаше указания.

— И ти какво му каза?

— Да намери друга лодка с подходящо оборудване и да ни чака.

— Той разпредели омлета в две чинии. — Налей кафето, докато аз извадя портокаловия сок от хладилника.

— Добре. — Тя все още мръщеше вежди, когато вдигна гарафата. — А защо ще имаме нужда от оборудване?

— Може би няма, но аз обичам да съм подготвен. — Ройд постави чиниите на масата. — Престани да се тревожиш. — Той взе гарафата от нея и наля кафето в две чаши. — Тревогата ти не ми харесва.

Тя повдигна вежди.

— Следователно аз трябва да престана да се тревожа?

— Докато няма причина, да. Знаех, че ще те разтревожа, като ти кажа за Кели, но, от друга страна, знам, че искаш да те държа в течение, и щеше да се разсърдиш, ако не ти бях казал.

— Да, щях да се разсърдя.

— Седни. — Той я побутна да седне на един стол. — И ми се усмихни така, както направи, като влезе в кухнята.

— И как, по-точно?

Той наклони глава и я погледна.

— Нетърпеливо. Определено нетърпеливо. Знаеш ли как ме кара да се чувствам това? — Той я докосна по косата. — Копринена. И кожата ти е копринена. Всяко място, което докоснах, е копринено.

Тя не можеше да дишала. Заля я горещина и затопли дори бузите ѝ, които пламнаха. Ръката му се спусна по-надолу и нежно погали гърдите ѝ.

— Красива, нежна и копринена — каза той тихо. — Искаш ли да опитаме на пода в кухнята?

Да, искаше. Тръпнеше от нуждата да го прегърне и...

— Хайде — каза той и ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ. Кожата ѝ потръпна от допира до неговата. Мускулите на корема ѝ се свиха. — Можем да ядем и по-късно. Няма значение.

— Не, няма... — Тя си пое дълбоко дъх и покри дланта му със своята под блузата. Исусе, беше ѝ трудно да спре. — Няма значение кога ще ядем. Няма значение това, че използвашекса, за да ме разсейваш. Би трябвало да се тревожи за всяко нещо, което се случва, а ти се отнасяш с мен като с кукла, която изваждаш, играеш си с нея, а после отново поставяш в кутията.

— Грешна тактика? — Той сви рамене и седна на стола срещу нея. — Съжалиявам, изпитвам нужда да те закрилям. Това чувство се промъква в мен отдавна, но снощи ме обхвана неудържимо. Вероятно

има нещо общо с инстинкта на пещерния човек да защитава семейството си. Сигурен съм, че знаеш повече по въпроса от мен. Нали ти имаш всичките онези научни степени.

— Непрекъснато ми навираш моята научна степен в лицето. Тя притеснява ли те?

— Не, не и ако не тревожи теб. — Той поднесе чашата към устните си. — Разбрал съм, че мога да науча всичко, което трябва и когато ми се наложи.

Както беше изучил тялото й и всеки нюанс на нейната чувственост, помисли си тя, но отхвърли тази мисъл. Тялото ѝ все още тръпнеше, готово още при първия му допир, и нямаше нужда да си спомня колко хубави могат да бъдат ласките му.

— Ти, изглежда, имаш огромен талант в тази насока.

Той се засмя и тя го погледна. Ройд прекрасно знаеше дори какви са мислите ѝ. Не можеше да извърне поглед. Взе вилицата си и отхапа от омлета.

— Радвам се, че мислиш така. — Устните му потрепериха. — Обикновено мога да правя това, което изисква моментът. Ако нуждата е достатъчно изкусителна. — Изражението му стана сериозно. — Можем да говорим по тази тема и през следващата седмица, но не ми се иска. Чувствам, че ходя по хълъзгава почва, и трябва да затвърдя позициите си.

— Какво искаш да кажеш?

— В момента съм в прекрасна форма. Ти също прекара приятна нощ и чувството е все още в теб. В момента не мислиш. Не мога обаче да разчитам на това с времето. Ти отново ще започнеш да се страхуваш и да мислиш за сина си и за живота си. И за това, колко различни сме ние двамата.

— Но ние *сме* различни.

— Не и в леглото — каза той грубо. — А за останалото можем да преговаряме. Казах ти снощи, че изпитвам нещо към теб. Това чувство още е в мен и е по-силно. Много по-силно. Не съм сигурен до какво ще доведе, но не мога да го оставя да си отиде. Не мога да ти позволя да си отидеш, Софи.

— В момента не искам да говоря за това.

— Но аз искам. Не знам колко време имаме, преди всичко да се взриви буквално под носа ни. Никога не съм очаквал това да се случи,

но се случи, и двамата трябва да се справим с него. — Той стисна здраво чашата си. — Бях честен с теб. И ти трябва да бъдеш честна с мен.

— И какво искаш да кажа? — Тя навлажни устни. — Изминалата нощ беше повече от добра, беше фантастична. Била съм работохолик през целия си живот иексът никога не е бил важен за мен. Той беше просто нещо приятно. — Устните ѝ се изкривиха конвулсивно. — Сексът с теб е приятен, Ройд. Видя как ти отговорих. Искам да продължаваме да правим секс. Ти реши, че лягам с теб, защото изпитвам съжаление. Но аз съжалявам себе си. Жivotът ми не беше прекрасен през изминалите години и сега аз ще взема толкова удоволствие, колкото мога. Мисля, че го заслужавам. Това ли искаш да знаеш?

— Отчасти. Значи това не беше секс за една нощ?

Тя се поколеба.

— Не знам как... Всичко може да се промени само за секунда. Как бих могла да съм сигурна в чувствата си? Съществува и Санборн и не мога...

— Окей. Окей. По-добре е, отколкото мислех. Нямаш опасения от секса с мен. Просто не си сигурна за бъдещето. — Той изпи кафето си. — Мога да се погрижа за това.

— Може и да не пожелаеш да го направиш — каза тя тихо. — Аз не съм „*фаталната жена*“. Онова, което чувствуаш, може да изчезне след ден-два.

— Може би. Не е вероятно. Аз съм човек, който понякога оставя чувствата да го обсебят. Изваяз закуската си и ще отидем да поплаваме.

Тя се облегна назад и го погледна. Мили Боже, Ройд беше опасен. Настроението му се променяше лесно, той показваше двама различни мъже само за части от секундата.

— Само ти давам свободно пространство. — Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. — Разтърсих те неочеквано и грубо. Ти имаше нужда от това.

— Много си сигурен в себе си. — Софи се изправи. — И в мен. Предложението да поплаваме е добро. — Започна да разкопчава блузата си. — Но не достатъчно добро. И не точно това искам в момента. Съблечи се, Ройд.

— Софи?

— Обеща ми нещо вълнуващо на пода в кухнята. — Разкопча и последното копче на блузата си. — Спази обещанието си, Ройд.

— Добре. — Той беше зад нея, ръцете му бяха върху гърдите ѝ. Прошепна в ухото ѝ: — Винаги.

Телефонът на Софи звънна след два часа. Тя протегна ръка над тялото на Ройд, за да го вземе от нощното шкафче.

— Имам информация за Горшанк. Винъбъл от ЦРУ ми я осигури — каза МакДъф, когато тя отговори. — Антон Горшанк. Руски учен, работил по някои наистина отвратителни проекти преди разпадането на Съветския съюз.

— Химик?

— Да. За последно има данни за него от Дания. Изчезнал от погледа на ЦРУ преди две години.

— И не знаят къде е сега?

— Работят по въпроса. Казват, че имат няколко следи. Помолих Джо Куин да ги натисне още малко. Той също има приятели в агенцията. Очаквам скоро да науча още нещо. Ще се свържа пак с теб.

— Благодаря ти. Как е Майкъл?

— Чудесно.

— Мога ли да говоря с него?

— Трябва да се обадиш на Жан. С Джок тръгнахме от имението преди два часа.

— Аз... разбирам.

— Казах ти, че ще тръгнем веднага, щом открием нещо, Софи — каза той тихо.

— Знам.

И все пак изпитваше известно беспокойство, като знаеше, че МакДъф и Джок не са вече с Майкъл. Беше започнала да разчита на тях.

— Къде отивате?

— Може би ще дойдем при вас. Дочуване, Софи.

— Дочуване.

И тя затвори.

— Горшанк? — запита Ройд.

Тя кимна.

— Знаем кой е. Руски учен, изчезнал от Дания преди две години. Не знаят къде е. МакДъф очаква още информация всеки момент.

— Добре.

— С Джок са тръгнали от имението. Той очевидно очаква нещата да започнат да се развиват скоро.

Ройд се облегна на лакът и я погледна.

— И ти се тревожиш за Майкъл.

— Разбира се. Винаги се тревожа за него. Така е от деня, в който умряха родителите ми. — Тя се претърколи в леглото и се изправи до седнало положение. — Ще му се обадя и ще разговарям с Жан. Това ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Дали?

— Трябва да имам доверие на някого. Напоследък се чувствам много самотна.

— А аз какво съм? Нещо непотребно?

— Не исках да кажа...

— Знам. — Той стана от леглото. — Току-що ме поля със студена вода. Каза ми, че не ме виждаш като свой помощник в живота, другар, който може да те закриля. Мислех, че се справям достатъчно добре в тази насока, но очевидно не е така. — Той сви рамене. — Всичко е наред. Ще взема това, което мога. Ти ми каза, че имаш проблеми с доверието. Какво ще кажеш все пак да поплаваме, след като говориш с Майкъл?

— Предполагам, че можем. — Тя тръгна към банята. — Ако дотогава не научим нещо повече от МакДъф.

— Естествено, това винаги ще е първата ни задача. Ти караш главата ми да се замайва, но аз все пак не забравям работата, която трябва да свърша.

— Бих била идиот, ако мислех, че можеш да бъдеш отвлечен от работата си до такава степен. Винаги съм знаела...

— Софи.

Тя го погледна. Устните му бяха стиснати, а гласът му — груб.

— Ти вече се отдалечаваш от мен. Това няма да се случи. Ще приема второто място, но няма да изчезна от живота ти.

— Не знам за какво говориш.

— Вероятно казваш истината. Толкова си свикнала да не мислиш за никого другого, освен за Майкъл, че отблъскваш вече спомена за

това, което имаме двамата. Опитваш се да не му обръщаш внимание. Няма да е толкова лесно. Аз ще се погрижа. — Той изкриви устни. — Меденият ни месец не е свършил.

— Меден месец? Това изисква връзка, каквато няма между нас.

— Наричай нещата, както искаш. — Той тръгна към вратата. — Само това исках да кажа. И реших, че е честно да те предупредя.

— Мили Боже, звучи като заплаха.

— А какво очакваш от човек като мен? — Той поклати глава. —

Не е заплаха, не искам да те уплаша. Ако си отидеш от мен, когато това свърши, ще ти пожелая късмет и щастие. Но ще направя всичко възможно, за да не си отидеш. А когато решаваш нещо, аз ставам много добър. Ще бъда цивилизиран и толерантен, толкова мил, че ще ми се доповръща от това. Ще се видим долу.

Вратата се затвори след него.

Цивилизиран и толерантен? Това копеле не знаеше дори значението на тези думи. Беше груб и твърд и да е с него, беше, като да се е хванала за някаква откъртена греда по време на торнадо.

Но все пак беше такъв през последните двайсет и четири часа. Беше и груб от време на време, но това не ѝ причиняваше болка, а той беше неочекано вълнуващ любовник. Неговата непредсказуемост и намек за скрито насилие бяха страшни наистина, но тя май се беше пристрастила дори към това. Понякога се чувстваше заплашена, застрашена, от Ройд. С него невинаги беше лесно, но тя знаеше, че няма да я нарани по никакъв начин. И макар да го беше обвинила, че я заплашва, само преди няколко минути, това беше по-скоро защитен ход.

Заштитен. Защо трябваше да се защитава, когато току-що беше признала, че не се страхува от Ройд?

Контрол.

Отговорът ѝ дойде като гръм от ясно небе. През целия си съзнателен живот беше искала да държи всичко под контрол — в брака си, в кариерата, с Майкъл. Когато беше в леглото с Ройд, губеше този контрол. Преднамерено прогонваше тази нужда да контролира всичко, защото удоволствието беше толкова силно, интензивно. Да, това звучеше така, сякаш тя се стараеше да доминира над всичко. Беше държала юздите с Дейв, защото и на него му харесваше така. Като

лекар, трябваше да бъде дисциплинирана и да показва авторитет. С Майкъл, беше майка и това означаваше определен начин на поведение.

Но с Ройд нямаше определен начин на поведение. Той можеше да прави компромиси, но това беше всичко. Каза, че я уважава, но тя трябваше да прави така, че да заслужи това уважение всяка минута от всеки ден.

Затвори вратата на банята и се облегна на нея. Трябваше да престане да мисли за Ройд. Вероятно беше направила грешка, като беше станала интимна с него, но това вече беше свършено. Беше прекарала наистина добре, което не означаваше, че трябва да продължава. Трябваше да прекъсне тези им взаимоотношения рязко и щеше да е по-добре да се концентрира върху...

Исусе. Върна се споменът за Ройд в онази последна минута, преди да излезе от спалнята. Гол, мускулест, смел и ужасно еротичен.

„Да, престани да мислиш за него.“

Не беше много вероятно.

ГЛАВА 16

Телефонът ѝ започна да звъни, докато слизаше по стълбите след половин час. МакДъф? Ройд излезе в коридора и я загледа. Ръката ѝ трепереше, когато натисна бутона.

— Как си, Софи? — запита Санборн. — Добре, предполагам?

Тя спря, шокирана, на сред стълбите.

— Какво искаш, Санборн?

Ройд застинава на мястото си, с поглед, който не се отделяше от лицето ѝ.

— Каквото винаги съм искал — каза Санборн. — Партиорство с някого, когото уважавам и на когото имам доверие. Сигурно разбираш колко е безполезен този твой опит за отмъщение. Не можеш да спечелиш, а могат да пострадат хора, които обичаш.

— Като Дейв?

— Не знам какво искаш да кажеш. Полицията е убедена, че ти си убила Едмъндс. — Той направи пауза. — Мислех за сина ти.

— Ти, копеле!

— Чух за ужасен инцидент в Шотландия. Толкова се радвам, че синът ти е все още жив.

— И ще остане жив — процеди тя през зъби. — Той е в безопасност. Не можеш да го докоснеш, Санборн.

— Защото си се съюзила с Ройд? Това беше грешка. Той не е стабилен. Ще те повлече надолу заедно със себе си.

— Аз също не съм стабилна. Изненадана съм, че си толкова загрижен.

— Тогава, време е да преодолееш нестабилността си. Предлагам ти сделка, която не можеш да откажеш.

— По дяволите твоето мнение!

— Сега си в много по-затруднено положение, отколкото последния път, когато ти се обадих. Полицията е по следите ти. Анализът на ДНК те свързва с убийството на Едмъндс. Нямаш кариера, синът ти е в опасност. Повярвай ми, последното е вярно. Ела

да работиш при мен, Софи. Ще имаш пари, власт, момчето ще бъде в безопасност.

— И да се превърна в чудовище като теб?

— Власт, Софи. Това е огромната разлика между чудовищата и светците.

— Ти си болен.

Той не отговори.

— Виждаш ли как сдържам темперамента си? Това би трявало да доказва колко много искам сътрудничество с теб.

— Това само доказва, че не си толкова сигурен относно PEM-4, колкото искаш да бъдеш.

— Колко си умна. Но в момента ти имаш пример за PEM-4. Ройд беше един от основните ни примери. И всичко това се дължеше на теб.

— Млъкни!

— Много добре. Не искам да те обидя, защото ще трябва да работим съвместно. Ще се обадя пак. — Той затвори.

— Трябва ли да питам какво искаше той? — запита тихо Ройд.

— Мен. — Тя трепереше. — Не очаквах той да... Това ме изненада.

Той изведнъж се оказа зад нея и я прегърна.

— Спокойно. Той те иска слаба и уплашена. Не се предавай.

Тя се притисна към него.

— Той е такова копеле! Непрекъснато заплашва Майкъл.

— Това е само тактика от негова страна.

— Говори и за теб. Каза, че си един от основните им примери за въздействието на PEM-4 и че аз съм отговорна за това. — Тя навлажни устни. — Той е прав. Аз съм виновна.

— Да, аз съм главен екземпляр за показ.

Тя замръзна шокирана.

— Ти поне мислеше така снощи. И ми го каза. Дори няколко пъти.

— Знаеш, че аз... — Тя се отдръпна и го погледна в лицето. — Не е забавно.

— Напротив, забавно е. — Той се усмихна. — Забавно е как той може да нарани теб или мен с тези свои глупави приказки. Мисля, че и двамата сме над това сега. — Той я обърна и леко я плесна по дупето.

— Качи се горе и опаковай багажа си. Трябва да тръгнем оттук след пет минути.

— Мислиш, че обаждането е било проследено?

— Възможно е. Аз използвам телефон със сателитна връзка, а те могат лесно да бъдат проследени. Бош има позиции във Военния отдел по сателитните връзки. Не искам да остана и да чакам, за да видя дали ченгетата или някой от хората на Санборн ще ни намерят.

Тя забърза нагоре по стъпалата.

— Не мисля, че ще бъде полицията. Той беше... Мисля, че долових... Той ме иска, Ройд. Не главата ми, поднесена му в кошница.

— Тогава, трябва да се запитаме защо изведнъж е станал толкова настоящителен. — Той се обърна и тръгна към входната врата. — Но ще го направим, когато се озовем на добро разстояние от това място.

Санборн се обърна към Бош.

— Успя ли да установиш мястото?

Той вдигна поглед.

— Моите хора работят по въпроса. Някъде в Южна Флорида.

Санборн изруга.

— Къде? Ройд ще я изведе оттам само за минути.

— Може би ще оставят някаква следа, която да ни насочи...

— Не мога да я преследвам из целите Съединени щати. Трябва да я заловя веднага.

— Защо не изпратим Девлин във Флорида? Ако има отправна точка, той ще успее да ги проследи. Ти се погрижи той да стане истински експерт.

— Не, не искам да губя...

Той спря, замисли се. По дяволите, искаше да има тази жена на своя страна. Шансът не беше голям, но винаги беше по-добре хората да работят с теб с желание, а не да бъдат принуждавани. Беше научил това по време на експериментите в Гарууд. Съществуващата вероятност тя да падне в капана, който й бяха подготвили, и да бъде заловена от полицията. Очевидно не беше уплашена достатъчно.

— Добре, обади се на Девлин. Трябва да говоря с него.

— Кажи ми какво, според теб, е намислил Санборн? — запита Ройд веднага, щом излязоха на магистралата. — Каза, че не иска главата ти, поднесена му в кошница.

— О, сигурна съм, че накрая ще се съгласи и на това. Само че не сега. — Тя смръщи вежди в опит да си спомни думите и нюансите на разговора. — Всъщност той се опитваше да ме убеди да се върна на работа при него. Господи, представяш ли си какво его има този човек? И трябва просто така да пренебрегна всичко, което е извършил?

— Това не е егото му. Изучавам го от времето още преди да избягам от Гарууд. На Санборн му липсва нещо, психиката му е събркана.

— Съвест?

— Дори не това. Той няма чувства. Не схваща нещата като повечето хора. Преструва се, но всъщност нищо не разбира. Умен е, ценител е на красотата, но прекалено много обича чувството, което дава властта. Не разбира болката и омразата, които причинява, защото той самият не ги изпитва. Но тъй като е обсебен от жаждата за власт, вероятно не проумява защо не можеш да не обърнеш внимание на всичко, сторено от него, на всички причинени ти от него мъки. Той смята, че ти предлага достатъчно, за да направиш това. — Сви рамене.

— Ти си лекарят. Вероятно знаеш термините за това състояние.

— Справил си се много добре.

В думите му имаше смисъл. Тя беше така изпълнена с омраза и вина, че никога не се беше опитала да анализира Санборн. Просто искаше да отърве света от него и от PEM-4. Все пак, като се замислеше за всичките си срещи със Санборн, виждаше признаците.

— Точно затова той няма никакви скрупули да използва PEM-4 по този начин.

— Предполагам. Разбира се, той може просто да си е такъв — кучи син. За мен това няма значение. Опитах се да разбера какъв е, за да мога по-добре да го унищожа. Пет пари не давам дали е психо. Няма да го лекувам. Ще го поваля, ще го унищожа. — Направи пауза.

— Но защо те притиска сега? Каза ми, че се е опитвал да те убеди и преди, но след като си му отказала, е изпратил кучетата си след теб. И сега, така изведнъж, се отказва да те преследва. Може би се опитва да те „приспи“, докато разбере къде сме. Сигурна ли си, че си го разбрала правилно?

— Как бих могла да съм сигурна? — Осъзна обаче, че е почти сигурна. Трябва да има причина. — Горшанк.

— Какво?

— Крайният резултат е блестящ, но не знам как е стигнал до някои от заключенията си.

— Каза, че трябва отново да ги проучиш.

— Но ако работата му не е погрешна? Ако има няколко огромни пропуска в нея?

— Тогава, трябва бързо да поправят тези пропуски. Като привлекат учен, който знае първоначалната формула.

Тя кимна.

— И имат нужда от това повече, отколкото да се отърват от мен завинаги. Това е само предположение, но... — Телефонът ѝ звънна. — Да отговоря ли?

— Ако можеш да говориш бързо.

Тя натисна бутона.

— Горшанк е в Шарлот, Северна Каролина — каза МакДъф. — „Айви стрийт“, номер 321.

Тя включи телефона на високоговорител, така че и Ройд да може да чува.

— Как са го открили?

— Прехвърлил голяма сума пари в руска банка, за да изплати някакъв дълг към мафията. Аз и Джок ще направим връзка на летище „Кенеди“ и оттам ще излетим направо за Шарлот.

— Кога ще стигнете там?

— След седем часа.

Ройд клатеше глава.

— Това може да е прекалено много, ако Горшанк е застрашен. Може и да няма голяма разлика, но мисля, че ще стигнем малко по-бързо. Ще ви се обадим, когато установим контакт. — Той изключи телефона, преди МакДъф да е започнал да спори. — Тръгваме към „Дейтона“. Ще вземем полет оттам до Шарлот.

— Застрашен?

— Ако Санборн не е доволен от Горшанк, той може да реши, че вече няма полза от него.

— И той ще бъде заплаха за тях. — Софи направи още една крачка напред. — Като всички други учени, свързани с проекта, които

той уволни, а после изпрати хората си, за да ги убият. — Погледът ѝ се спря на лицето на Ройд. — Може да е прекалено късно, да.

Ройд кимна.

— Трябва да се надяваме, че Санборн ще държи Горшанк жив, докато намери начин да те привлече на своя страна. Сигурно изпитва някаква увереност, че това ще стане, иначе нямаше да смята Горшанк за излишен.

Тя поклати скептично глава.

— Не знам. Санборн е абсолютно безмилостен. За него всичко е бяло или черно. Ако мисли, че Горшанк е нелоялен или неспособен, няма да му даде втори шанс.

— Тогава, може би сме тръгнали на лов за диви гъски. — Ройд натисна силно педала на газта. — Аз обаче няма да пропусна възможността да си поговоря с Горшанк. Той вероятно знае къде се намира островът, а може би знае и някои от защитните съоръжения, които го ограждат. — Той стисна устни. — Ако е жив, ще поговорим.

Номер 321 беше разположен навътре от шосето и обграден от брези, които хвърляха сянка върху верандата на малката сива сграда. Къщата беше тъмна, но в стаята вляво от вратата проблясваше светлина, вероятно идваща от екрана на телевизор. Горшанк беше станал ненасiten телевизионен фен, откакто беше пристигнал в Щатите. Когато не беше на бюрото си в офиса, седеше пред телевизора и гледаше „Семейство Симпсън“ или някоя от другите, многобройни, програми.

Девлин беше проучил доклада върху Горшанк, който Санборн му беше дал, но всъщност това не беше необходимо. Ученият беше човек на изградения навик и обичаше да си угажда, което го правеше толкова уязвим, че беше за съжаление. Да, беше прекалено уязвим. Девлин беше нетърпелив и раздразнен от това, че Санборн го беше изпратил тук, а не след Ройд. Защото това тук не беше никакво предизвикателство.

Трябваше обаче да внимава след „угощението“, което си беше позволил в имението на МакДъф. За известно време не можеше да си позволи нито да спори, нито да прави опити да манипулира. Освен

това, да убие глупак като Горшанк, щеше да бъде удоволствие. Защото глупаците го дразнеха.

Щеше да провери вратите и да открие начин да влезе в къщата. Горшанк щеше да седи във фотьойла с бира в ръка и Девлин щеше да го нападне още преди да е разбрал какво става. Когато онзи станеше безпомощен, щеше да реши дали да се отърве от него бързо, или да се позабавлява.

Да, работата щеше да е лесна.

— Остани тук. — Райд спря колата до тротоара. — Нека първо проверя района.

Софи гледаше проблясващата светлина, която струеше от предния прозорец на къщата. Това беше обичайна гледка за половината домове в този град. Нищо, от което да се страхуваш.

Тогава, защо тя се чувстваше напрегната, все едно че тази светлина, която идваше от телевизионния еcran, беше някакво зловещо предзнаменование?

— Ще дойда с теб. — Тя вдигна ръка, за да предотврати евентуалния спор. — Няма да ти преча. Джок винаги ми е казвал, че това е глупаво. Ако искаш да чакам отвън, това и ще направя. Но у мен е пистолетът, който Джок ме караше винаги да нося, и знам как да го използвам. Ще бъда на разстояние, при което да можеш да ме извикаш.

Той не отговори веднага, после сви рамене.

— Ела, тогава. — Отвори вратата на колата. — Но ще изчакаш, докато проверя района. — Нямаше го само пет минути, след което се върна и отвори и нейната врата. — Чисто е, обаче ще останеш отвън, няма да влизаш. Ясно?

— Докато не ме извикаш. — Тя слезе от колата. — И това може да се случи, Райд. Ти не си неуязвим.

— Ще се опитам. — Той тръгна към къщата. — Задната врата.

— Можем просто да отидем до входната врата и да почукаме. Той не ни познава. Не е ли прекалено лесно?

— Може да са му показвали твоя снимка, след като е поел твоята работа. — Той вървеше бързо. — Но си права. Никога не се сещам за лесните начини. Не така са ме учили. — Спря до задната врата и се

ослуша, погледът му обхождаше задния двор. — И не мисля, че това ще се окаже ситуация, която да ме научи да променя навиците си.

Тя чувстваше напрежението, което сякаш го наелектризираше.

— Какво има?

— Някой трябва да наблюдава Горшанк, ако той е толкова важен за Санборн и знае за PEM-4. Но къде е този човек? Или къде са те? Очаквах някой да ни прекъсне или поне да видя някого. — Направи пауза. — Освен ако не са ги извикиали обратно, защото това вече не е необходимо.

Тя потрепери.

— Искаш да кажеш, ако Горшанк е мъртъв.

Той не отговори.

— Остани тук, отвън. Ще оставя вратата открехната. — Той се наведе над ключалката и тихо подсвирна. — Исусе. — Изправи се. — Извади пистолета и го дръж готов. Ключалката вече е насилена.

Отвори вратата и изчезна в къщата. Софи стисна здраво оръжието. Сърцето ѝ биеше бързо и тежко. Откри, че се слушва напрегнато за каквото и да било звуци от къщата. Изминаха минути, не, минутите пълзяхабавно. По дяволите, чувстваше се безполезна. Ако нещо се случеше с Ройд, как би могла да му помогне, като стои тук? Трябвайте да възвърне спокойствието и хладнокръвието си. Джок ѝ беше казал, че по този начин се допускат сериозните, смъртоносни, грешки. „Прекалено много готовачи в кухнята.“ Каква приятна, домашна, фраза за такава смъртоносна ситуация.

Чу нещо.

Лек шум, може би от стъпки...

Къде? В кухнята?

Не, не в кухнята.

Зад себе си.

Слава Богу, че къщата беше малка. На Ройд не му беше необходимо много време, за да я обходи и да се увери, че никой не им е подготвил засада. Оставаше да провери само всекидневната стая, където Горшанк гледаше телевизия. Тръгна тихо надолу по стълбите и прекоси коридора. От прага на стаята виждаше ясно и телевизора, и Горшанк.

Само че Горшанк не гледаше телевизора.

Ройд се спря на прага с поглед, прикован във фотьойла, обрнат към телевизора. Въжета привързваха Горшанк към стола, празният му поглед беше втренчен в телевизионния еcran. В устата му беше натикан парцал, очите му — задържани отворени с карфици, беше кастириран.

Исусе. Това сигурно беше работа на Девлин. След като провери стаята, той се плъзна тихо към стола.

Мъртъв. Но не отдавна. От последната прободна рана в гърдите все още течеше кръв.

Окей, Горшанк беше безполезен за тях. Но може би беше оставил някакви записи, някаква следа, която да им помогне. Не беше много вероятно. Девлин обикновено беше много внимателен, когато ставаше въпрос да се „разчисти“ след свършената работа.

Само че се беше бавил доста над Горшанк, а това не се беше случило много отдавна.

Той замръзна. Колко време ли беше минало? Дали те не го бяха прекъснали? Ройд беше проверил останалата част от къщата, преди да се приближи до Горшанк, и всичко му се беше видяло в ред. Не изглеждаше някой да е ровил и да е търсил нещо.

А какво, ако беше чул него и Софи на верандата, беше довършил Горшанк и после беше избягал през някой от прозорците? Нито един не беше отворен.

А прозорците, които водеха към задния двор?

После чу изстрела.

В ръката на мъжа, който се спусна отгоре ѝ, проблесна метал! Софи вдигна оръжието и стреля, докато падаше на земята. Куршумът попадна в тялото на мъжа. Той се спря, лицето му се изкриви от болка.

— Кучка!

После продължи да върви към нея. Тя се претърколи и отново стреля.

Пропусна.

Джок ѝ беше казал да се прицелва внимателно. Да не позволява на нищо да я разсейва. Да е сигурна, че изстрелът ще попадне в целта.

Но как да се бави, за да се прицели внимателно, когато той бързо се приближаваше към нея? Това сигурно беше Девлин. Сега той залиташе и се движеше по-бавно, но като че ли не чувствуше куршума, който беше забит в гърдите му. А изразът на лицето му...

— Кучка! Курва! — Тонът му беше злобен. — Не можеш да ме нараниш. Ръката ти трепери, уплашена си до смърт. Но аз мога да те нараня по безброй начини. Да не би да мислиш, че детето е в безопасност? Франкс ще успее да го измъкне от ръцете на полицията много лесно. Санборн каза, че не бива аз да съм този, който ще се разправи с детето. Бях прекалено нестабилен. Може би унищожих най-добрата му карта. Той е прав. Но ти ме караш да полудявам, затова мисля да се намеся и да видя как момчето...

Тя се прицели. Този път нямаше да пропусне.

Но нямаше тази възможност.

Ръката на Ройд обхвана врата на Девлин отзад.

— Върви в ада, Девлин.

Счупи врата му само с едно движение.

Софи чу как той изпушка, после видя как очите на Девлин се изцъклиха. Ройд го оставил да падне на земята като безжизнена купчина.

Ройд беше до нея, коленичил.

— Добре ли си?

Не, не беше добре. Все още виждаше изражението на Девлин и вероятно щеше да го вижда до края на живота си. Зло...

Кимна рязко.

— Не съм ранена. Стрелях в него, но той продължи да идва към мен. Беше като сцена от филма „Франкенщайн“.

— Не трябва да се изненадваш. Казах ти, че Девлин има висок праг на поносимост към болката. А знаеш и какво беше сторил в името на МакДъф.

— Но да го видя... беше различно.

Трябваше да престане да трепери. Не биваше да проявява такава слабост. Девлин беше мъртъв. Трябваше да се съвземе.

— Да вървим. — Гласът на Ройд беше груб, но докосването му беше извънредно нежно, когато й помогна да стане. — Той няма да те нарани. Вече никого няма да нарани. — Той притисна главата й към рамото си. — А и не беше митичното чудовище Франкенщайн, затова

нека образът му не те преследва. Аз го убих, но ако не бях аз, щеше да го убиеш ти.

Тя го прегърна здраво.

— Да, щях. Трябваше да го направя. Той говореше за Майкъл...

— Тя изведнъж замръзна. — Санборн е изпратил човек да убие Майкъл. Казва се Франкс. Можел да го отнеме от ръцете на полицията без никакви проблеми. А Девлин бил изпратен тук.

— Полицията... — Тонът му издаваше, че е замислен. — Единственият начин да бъде замесена полицията, е да вземат Майкъл от замъка и да го екстрадират до Съединените щати.

— Но от Скотланд Ярд не настояха да претърсят замъка, докато бяхме там.

— МакДъф може да бъде много убедителен. Вероятно Санборн е намерил начин да подкупи някой с висок пост, за да бъде предприето това.

Тя се отдръпна от него.

— Трябва да се обадя на Жан и да ги предупредя.

— Те знаеха, че съществува такава възможност, Софи. Вече са подгответени.

— Не ми казвай това — каза тя ожесточено. — Те не знаят, че натам вече е изпратен човек.

— Права си. Ела в кухнята, далеч от Девлин, за да се обадиш. Трябва да претърся бюрото на Горшанк.

Горшанк. Почти беше забравила за него, погълната от емоционалното торнадо на последните няколко минути.

— Мъртъв ли е?

Той кимна.

— Можеше почти да хванем Девлин в извършването на убийството. — Той я побутна вътре. — Обади се. Трябва да побързаме. Някой може да е чул изстрелите.

— Тогава, полицията може би е на път за насам.

— Не непременно. Ще се изненадаш, ако знаеш колко много хора предпочитат да не обръщат внимание на насилието в квартала. Не искат да се намесват. Предпочитат да мислят, че това са деца, които играят на фойерверки. — Тръгна към коридора. — Но трябва да побързаме, просто в случай, че тук има някой, който притежава съвест.

Той изчезна от погледа ѝ. Тя се отпусна тежко на един от столовете в кухнята и си пое дълбоко дъх. Може би трябваше да светне. Беше тъмно в кухнята. Но навън беше още по-тъмно, а и щеше да вижда Девлин. Изкривена и грозна гледка. Там, на верандата, имаше смърт. Имаше смърт и в съседната стая. Не трябваше да мисли за това, а за онова, което се налагаше да свърши.

Не, по-добре беше да не пали осветлението. Виждаше достатъчно, за да набере номера на имението на МакДъф. Извади телефона си.

— Успокой се. Знам, че си уплашена. Имаш право да се страхуваш. — Жан беше изслушала Софи, без да я прекъсва. — Копелета.

— Предупреди Кемпъл да бъде нащрек. Ще се върна веднага щом мога.

— Чакай минутка. Нека помисля. — Жан мълча няколко секунди.

— Не, не идвай. Аз ще доведа Майкъл обратно в Щатите.

— Какво?

— Щом Санборн е изпратил местната полиция да хване и екстрадира Майкъл, значи има шансове това да стане. Ние няма да успеем да го защитим. По дяволите, тогава може би дори няма да разберем къде е. — Гласът ѝ беше изпълнен с разочарование. — Къде, по дяволите, е МакДъф, когато имаме нужда от него?

— На път за тук.

— Е, не вярвам да може да накара връзките си да работят от такова голямо разстояние. Ще се погрижа сама за това.

— Не можете да напуснете замъка. Ще ви видят.

— Има изход. Използвала съм го и преди.

— Жан, това не ми харесва.

— Знам. Представата за каменните стени около Майкъл е много успокояваща — каза Жан меко. — Но той ще е в безопасност там, където отиваме. Джо ще накара всяко ченге да го пази.

— Атланта?

— Там той ще е в най-голяма безопасност. Имай ми доверие, Софи. В този свят каменните стени не са такова голямо препятствие и

лесно могат да бъдат преодолени с помощта на парите и политическите връзки. Трябва да изведем Майкъл оттук.

— Может би, ако се обадим на МакДъф, той ще може да...

Тя търсеше изход, който не би поставил Майкъл в опасност дори за минута. Жан беше права. Представата за каменните стени я успокояваше.

— Трябва да си помисля. Ще ти се обадя пак.

— Не се бави много. — И Жан затвори.

— Хайде — каза Ройд, който тъкмо влезе. — Трябва да изчезваме оттук.

Тя кимна и се изправи.

— Откри ли нещо?

— Така мисля. — Той я хвана за ръката, като минаваха покрай тялото на Девлин, изпънато на стъпалата. — Обадих се на МакДъф и му казах да изпрати тук хората си от ЦРУ, за да ни отърват от тялото на Девлин. Още неискам Санборн да разбере, че е мъртъв. — Погледът му обходи лицето ѝ. — Какво става с Майкъл?

— Жан иска да заведат Майкъл в Атланта. Каза, че може да го изведе от замъка, без да ги забележат. — Тя се опита да говори спокойно. — Страхувам се.

— Ти даде ли ѝ съгласието си?

Тя поклати глава.

— Трябва да...

— Ако ѝ имаш доверие, кажи ѝ да побързат. — Той ѝ отвори вратата на колата. — Не искам правителството да се на меси в положението на Майкъл. Когато става дума за червената лента, е прекалено лесно да се стигне до някой, който, предполага се, се грижи за тяхната безопасност.

— Изглеждаш много сигурен. От опит ли го знаеш?

— Да. Случи се веднъж. В Сирия. — Той седна зад вола на. — Но няма да искаш да чуеш за това. — Запали колата. — Не повече, отколкото аз искам да ти кажа.

Не, тя не искаше да чуе за това, колко е лесно да стигнеш до някого, който е пазен от полицията или военните. И не искаше да си представи Ройд в тази позиция. Два пъти го беше видяла как убива хора и във всяко негово действие имаше ужасяваща ловкост и ефикасност. И все пак, трябваше да попита:

— Санборн?

— Не, слуши се, когато още бях при „*тюлените*“. Обади се на Жан и ѝ кажи да изведе Майкъл оттам.

— Чувал ли си за този Франкс?

— Саймън Франкс. Не е толкова добър, колкото беше Девлин, но познава работата си. — Направи пауза. — И ще направи всичко, което Санборн му каже. Той не е като Девлин. Той е мързелив и лесно се подчинява.

— Исусе.

— Това може да не е лошо. Няма да пререже гърлото на Майкъл, докато не му заповядат. А Девлин би го направил за удоволствие, а покъсно би се тревожил за това, как ще уреди нещата със Санборн.

— Не мога да повярвам, че седим тук и говорим за това, как тези мъже биха убили сина ми. — Гласът ѝ трепереше. — Ти може и да нямаш чувства към Майкъл, но е малко трудно за...

— Кой казва, че нямам никакви чувства към детето? — запита грубо Ройд. — Харесвам го. Не го обичам. Не съм имал възможност да го опозная толкова добре, а при мен любовта не идва лесно. Бих те излъгал, ако ти кажа нещо различно. Но не се отнасяй с мен така, сякаш все още съм немият малоумен, какъвто бях в Гарууд. — Ръцете му стиснаха здраво кормилото. — И без това не се чувствам добре напоследък.

Беше го наранила. Не мислеше, че може да причини болка на Ройд. Той беше прекалено мъжествен, издръжлив и груб. И тези му качества се бяха засилили, затвърдили, през годините. Дали беше така? Непрекъснато откриваше нещо ново за Ройд.

— Не исках да намекна, че ти...

— Забрави — каза Ройд. — Исках просто да знаеш, че единствената причина, поради която ти казвам за Франкс, не е да те уплаша, а да те информирам срещу какво си изправена. — Той спря на паркинга на Уол Март. — Казах на МақДъф, че ще се срещнем с него тук. Ако искаш да се обадиш на Жан, можеш да го направиш, докато чакаме.

— Грубо.

Устните му се изкривиха.

— Такава ми е природата.

Тя се поколеба. Господи, не ѝ се искаше да се обади. Но трябваше да престане да се държи като страхливка. Да направи онова, което беше най-добро за Майкъл. Тя бързо набра номера.

Десет иззвънения. Никакъв отговор.

Сърцето ѝ заби тежко, ръката ѝ трепереше, когато набра номера отново.

Нямаше отговор.

ГЛАВА 17

Светлините на няколко превозни средства нарушаваха нощния мрак. Все още бяха далеч, но приближаваха бързо.

— Десет или петнайсет минути — каза Джо, като се извърна от прозореца и погледна Жан. — Софи ми се струва права, като казва, че може да се опитат да го екстрадират.

— Какво друго биха могли да направят с едно беззащитно дете? — запита Жан. — А тъй като онзи, който е казал това на Софи, има куршум в тялото си, не вярвам да е изльгал.

— Не е изльгал. — Той се изправи. — А това означава, че трябва да действаме бързо.

Жан изпита облекчение.

— Съгласен ли си?

— Познавам прекалено много затворници, заклани от други затворници, за да знам, че нито едно място, което се охранява, не е безопасно. — Той облече якето си. — А Санборн има достатъчно пари, за да играе ролята на Господ. — Той тръгна към вратата. — Ще изпитам облекчение, когато сме отново на родна земя.

— Благодаря, Джо.

— Не благодари на мен. Знаеш, че не исках отново да се замесваш с МакДъф. Трябваше да дойда, за да съм сигурен, че нищо няма да ти се случи.

— Лъжец. Не искаше да се случи нещо с детето.

Той сви рамене.

— Това — също. А и Иив никога нямаше да ми прости, ако бях обърнал внимание, на когото и да е от двама ви. Ще се срещнем долу след петнайсет минути. Отиди да пригответиш Майкъл. Ще говоря с Кемпбъл и ще му кажа да подсили мерките за безопасност и да печели време.

Жан изтича нагоре по стълбите и рязко отвори вратата на стаята на Майкъл.

— Майкъл, събуди се! — Тя нежно го разтърси. — Трябва да тръгваме.

Той отвори сънено очи.

— Мамо? — Замръзна, когато разпозна Жан. — Мама добре ли е?

— Да. Току-що говорих с нея. Трябва да изчезваме от тук. — Тя отиде до гардероба и му подхвърли тениска и дънки. — Побързай! Джо казва, че трябва да тръгнем веднага.

— Защо? — Но се облече със скоростта на светлината. — Мислех, че ще останем...

— Аз също мислех така.

Тя бързо нахвърляше дрехите му в пътническата чанта. Тези трябващи да му стигнат. Погледна през прозореца. Светлините на превозните средства бяха по-близо. Тя се надяваше, че изчислението за времето на Джо беше правилно.

— Но не се получи така. Ако искаме майка ти да е в безопасност, трябва да се погрижим за твоята безопасност. Което означава да направим нужното. — Тя отвори вратата и подаде глава навън. — Хайде. Ще пътуваме. Джо ни чака.

Той вече тичаше надолу по стъпалата.

— В колата?

Тя изтича след него. С горчивина си помисли, че ѝ е трудно да го следва. Беше забравила колко бързо може да се движи едно малко момче.

— Не, няма да пътуваме с колата.

Той я погледна през рамо, озадачен.

— Не? А как, тогава?

Тя мелодраматично зашептя:

— Ще видиш. Таен проход. Не е ли вълнуващо?

Той ококори очи.

— Наистина ли?

Майкъл може и да се държеше по-зряло, отколкото позволяваха годините му, но загадъчното определено имаше очарование за него. Кое момче не би било заинтригувано?

— Наистина. Но трябва да бъдеш много тих и да правиш всичко, каквото ти кажа.

На площадката, тя отново погледна през прозореца. Светлините бяха още по-близо. По дяволите! Тя мина край Майкъл и го хвана за ръцете. Отвори рязко вратата. Джо и Кемпбъл разговаряха във вътрешния двор.

— Време е — каза сериозно Джо. — Трябва да тръгваме, Кемпбъл. Бави ги, трябват ни поне пет минути. Моля се на Господ това време да ни е достатъчно.

София се опита да се обади на МакДъф, след като не успя да се свърже с Жан. Той също не отговаряше, по дяволите!

— Какво става?

Набра номера на Джок. Той също не отговори. Обзе я паника.

— Ами ако са заловили Майкъл? Трябваше да кажа на Жан да го изведе оттам.

— Спокойно — каза й Ройд. — МакДъф и Джок ще пристигнат вече всеки момент.

— Тогава, защо никой не отговаря на телефона? Толкова за напредъка на технологиите.

Отново набра номера на Жан. Ръката й стисна здраво телефона.

— Изключен е. Няма гласова поща. Проклетият телефон е изключен.

— Това означава, че не го е изключила тя. И сигурно има причина за това.

— Знам.

МакДъф пристигна на паркинга след двайсет минути, а София прекоси паркинга, преди двамата да успеят да слязат от колата.

— Защо не отговаряте по телефона? Знаете ли какво става в замъка?

— Отговорът на първия въпрос е, че бяхме заети. Отговорът на втория въпрос е, че в замъка точно в момента нищо не се случва. — МакДъф отвори вратата на колата и слезе. — Освен че полицайт, които търсят навсякъде сина ти, са много разочаровани.

— Няма да го намерят, Софи — каза тихо и меко Джок, който също слезе от колата. — Жан го е извела от замъка и в момента пътуват към малко частно летище в близост до Абърдийн.

Главата на Софи се замая от силното облекчение, което изпита.

— Говорили сте с нея?

— Нямахме избор. — МакДъф направи гримаса. — Веднага щом отведе момчето на безопасно разстояние, тя ми се обади и ми се разкрещя, че не съм там в момент, в който тя има нужда от помощ. После ми нареди да осигуря транспорт до Атланта и охрана на момчето, докато се качи на самолета.

— И ти успя ли да го направиш?

— Да — отговори Джок. — Бяха необходими няколко телефонни обаждания, за да се справим с всичко. — Той погледна часовника си. — Те ще се качат на борда на самолета след около деветдесет минути. Ще ми се обадят в минутата, в която самолетът излети.

— Добре. — Коленете ѝ така омекнаха, че се наложи да се облегне на колата. Тези деветдесет минути щяха да ѝ се сторят цяла вечност. — Атланта. Това е толкова близо до мястото, където сме сега. Мислите ли, че ще мога да го видя?

— Може би. Ще помислим за това — каза Ройд иззад нея.

— Искам да го видя. — Погледът ѝ се спря на лицето му. — Мислиш ли, че е още в опасност?

Той не отговори на въпроса ѝ директно.

— Мисля, че Франкс няма да се откаже. Санборн няма да позволи това. — Обърна се към МакДъф. — Отърва ли ни от тялото на Девлин?

Той кимна.

— Затова беше необходимо само едно телефонно обаждане. Ще изпратят няколко от местните момчета да „разчистят“.

— Няма проблеми?

— Девлин имаше дълго досие още преди Санборн да го затвори в Гарууд. За момента от ЦРУ са повече от готови да ни сътрудничат. ЦРУ са много подозрителни по отношение на случилото се с мъжете, подложени на промиване на мозъка от Томас Райли в мястото, където беше държан и Джок, преди да бъде изпратен в Гарууд. Не искат из целите Съединени щати да тръгнат самоходни бомби или камикадзета.

— Направи пауза. — Защо искате Девлин просто да изчезне?

— Може би е по-добре Санборн да не узнае какво сме открили за Горшанк.

— Защо?

— Така можем да спечелим време. Щом не знаем за Горшанк, не можем да знаем за документите, които намерих в бюрото му.

— Документи?

— Е, не точно. Диаграми и чертежи на водопречиствателни съоръжения. — Той се усмихна. — На остров Сан Торано, близо до крайбрежието на Венецуела.

— Открили сте — прошепна Джок. — Дяволите да го вземат!

— Все още ли искате да преследвате Санборн? Девлин беше вашата цел, а той е мъртъв.

— И аз не съм доволен, че убихте копелето вместо мен — каза мрачно МакДъф. — И, да, аз също искам да унищожа Санборн. Той изпрати Девлин да убие хората ми, а после обърна и полицията на родната ми страна срещу мен. — Той стисна устни. — И никак не ми харесва идеята, някой да търси из моята собственост. Могат да стоят настани от имението ми.

— Това е твойят отговор. — Джок гледаше с присвити очи Ройд.

— Мисля, че ти имаш някаква представа за това, как искаше да ни използва той.

— Не искам да предполагам нищо.

— По дяволите, ако е така.

Той сви рамене.

— Имам някаква представа, но трябва да помисля над това известно време. Някои фактори ме смущават.

— Какви фактори?

Когато Ройд не отговори, погледът на Джок се насочи към Софи и се задържа няколко секунди върху нея. Той бавно кимна.

— Добре, кажи ни веднага, щом решиш нещо.

— Ще го направя. — Той хвана Софи за лакътя и я побутна към тяхната кола. — А междувременно, осведомявайте редовно Софи за това, как е Майкъл.

— Абсолютно.

— Какви фактори? — запита Софи. — Престани да бъдеш така дяволски загадъчен. Ако знаеш начин да заловим Санборн, кажи ми.

— Имам намерение да ти кажа. — Той направи гримаса. — Макар да съм копеле и в това да няма съмнение, пак имам намерение да ти кажа. — Той ѝ отвори вратата на колата. — Но не още. Трябва да

се обадя на Кели и да му кажа да ни чака там веднага. А после ще изчакаме, докато се уверим, че Майкъл е в безопасност.

Тя гледаше как червените светлини на задните фарове на колата, в която пътуваха МақДъф и Джок, изчезнаха зад ъгъла.

— Какво си намислил, Ройд?

— Същото, което замислям, откакто избягах от Гарууд. — Той набра номера на Кели. — Нищо ново. Използвам всеки. Рискувам всеки. Правя всичко възможно да съсипя Санборн и Бош. — Той заговори в телефона. — Ще хванем полет за Атланта. Пригответи ни площадка и открай всичко възможно за остров Сан Торано. — И затвори.

— Никога не съм чувала за Сан Торано — каза Софи.

— Вероятно е с размерите на пощенска марка. Бош и Санборн не биха използвали остров, който е известен на всички. — Запали колата.

— Колкото е по-малък, толкова по-добре.

— Ще отидем в Атланта? Ще мога ли да видя Майкъл?

— Защо ме питаш? Няма начин да те задържа далеч от него.

— Искам да кажа, безопасно ли е за мен да го видя?

— Господ знае.

— Ройд, какво, по дяволите, не е в ред с теб. Ти си истински задник.

— Какво не е в ред с мен? Продължавам да си спомням как лежеше на стълбите пред онази къща, а Девлин те приближаваше.

Тя сmrъщи вежди.

— Защо? Беше ужасно, но вече свърши. Не бих помислила, че си от хората, които се връщат към миналото.

— Ти да не си откачена? — запита я той грубо. — А какво правим ние, хората? Не можем да се движим към бъдещето, защото сме затънали в калта на миналото. Само че този път ти едва не затъна в подвижни пясъци. Трябваше да те издърпам на твърда земя и да те оставя.

Тя извърна поглед.

— Ти ме измъкна. Може би спаси живота ми. И ако искаш да си отидеш от мен, не мога да те спра. Но ще те последвам. Ставаме прекалено близки.

Той мълча известно време.

— И аз ще ти позволя да ме последваш. — Натисна педала на газта. — А сега замълчи и ме остави да планирам как да рискувам живота ти този път.

— Заловили ли са момчето? — запита Бош.

— Още не — каза Санборн. — Не са били в замъка. Франкс е разпитал един от хората на МақДъф и е разбрал кой се е грижил за детето. Няма да мине много време, преди да ги заловят.

— Престани вече с тези номера и кажи на Франкс просто да я убие — каза Бош грубо. — Можем да се задоволим и с РЕМ-4, който вече имаме подръка.

— Прекалено е рисковано. Нима не виждаш, че ситуацията се е променила? Няма да рискувам инвестициите си с лош продукт, когато мога да решава проблема.

— Но аз имам нужда от демонстрация, която да покаже продукта, и това трябва да стане до седмица.

— Времето е достатъчно. Никой не познава РЕМ-4 като Софи Дънстън, а и първоначалните експерименти на Горшанк бяха успешни. Той просто не можа да продължи.

— И се опита да ни измами.

— За това се погрижих. Ще чуем доклада на Девлин всеки момент. — Беше се уморил да успокоява Бош. — Трябва да вървя. Трябва да опаковам някои от нещата си, преди да хвана полета до острова утре. Ти кога ще бъдеш там?

— След два дни. Защо заминаваш толкова рано?

— Трябва да съм на мястото, когато заловим жената. Ще ти се обадя, когато Франкс залови момчето. — Той затвори.

Щяха да заловят и Софи Дънстън. Тя щеше послушно да дойде при тях, след като заловяха момчето. Жените проявяват неимоверна слабост, когато става въпрос за децата им. Това винаги го беше учудвало. Дори собствената му майка притежаваше тази слабост. Тя започна да страни малко от него едва когато той стана тийнейджър. Едва когато тя го напусна, той започна да се преструва, че изпитва топлите чувства, присъщи за всички хора, но беше прекалено късно и

не можа да я върне при себе си, да я подчини на властта си. Тя го избягва до деня, в който умря.

Не че това имаше значение. Беше го научила каква е човешката природа и какви са жените в частност.

А това щеше да се окаже ценно знание, когато ставаше въпрос да се справи със Софи Дънстън.

Телефонът на Ройд звънна, когато двамата със Софи почти бяха стигнали до къщата на Джо Куин в Атланта. Беше МакДъф.

— Кемпъл току-що се обади. — Гласът му едва излизаше, толкова беше ядосан. — Чарли Кедрик, един от хората му, бил намерен в селото. Вероятно от Франкс или някой друг от хората на Санборн. Мъртъв е.

— По дяволите.

— И смъртта му не е била никак лека. Измъчвали са го. Каквото и да са искали да узнаят, вероятно им го е казал. Не знаеше много, но все пак знаеше името на Жан Макгуайър и коя е тя. Била е в замъка и преди. Това означава, че те ще проследят Жан и момчето. Вероятно се занимават с това в момента.

— Колко време имаме?

— Зависи от скоростта, с която се движи Франкс.

— Той ще направи всичко възможно, за да е доволен Санборн.

— Тогава, ще сте късметлии, ако имате повече от няколко часа. Къде сте?

— На път към къщата до езерото. Ти каза, че Майкъл ще бъде там скоро.

— Както и Франкс. Останете там, където сте. С Джок ще сме там след около четирийсет минути.

— Не, няма да рискувам Софи да е толкова близо до Франкс и хората му. Това може да се окаже кървава баня. — Направи обратен завой. — Завивам и тръгвам към летището.

— Не! — Софи сграбчи ръцете му. — Какво става?

Той не ѝ отговори.

— Вие отидете в къщата до езерото, МакДъф. Кажи на Джок, че ще му се обадя веднага. — Той затвори и каза на Софи: — Франкс е

разбрал, че Майкъл е с Жан, а той знае коя е тя. Това означава, че скоро могат да дойдат тук.

— Тогава, какво искаше да кажеш с това, че не можеш да рискуваш живота ми? Няма да си тръгна и да изоставя Майкъл. Завий обратно.

— След като поговоря с теб. — Той спря отстрани на пътя. — После, ако все още искаш да отидеш в къщата до езерото, ще те закарам. Ще ме изслуша ли?

— Искам да... — Софи спря. — Ще те изслушам. Побързай.

— Тук възниква възможност за нас. — Той гледаше право напред. — Трябва да се доберем до Сан Торано и да унищожим съоръженията и РЕМ-4. Буш не е глупак. Островът ще е пълен с охрана.

— И?

— Имаме нужда от вътрешен човек. — Той изкриви устни. — Или, да кажем, „вътрешна жена“.

Тя застина.

— Какви ги говориш?

— Санборн иска да те залови, да те има на своя страна. Затова преследва и Майкъл. Искам да кажа, че трябва да те поднесем на тези копелета на сребърна табла. — Той затвори очи. — Нека Господ ми прости.

Шокът премина на вълни през тялото ѝ.

— Какво очакваш от мен? И преди съм ти казвал, че не съм нито мил, нито цивилизиран. Ти на практика сама се поднесе на жертвения олтар. — Той стисна толкова силно кормилото, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — И защо да не се възползвам от всяка възможност?

Имаше толкова много болка и горчивина в тези думи, че я болеше само докато ги слушаше.

— От думите ти излиза, че аз съм психо. Престани да се самоизмъчваш и говори с мен.

Той мълча известно време, а после най-леката възможна усмивка докосна устните му.

— Може да се почувстваш така, сякаш те измъчвам.

— Няма да разбера какво мислиш, докато не спреш да си мърмориш и не ми кажеш.

— Окей. — Заговори рязко, безцеремонно. — Основното е, че имаме нужда от теб на острова. Двамата с МакДъф можем да се справим с разрушаването на завода, но имаме нужда от информация къде се пазят дисковете с информацията за PEM-4. Няма смисъл да се отървем от цистерните с вече готовия продукт, ако Санборн разполага с възможност да произведе още.

— Това винаги съм го знаела. — Тя се опита да се усмихне. — Искаш аз да се превърна в още един Нат Кели.

— Кели не може да се справи с това. Нито пък аз.

— Искаш да се престоря, че съм готова да сътруднича на Санборн? Той няма да ми повярва. Отказвала съм му прекалено много пъти. Дори да ми позволи да отида на острова, няма да ми има доверие.

— Той няма доверие на никого. Но, при определени условия, ще ти позволи достатъчно свобода.

— Какви условия?

— Ако мисли, че има власт над теб. — Той мълча няколко секунди. — Ако мисли, че винаги може да убие сина ти, ако не се съобразяваш с исканията му.

Тя ококори очи от ужас.

— Искаш да му позволя да залови Майкъл?

— Господи, не! — каза той. — Може и да съм кучи син, но не бих... Казах, ако мисли, че може да убие Майкъл.

— И защо би мислил така?

— Защото измислих начин да го накараме да повярва.

— Как?

— Ще ти обясня подробните по-късно. За теб е важно, че ще се погрижа за безопасността на Майкъл. Имаш думата ми.

Тя почувства как ѝ прилошава от страх.

— Ти каза това и преди.

— Той още е жив, Софи.

— Знам. Кажи ми подробните.

— Ще кажа на Джок да подгответи капан за Франкс и хората му. Джок ще залови Франкс, а после ще накараме Санборн да повярва, че Франкс държи Майкъл.

— Звучи много... просто. Не е просто.

— Не, но можем да го направим.

„Опитай се да мислиш ясно, хладнокръвно.“ Ясно? В ума ѝ се въртяха хиляди възможности и нито една от тях не беше достатъчно оптимистична. Втренчи поглед навън, в мрака.

— Това може да помогне да сложим край, нали? И най-после всичко ще свърши. Това е най-бързият начин да стигнем до тях. Най-добрата ни възможност.

— Да — каза той дрезгаво. — Най-бързият и най-добрият начин.

— И ти можеш да приведеш плана в действие, Ройд?

— Да.

Тя отново замълча.

— Тогава, да го направим.

Той започна да проклина. Тя го погледна.

— Нали това искаше?

— Не. — Той изкара колата отново на пътя. — Исках да ми кажеш да вървя по дяволите. Исках да ме обвиниш, че се опитвам да убия и теб, и сина ти. Исках да ми кажеш да не споменавам отново за това.

Тя беше изненадана от мъката, която беше изписана на лицето му.

— И да ти помогна да избягаш от отговорността? Идеята е твоя. Не може да искаш две противоположни неща, Ройд.

— Не прехвърлям отговорността на теб. Прекрасно знам какво правя. Не искам да се измъкна от отговорност. Но това ми прилича повече на разпятие. — Той натисна педала на газта и извади телефона си. — Трябва да се обадя на Джок.

Какво, по дяволите?

Санборн смръщи вежди, докато отваряше плика с името на Сол Девлин и обратен адрес.

Сър,

Вече трябва да сте разбрали колко добре изпълних задачата, която ми поставихте. Прилагам документите относно Сан Торано, които намерих в бюрото на Горшанк и които, знам, са важни за вас.

Сигурен съм, че сега искате да продължа и да ви отърва от Ройд. Той е опасност за вас, а вие трябва да бъдете защитен. Ще докладвам веднага, щом ситуацията е разрешена.

Девлин

Санборн изруга и хвърли писмото на бюрото. Само Девлин можеше да пише писмо, вместо да се обади по телефона, което му даваше възможност да продължи преследването, без Санборн да може да възрази. Това беше още един набиващ се на очи признак, че Девлин не е послушен и лесно управляем. А какво, ако Санборн решеше да не убива Ройд? Ако иска да изпрати Девлин като подкрепление за Франкс в Атланта? Франкс дебнеше около къщата край езерото от вчера вечерта и чакаше възможност да нанесе удар.

Не, Девлин беше прекалено нестабилен, за да работи с когото и да било. Беше добре, че е зает с преследването на Ройд. За него щеше да е преимущество, ако отстранише защитника на Софи Дънстън.

Това обаче не пречеше на Санборн да е много ядосан на Девлин и на неговия стремеж към независимост. Щеше да си поговори сериозно с него, когато дотича, за да бъде похвален след крайния успех на мисията.

Барбадос

— Готово ли е? — запита Софи. — Майкъл в безопасност ли е?

— Не съвсем — каза Ройд. — Но ще стане скоро. Всичко върви добре, Софи. Санборн напусна офиса си тази сутрин и пое в неизвестна посока.

— В момента не давам пет пари за Санборн. Искам това да свърши и Майкъл да е в безопасност.

Телефонът на Ройд звънна.

— МакДъф. — После каза в телефонната слушалка: — Добре. — Затвори и се изправи. — Всичко е готово. Да тръгваме.

Сан Торано

— Момчето е в ръцете ми — каза Франкс, когато Санборн вдигна слушалката. — Какво искаш да правя с него?

— Има ли наранявания?

— Само няколко синини.

— Добре. Ти къде си?

— Все още в къщата край езерото. — Направи пауза. — Трябваше да убия жената и баща ѝ и още двама мъже, които бяха с тях. Това добре ли е?

— Щом е било необходимо. Колко е безопасно за теб в тази къща?

— Тя е изолирана, мога да видя всеки, който се опита да се приближи по шосето.

— Тогава, остани там известно време. Ако ситуацията се промени, обади ми се.

— Как да се отнасям с момчето?

— Никакви синини повече. Не искам момчето да е в прекалено лоша форма.

Той сложи край на разговора и остана на кея, за да наблюдава „Констанца“, хвърлил котва малко по-навътре в морето. Всичко вървеше чудесно. Беше се тревожил малко в продължение на няколко дни, но би трябвало да знае, че Франкс ще се справи. Като свършеше работата си за вечерта, щеше да си позволи удоволствието да се обади на Софи Дънстън. Махна с ръка на капитан Сонанс, който беше на мостика.

— Добре дошъл в Сан Торано! — извика той. — Надявам се, че плаването ви е било приятно. Ако започнете да разтоварвате, ще успеете да свършите до падането на нощта и ще можем да вечеряме и да изпием по едно питие. — Усмихна се. — Можеш да разрешиш на хората си да слязат на брега и да вземеш офицерите си с теб.

Барбадос

Софии беше на ланчията, която Кели беше наел, когато прие обаждането на Санборн.

— Оцеля много по-дълго, отколкото мислех за възможно — каза Санборн. — Какъв късмет за теб, че с Ройд обединихте усилията си. Сигурен съм, че той много ти е помогнал. — Направи пауза. — Но вече е време да се разделите. Ще си в безопасност и когато си далеч от Ройд. Девлин е по следите му, а той не знае какво означава невинен да пострада по погрешка.

— Върви по дяволите!

— Не показвай такова неуважение към мен. Това не е подходящ начин работникът да се отнася с шефа си.

— Ти май нещо грешиш.

— Не, реших, че е време отново да започнеш работа за мен. Но твоята аrogантност понякога ме кара да губя търпение. Аз бях достатъчно любезен да ти предложа прекрасна възможност, а ти грубо ми отказа. И сега трябва да бъдеш наказана.

— За какво говориш, Санборн?

— За сина ти. Мисля, че се казва Майкъл.

Тя стисна здраво слушалката.

— Няма да слушам заплахите ти. Синът ми е в безопасност.

— Само дотогава, докато аз желая това. Вземи самолет и ела в Каракас. Ще се срещнем там.

— Няма да отида на място, където ще бъдеш и ти.

— Давам ти един ден. Времето ме притиска. Ще ти изпратя диск и номера на пощенска кутия в Каракас. И не се тревожи за синините на момчето. — Той затвори.

— Иска да отида в Каракас — обърна се тя към Ройд. — Ще ми изпрати диск, на който ще бъде записан Майкъл. Каза, че не трябва да се тревожа заради синините му. — Тя потрепери. — Копеле.

— Но ти се тревожиши. Защо? Знаеш, че това не е вярно.

— Той беше толкова самодоволен! — Тя навлажни устни. — Толкова сигурен. Почти му повярвах. — Тя стана и отиде до перилата.

— Започва се, Ройд.

— Да. — Той застана до нея. — Можеш да се откажеш.

— Не, не мога. — Тя втренчи поглед в морето. — Разкажи ми за Сан Торано. Какво откри Кели за острова?

— Малък остров край бреговете на Венецуела. Някога е принадлежал на Венецуела, но сега е частна собственост на канадска корпорация. Можеш да си сигурна, че ако се поровим в документите,

ще открием, че в дъното на всичко това стои Санборн. Населението е по-малко от пет хиляди жители, повечето от индиански произход, главното им занимание е риболовът. Децата ходят на училище само няколко години и имат едва начално и, по-рядко, основно образование, преди да започнат работа.

— А заводът?

— Той е на шейсет години и е построен от венецуелското правителство по време на епидемията от холера, станала причина за почти пълното изтребление на населението. Заводът служи за пречиствателна станция и местните, които са много предпазливи по отношение на водата, пият само тази, която излиза от неговите тръби.

— Така че, ако пуснат PEM-4 във водата, веднага ще имат пет хиляди екземпляра, подложени на тест. Мъже, жени, деца... — Тя поклати глава. — Очарователно.

— Това няма да се случи.

— Господи, надявам се, че няма. Къде се намира заводът?

— Според чертежите на Горшанк, на около две мили от западния бряг на острова. Мога да се гмурна край брега, да стигна до завода и да поставя експлозивите. Но трябва да сме сигурни, че всички цистерни са вътре и ще бъдат унищожени. — Направи пауза. — И ти си тази, която ще ни преда де информацията. Освен това, ще трябва да откриеш къде пазят диска с формулите на PEM-4. В момента, в който направиш това, ще те измъкна оттам.

— Ако унищожим завода, рискуваме да изложим тези хора отново на епидемията от холера.

— А ако не го направим, ще пият PEM-4, а не знаем какъв ефект ще има той над тях. Лекарството, на практика, не е тествано. Сигурен съм, че Горшанк не е бил загрижен за тяхната безопасност, а за ефикасността на продукта.

— Аз също съм сигурна в това. Формулата на Горшанк беше много силна. — Тя смръщи вежди. — Не знам.

— Кой риск си по-склонна да приемеш?

— Холерата. — Отговорът дойде моментално. — Не знам какви щети може да нанесе на мозъка PEM-4 в тази си форма. А може би ще открием начин да взривим цистерните, без да разрушим завода.

— Не бива да рискуваме. Ще те наблюдават. Докато мислят, че те държат в ръцете си, ще ти дават определена свобода. Но ако

предизвикаш подозрения, ще те следят отблизо.

Тя стисна устни.

— Трябва да видя дали има и друг начин. Не се тревожи, няма да поставя в опасност нито теб, нито някой друг.

— Това е почти смешно. Ти си тази, която ще бъде в опасност.

— Тогава, остави ме да свърша работата, както реша. А няма да съм аз тази, която ще убият, ако те хванат на плажа или някъде по онези две мили до завода. Ти си много по-уязвим от мен. — Тя сви уморено рамене. — Няма значение. Ще свършим работата. По един или друг начин. Аз имам нужда само да знам, че Майкъл е в безопасност, докато се занимаваме с това. — Погледът ѝ се спря на лицето му. — Той е в безопасност, нали?

Той извърна поглед от нея.

— Казах ти, че е в безопасност.

— Тогава, защо не мога да говоря с него? — Тя направи жест на нетърпение и дори на раздразнение. — Да, знам, ти ми каза, че не е безопасно да се използват телефоните, защото разговорите могат да бъдат проследени, но само едно обаждане и само за няколко секунди?

Той поклати глава.

— Не проваляй всичко сега, Софи.

Тя замълча.

— За мен е много трудно, Ройд.

— Очевидно. — Той продължаваше да я гледа. — Нямаш ли ми доверие?

— Нямаше да съм тук, ако ти нямах доверие.

— Това е истинско чудо. Веднъж ти казах, че ще направя всичко възможно, за да унищожа Санборн и Бош. От деня, в който се срещнахме, аз непрекъснато рискувам и твоя живот, и този на момчето.

— Имам свободна воля. Аз съм тази, която определя рисковете.

— Тя направи пауза. — Имам ти доверие. Само ми кажи още веднъж, че Майкъл е в безопасност.

— Синът ти няма да пострада. — Той се обърна. — Ще отида до моста да кажа на Кели, че трябва да замине за Каракас.

Тя го гледаше как се отдалечава с неловко чувство. От деня, в който напуснаха САЩ, той беше прекалено тих. Може би това трябваше да се очаква при дадените обстоятелства. Тя също беше прекалено напрегната и трябваше да овладява паниката, която се

мъчеше да я обзeme всеки път, когато се сетеше какво им предстои. Но онова, което долавяше у Ройд, не беше паника. Понякога го улавяше да я гледа, да я наблюдава.

Да унищожи Санборн и Бош, беше всичко за него. Беше обсебен от това и беше подчинил цялата си воля и действия на тази цел. Дали не мислеше, че тя ще се уплаши и ще се откаже?

Не знаеше. Напоследък той беше истинска загадка за нея, а тя нямаше енергия и време, които да вложи в това да го разгадае. Сега не беше моментът да започне да анализира всяко негово настроение и всяка негова постъпка. Беше му казала, че му има доверие. Нервността, която я беше завладяла, нямаше нищо общо с Ройд. Беше нервна, защото в следващите дни щяха да се случат важни неща.

Налагаше се да му има доверие.

Каракас

Тя извади портативното дисково устройство и пъхна диска в процепа.

— Мамо?

Чу гласа на Майкъл, преди еcranът да светне.

Исусе.

Имаше синина на лявата буза, а горната му устна беше порязана и подута. Изглеждаше завладян от истински ужас. Опита се да се усмихне.

— Добре съм, мамо. Не се страхувай. И не се оставяй да те уговорят да правиш нещо, което не искаш.

Тя чувстваше как очите й се пълнят със сълзи.

— Трябва да тръгвам. — Майкъл гледаше към някого, който не се виждаше на екрана. — Не му харесва това, което казах. Но аз искам да кажа точно това. Не им позволявай...

Изключиха камерата и дискът свърши. Тя се облегна на масата и паниката се надигна в нея на вълни. Ако Майкъл играеше роля, то той заслужаваше наградата на академията. Тези синини...

Ройд ѝ беше казал да му има доверие.

„Върви по дяволите, Ройд.“

„Имай ми доверие.“

Не трябаше да позволява на паниката да я завладее.

Той ѝ беше казал, че записът ще изглежда съвсем автентичен. Защото Санборн щеше да го види.

Синини...

Звънна мобилният ѝ телефон.

— Имаше възможност да видиш нашия кратък домашен филм — каза Санборн. — Хареса ли ти?

— Ти, кучи сине! — Не можеше да застави гласа си да не трепери. — Той е само едно малко момче!

— Очевидно не ти е харесал. Мисля, че момчето показва удивителен кураж. Трябва да се гордееш с него.

— Гордея се с него. Искам да го пуснеш.

— Някога. Когато първите тестове на PEM-4 се окажат успешни.

— Сега.

— Не можеш да ми поставяш искания. Това ме дразни. — Пауза.

— Всеки ден, в който отказваш да ми помогнеш, ще получаваш по едно видео от сина си. Ще започна със синини и наранявания, после ще премина към частите на тялото. Разбираш ли?

Прилоша ѝ.

— Разбирам.

— Така е по-добре. Ще изпратя един от хората си да те вземе от площад „Боливар“ в шест часа тази вечер и да те заведе на острова. Бъди точна. Не искам да се наложи да направя телефонно обаждане, което ще те направи нещастна.

Той затвори. Тя натисна бутона за край на разговора. Замръзна на мястото си. Трябаше да се раздвижи. Трябаше да се срещне с Ройд в страничната уличка до пощата. Щеше да отиде до пощата сама, в случай че я наблюдават, но той трябаше да знае за диска и за обаждането на Санборн.

Не можеше обаче да се срещне с него, ако не успее да постигне контрол над себе си и чувствата си. В момента беше прекалено склонна да се поддаде на паниката. Щеше да си даде една минута, в която да се съвземе.

Ако имаше доверие на Ройд, защо беше така ужасена, все едно че е повярвала на онзи запис?

„Имай му доверие. Имай му доверие. Имай му доверие.“

ГЛАВА 18

— Опитай се да го накараш да те заведе до завода утре. — Ройд намали скоростта, когато колата наближи центъра на Каракас. — Може да иска от теб да работиш в лаборатория в селото, но ти измисли никакво извинение за желанието си да отидеш до завода.

— Много добре.

— Ще се опитам да проведа операцията в срок от три дни. Ще доведа тук МакДъф и хората му и дотогава ще сме готови да действаме. Ще „ударим“ острова при залез-слънце. Трябва да си сигурна, че по това време ще си в завода. Аз ще изпреваря МакДъф и първо ще изведа теб оттам. Щом веднъж влезеш, ще е безопасно. Ще трябва да имаш възможност да се свържеш с нас, ако нещо се обърка.

Тя изкриви устни.

— Може би, ако нещо се обърка, аз няма да имам възможност да се обадя. Няма да имам нужда от онзи предавател.

— Това не е забавно! — каза той остро.

— Съжалявам. Как ще ми дадеш предавателя и как ще се свързваме посредством него?

— Ще го сложа близо до входната врата на завода. Много близо до повърхността, така че едва-едва да докоснеш земята.

Тя смиръщи вежди.

— За какво говориш?

— Ще засадя две растения, които са местни за острова. Те въсъщност са бурени, но са красиви. Ще откъснеш два цвята и ще вземеш предавателя. Той няма да е по-голям от нокътя на палеца ти. Ще го държиш в себе си непрекъснато. Ако видим, че ситуацията се изпълзва от контрол, ще дойда при теб.

— Това ще е глупаво. Ще те убият. Ще изчакаш, докато ти кажа да дойдеш.

— Ще видим как се развива ситуацията.

— Не, ще чакаш. Не искам да рискуваме ничий живот.

Той мълча известно време.

— Ще чакам. Докато не мога повече да чакам.

— Това не е кой знае каква отстъпка.

— Това е огромна отстъпка — каза той грубо. — Най-голямата, която съм правил, на когото и да е. — Спря до тротоара. — Слез. Не мога да продължа, защото може да ни видят заедно. Площад „Боливар“ е на две пресечки оттук. Ще трябва да отидеш сама.

Сама. Опита се да скрие как ѝ подейства тази дума. Очакваше го. Щеше да му се противопостави, ако ѝ беше казал, че е променил решението си да я изпрати на тази мисия. Но сега, когато наистина щяха да се разделят, реалността ѝ се видя страшна.

— Точно така. — Тя се опита да се усмихне и протегна ръка към дръжката на вратата. — Е, предполагам, че ще имаме връзка, но не и преди да ми дадеш онзи проклет предавател. — Слезе от колата и се поколеба. — Ройд, трябва да те запитам нещо.

— Питай.

— Ако нещо се случи с мен, ще се погрижиш ли за сина ми? Ще се погрижиш ли да е в безопасност и да е щастлив?

— О, по дяволите!

— Ще ми обещаеш ли?

— Нищо няма да ти се случи.

— Обещай ми.

Ройд не отговори веднага.

— Обещавам.

— Благодаря. — Тя затвори вратата.

— Чакай.

Софии го погледна. Той свали прозореца и я поглед на така, че тя застинна на мястото си.

— Помниш ли, веднъж ти казах, че съм готов да убия заради теб?
Тя кимна.

— Е, мислих за това. Сега чувството е променено, по-силно. — Гласът му не беше равен. — Сега, вярвам, съм готов да умра за теб.

Преди да е могла да отговори, той потегли и пое по улицата, далеч от нея.

Ройд наблюдаваше Софи в огледалото за обратно виждане. Тя стоя няколко секунди и гледа след него, преди да се обърне и да тръгне

бързо по страничната улица.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Той стисна здраво кормилото и го държа така, докато сам не се застави да отслаби хватката. В момента най-малко имаше нужда да се бълсне в нещо, а не можеше да се контролира.

Тя се беше опитала да го скрие, но се беше почувствала много самотна и несигурна в последния момент. И кой би могъл да я обвинява? Той преднамерено я беше хвърлил в устата на лъва.

София нямаше да пострада. Ройд щеше да се погрижи тя да излезе от всичко това здрава и читава.

Извади телефона си и набра номера на Кели:

— Оставил я на мястото. С теб ще се срещнем на пристанището.

— Как е тя?

— Как очакваш да бъде? — запита той грубо. — Едновременно смела и уплашена, пита се дали ще излезе жива от всичко това.

Затвори.

Трябваше да се обади на МақДъф. Трябваше да устои на изкушението да отиде и да я вземе, преди да се е срещула с хората на Санборн. Само че сега, след като се беше съгласила с плана, нямаше да се откаже. Не се беше съгласила да направи това само защото той я беше убедил, че това е най-доброят начин да приключат нещата. Поне се надяваше, че това не е единствената причина. Беше я обвинил, че е обсебена от чувството за вина, но сега нещата бяха по-различни. Набра номера на МақДъф.

Сан Торано

Островът изглеждаше спокоен като всеки тропически остров, съвсем обикновен, в тази топла ранна вечер. Така си помисли Софи, докато моторната лодка се носеше към дългия кей, където я чакаше Санборн. Кеят наистина беше много дълъг и за миг я завладя чувството за нещо познато, от което я побиха студени тръпки. На кей като този бяха умрели баща ѝ и майка ѝ и беше започнал ужасяващият, отвратителен кошмар.

Санборн беше привлекателен мъж в началото на петдесетте, с посивяваща коса и загорял от слънцето, което го караше да изглежда

съвсем на мястото си тук. Изглеждаше по-млад и по-елегантен, отколкото по времето, когато тя беше работила за него. Усмихваше се. Махна й с ръка като на стар приятел.

Тя почувства как мускулите на стомаха ѝ се напрегнаха. Как може да се държи така приятелски, почти дружелюбно? И защо тя не беше разбрала какво чудовище е той, когато беше работила за него? Никога не го беше намирала неприятен през онези месеци. Може би защото беше така погълната от работата си, че той никога не беше имал значение за нея.

Но беше придобил значение по-късно. Беше изкривил по ужасен начин живота ѝ и беше унищожил любимите ѝ хора. Лодката спря на кея и Санборн тръгна към нея.

— Софи, мила моя, най-после сме отново заедно. — Погледна мъжка, който караше лодката. — Някакви проблеми, Монти?

Мъжът поклати глава.

— Дойде сама. Не ни проследиха.

— Добре свършена работа. — Той ѝ подаде ръка. — Нека ти помогна.

Тя избегна контакта с него и скочи на брега.

— Мога да се справя и сама.

— Винаги независима. — Усмивката му остана същата, не се поколеба нито за момент. — Вече не съм свикнал с това качество. Благодарение на теб, повечето от хората, с които си имам работа, са слаби и послушни.

— Това сигурно ти доставя удоволствие.

— О, така е. Не мога да ти опиша чувството, което ме обзема, като знам, че съм господар на всичко, което виждам. И желанието за още.

— Защо? Ти имаш всичко. Пари, влияние, власт. Защо трябва да мачкаш тези, които са около теб?

— Ако не разбираш, не мога да ти обясня. Бош мисли, че това са парите и способността да караш този свят да напредва, да се движи. Това подтиква него към действие. А при мен не е точно така. Други неща ми доставят по-голямо удоволствие — такова, където не намирам никъде другаде. Ела. — Той тръгна по кея. — Ще ти покажа къде да се настаниш. Искам да започнеш работа веднага.

— И къде ще работя?

— Имам лаборатория в къщата, която построих на острова. Доведох веднъж Горшанк тук и оборудването е все още на мястото си.

— Шансът да продължа работата на Горшанк и това да стане бързо, не е много голям. Първо ще трябва да проуча неговите формули, после да проведа експерименти, за да видя какви са недостатъците на работата му. А може и самата формула да се окаже напълно неприложима. Може и да не проработи, независимо какви подобрения ще направя.

— О, тя работи, но на ограничени начала. Горшанк ме увери, а аз самият проведох няколко експеримента, откакто дойдохме тук.

Тя спря поглед на лицето му.

— Върху местните?

— Още не. Върху екипажа на „Констанца“. — Той погледна кораба, хвърлил котва в пристанището. — Те и без това щяха да бъдат елиминирани. Налагаше се. Не можехме да ги оставим да си отидат свободни. Можеше да проговорят.

— И бяха ли „елиминирани“?

— Изгубихме осем члена от екипажа в първата нощ, след като пиха от водата от цистерните. Смъртта им, изглежда, беше болезнена. На капитана и на първия помощник дадохме двойна доза и те умряха с викове. Останалите станаха извънредно послушни и готови да правят, каквото им се каже. Работят в градината зад къщата под охрана, за да преценим колко ще трае това тяхно състояние. Идеалната ситуация ще бъде постоянна промяна, но това вероятно е прекалено много, за да се надяваме. Ще трябва да продължим да им даваме дози.

Той говореше спокойно и нехайно. Не изпитваше нищо, осъзна тя и потрепери.

— Аз няма да бързам — повтори тя. — Няма да експериментирам с невинни хора, освен ако не съм сигурна, че това няма да им навреди.

— Много похвално. Но експериментите трябва да бъдат проведени. — Той направи гримаса. — Двамата с Бош не сме на едно и също мнение по въпроса колко крайни трябва да бъдат експериментите. Вярвам, че клиентите на Бош ще до пуснат малък процент на смъртност. Те ще искат „последователи“, а не трупове. Ако PEM-4 се използва във водните ресурси на САЩ, не трябва да има

никакви очевидни признания, камо ли доказателства, че водата е заразена. Те ще искат...

— Безмозъчни зомбита, които да използват, когато възникне нужда.

— Или може би да пият от водата в продължение на година или две, докато бъде осигурен ефект и върху бъдещите поколения.

— Бебета.

— Робска подчиненост, която започва още в утробата. Каква идея!

— Отвратително.

— Но ти ще го направиш. — Той ѝ се усмихна. — Защото всъщност пет пари не даваш за тези непознати. Ти се интересуваш от сина си.

— Интересува ме и съдбата на тези хора. — Тя прегълтна. — Но ще направя това, за което ме помолиши. Искам синът ми да пристигне тук жив и здрав, когато свърша работата.

— Ще обсъдим това след първите тестове.

— Ще трябва да анализирам водата в цистерните. Къде са те? В завода?

— Половината от тях са там. Позволихме на екипажа да преустанови разтоварването след няколко часа, за да започнем експериментите върху тях. Другата половина от цистерните са все още на „Констанца“. Няма нужда обаче да ходиш до завода, ще ти донесем пробы в лабораторията.

Тя отвори уста да възрази, но я затвори, без да каже нищо. Не трябваше да настоява в този момент.

— Това може би няма да е онова, от което имам нужда, но ще опитаме.

— Колко си отстъпчива. Може да те наградя — да ти позволя довечера да говориш със сина си по телефона. Ще ти хареса ли?

— Да — процеди тя през стиснати зъби. — Знаеш го.

Той изучаваше изражението на лицето ѝ с някакво особено, зло любопитство.

— Ще си помисля. — Погледът му се премести върху мъжа, който вървеше към тях. — А, ето го и моя приятел Бош. Сигурен съм, че нямаш търпение да се запознаеш с него.

— Не е така.

Бош беше едър, добре сложен, с късо подстригана кестенява коса и изправена военна стойка. Беше рязък и безцеремонен, студен и не притежаваше лъжливия чар на Санборн.

— Хванал си я? Престани това дружеско бъбрене и я накарай да работи. Времето ни изтича.

— Виждаш ли? — каза Санборн. — Бош е малко напрегнат. Не му хареса фаталният изход, който имаше експериментът на „Констанца“. Знаеше, че това ще затвърди решението ми да намаля скоростта на работата. Само че знам, че ти можеш да напипаш правилната формула.

— Трябва да й дадем РЕМ-4 — каза Бош, като подчертва ясно всяка дума. — Можем да я накараме да работи по-усилено.

— Нищо не може да я накара да работи по-усилено от картата, която аз държа в ръцете си. А ако тя умре или не може да мисли ясно, ще разруши всичко. — Той кимна към голямата бяла къща с колоните пред тях. — Да те настаним в лабораторията с бележките на Горшанк и след няколко часа ще видим дали заслужаваш да говориш със сина си.

Не излезе от лабораторията до девет часа същата вечер. Очите я боляха и се пълнеха със сълзи от усилието да разчете ситно изписаните от Горшанк страници, както и компютърните бележки, а главата я болеше и й се виеше свят, защото пред очите ѝ се разгръщаше истински ужас. Пред нея веднага застана мъж от охраната.

— Искам да се видя със Санборн.

— Не е разрешено. Върни се в лабораторията.

— Няма да работя, докато не разговарям със Санборн.

— Моя мила Софи. — Санборн излезе от съседната стая. — Налага се да научиш, че ти не трябва да си инициаторът на нито едно действие. Сега нещата не стоят така, както стояха, когато работеше при мен.

— Каза, че мога да разговарям със сина си.

— Ако решаш, че заслужаваш. Какво си свършила? Какво голямо откритие направи?

— Открих, че си наел мъж без съвест, също като теб. Според бележките, той е извършил толкова експерименти, колкото и нацистите в концентрационните лагери.

— Той каза, че работата напредва извънредно бавно.

— Бавно? Убивал е хора. Карал ги е да полудяват. И много съвестно е записвал техните реакции. Толкова подробно, че чак ми прилошава.

— Експериментите бяха извършвани само със скитници и бездомници. Но накрая той измисли формула, която беше обещаваща.

— Той срещна погледа ѝ. — Ще можеш ли да я изчишиш, без да намаляваш силата на въздействието ѝ?

— Не знам.

— Не това исках да чуя.

— Опитах се да анализирам пробата на водата, която ми донесе, но не ми е достатъчно. Трябва да отида до цистерните, за да анализирам и водата, и контейнера, за да съм сигурна, че тя няма да бъде замърсена по някакъв начин.

Той я гледа втренчено секунда — две.

— В това има смисъл.

— Разбира се, че има. Кога ще мога да отида?

— Утре.

— А сега мога ли да говоря със сина си?

— Не си ми дала още нищо, което да заслужава награда. — Той се усмихна. — Но може би имаш нужда от нещо, което да те подтикне да работиш по-съвестно. — Извади телефона си и набра номер. — Франкс, разреших ѝ да говори с момчето. — Подаде ѝ телефона. — Не дълго.

— Ало — каза тя.

— Една минута. Ще го доведа.

Мъжът, който Санборн беше нарекъл Франкс, имаше подчертан нюйоркски акцент.

— Мамо?

— Да, милото ми. Исках само да ти кажа, че правя всичко възможно да осигуря твоята безопасност.

— А ти в безопасност ли си?

— Да. И скоро ще сме заедно. Добре ли си? Не ти ли причиняват болка?

— Добре съм. Не се тревожи за мен.

— Трудно ми е да не...

Санборн взе телефона от нея.

— Стига толкова. — Затвори. — Това дори е повече, отколкото заслужаваш, като се има предвид, че въобще не напредна в работата. Няма да говориш повече с него, докато не започнеш производството.

— Разбирам. — Тя извърна поглед от него. — Твойт човек Франкс има акцент, който...

— Бруклин, за да бъдем максимално точни. Много силен акцент, нали?

— Да, много силен.

Тя очакваше да чуе Джок на телефона. Дори той да имитираше този акцент, тя пак щеше да познае гласа му.

— Беше член на една от тамошните банди, преди да го избера за експериментите с РЕМ-4. А сега се върни в лабораторията.

— Но вече минава девет. Трябва и да спя.

— Можеш да отидеш в стаята си в полунощ. Но искам да станеш рано, за да продължиш да работиш. Бош е малко груб, но е прав за фактора време. Трябва да свършиш работата.

— Ще я свърша. — Ето, тук имаше възможност. — Но ще имам нужда от моите първоначални бележки върху РЕМ-4, за да направя сравнения. Подръка ли са ти?

Той се усмихна иронично.

— Искаш да кажеш, че не помниш формулата?

— Знаеш колко беше сложна. Мога да я възпроизведа, но за това ще е необходимо време, което ти не искаш да ми дадеш.

— Точно така.

Той се поколеба, после се върна в библиотеката. Излезе след няколко минути с компютърен диск в ръце.

— Искам да ми я връщаш в края на всеки ден. Държа я в сейфа.

— Подаде й диска. — Не се ли радваш, че така добре се грижа за работата ти?

— Трябваше да я изгоря, преди да е попаднала в ръцете ти. — Тя се обърна с лице към лабораторията. — Но сега, за да свърша работата, ти ще трябва да ми помогнеш. Не мога да се справя сама.

— Разбира се, че ще ти помогна. Тук, на острова, ние всички сме едно голямо семейство.

Тя не отговори, а затвори вратата след себе си. В момента, в който остана сама, споменът за телефонното обаждане, за което се

опитваше да не мисли, се върна. Бруклински акцент. Глас, който тя не познаваше. Синини по лицето на Майкъл.

Не можеше да е вярно. Трябваше да има обяснение. Ройд нямаше да позволи Франкс да държи Майкъл.

„Ще използвам и теб, и всекого другого, за да унищожа Санборн и Бош.“

О, Господи!

Но той беше казал тези думи, когато едва се бяха запознали. А сега двамата се познаваха добре, бяха спали заедно и по много начини тя го чувствуваше по-близък от всекого другого.

Но все пак, той не се беше поколебал да я изпрати тук, на остров Сан Торано, където тя беше в опасност.

„Бих умрял за теб.“

Тези последни думи се бяха запечатали в сърцето ѝ. Бяха я изумили, но в онзи момент тя беше повярвала в искреността му.

Но също така му беше повярвала, когато беше казал, че би използвал всекого. Трябваше да сложи край на това. Този вътрешен конфликт я разкъсваше. Какъвто и да беше случаят, тя трябваше да оцелее и да преживее тези няколко дни на острова. Санборн трябваше да е достатъчно доволен от нея, за да не предприеме нещо срещу Майкъл. А тя трябваше да открие начин да унищожи Санборн и Бош. Беше нагазила достатъчно дълбоко в тази работа, за да направи нещо друго.

Придърпа бележките на Горшанк по-близо до себе си и се опита да се концентрира. Лабораторията вероятно се подслушваше от Санборн. А може би дори имаше скрити камери. Всяко нейно действие трябваше да бъде оправдано, подчинено на целта. Започна да изучава бележките. Да направи още една проба на водата. И да изхвърли от главата си всички мисли за Ройд.

„Бих използвал всекого...“

„Остани на място спокоен. Не се движси.“

Ройд лежеше в храстите и чакаше охраната да мине покрай мястото. Щеше да е по-бързо и по-безопасно да отстрани охраната, но не можеше да го направи. Никой не трябваше да умре тази нощ. Софи трябваше да има своя шанс да вземе предавателя, без да събуди.

Охраната зави край ъгъла на оградата.

Ройд стана и затича към ивицата трева пред портата. Извади растенията, които щеше да засади, от непромокаемата си раница за секунди и миг по-късно тя беше на земята. Разстла сухата прахообразна почва, която беше донесъл със себе си, по прясно разораната земя. Засади растенията, изправи се и се затича отново към храстите.

Беше се погрижил костюмът му да изсъхне първо, за да не остави мокри следи по земята. Растенията трябваше да се огледат много внимателно и много отблизо, за да се каже, че не са израснали на онова място. Тук бурените изникваха понякога за една нощ.

И така, оставаше му само да доплува обратно до ланчията.

И да чака Софи да се свърже с тях.

— Ето го и завода, който пречиства водата. — Санборн посочи малката сграда с покрива от керемиди, заобиколена от ограда. — Не е много впечатляващ, но е достатъчен за нашите цели.

— Да убийте хиляди хора? — запита Софи, преди да слезе от колата. Опита се да изглежда съвсем нехайно, докато погледът ѝ обхождаше района. По дяволите, къде ли беше предавателят?

— Казах ти, че не такова е нашето намерение. А ако си свърши работата добре, можеш да спасиш всичките тези хора, за които толкова много се тревожиш. Това би трябало да те кара да се чувствуаш изключително важна.

Ето го! Малки жълти цветчета на около ярд от портата. Тя побърза да извърне поглед от тях.

— Ще си свърша работата. Трябва да я свърша. — Тръгна към портата. — Макар само Господ да знае как. Ще имам нужда от всичкия късмет, за който мога да моля, да взема назаем или да открадна, за да спася сина си. Ще трябва... — Тя спря. — Късмет. Може би късметът ще бъде на моя страна, все пак.

— Какво?

— Майкъл обича жълтите цветя. Когато беше много малък, ми береше букетчета от глухарчета. — Тя направи няколко крачки към жълтите бурени. — Може би това е знак, че всичко ще е както трябва за него.

Тя коленичи и притисна цветчетата до себе си, като използва тялото си, за да ги скрие от Санборн. Предавателят. Малък микрофон с размерите на нокът на палец. Взе го и го остави да се плъзне в ръкава ѝ.

— Да, ще ми е необходим късмет.

— Да, ще ти е необходим късмет. Колко си досетлива. Но тези бурени не могат да ти помогнат. Аз съм единственият, който може да ти помогне. Изненадан съм, че един учен може да има суеверия.

— Аз, освен учен, съм и майка. — Тя забоде цветчето в джобчето на блузата си. — А може би си разбрал колко отчаяна може да е една майка, когато става въпрос за детето ѝ. Разбира се, че си осъзнал това. Затова съм тук. Ще приема не само доза късмет, а и всичко друго, което може да осигури неговата безопасност.

Той се усмихна.

— Престани с тези сантиментални глупости. — Той ѝ отвори вратата. — Болезнено е, но ми харесва това, че си така отчаяна. Главата ми се замайва от толкова власт. Виждаш ли, винаги са ми харесвали тези наши отношения, в които аз съм господарят, а ти — робът. Когато бяхме в Амстердам и ти беше така изпълнена с въодушевление и увереност, виждах, че не даваш пет пари за мен и моето мнение. Знаеше, че си права, и с мен беше само учтива. Това много ме дразнеше.

— Затова ли постъпи така със семейството ми?

— Отчасти. Ти имаше нужда от урок.

Заляха я едновременно и гняв, и болка.

— Майка ми и баща ми бяха невинни. Те не заслужаваха да умрат.

— Вече всичко е свършено. Забрави го. Трябва да се концентрираш върху работата.

Да забрави? Не можеше да повярва, че той смята за възможно тя да забрави онзи следобед на кея, който беше разтърсил живота ѝ. А виждаше, че нейните чувства се струват странни на Санборн.

— Да, вече всичко е свършено. — Извърна поглед. — И те уверявам, че ще се концентрирам върху работата.

— Добре. — Той отвори портата на завода. — Цистерните са отзад. — Кимна с глава към огромните машини. — Трябва да тръгвам. Кажи на охраната, когато си готова да се върнеш в лабораторията. —

Понечи да се обърне, но първо я погледна. — Съоръженията тук се охраняват много добре. Сигурно си забелязала. Никой не може да се приближи до тях или да излезе от завода без моето разрешение. Ако решиш, че синът ти не си струва риска, може би ще помислиш за себе си. Много си млада, за да умреш.

Тя загледа след него, докато той излизаше през портата. Ройд не само се беше приближил до съоръженията, а беше успял дори да засади растения. За първи път, откакто беше пристигнала на Сан Торано, тя изпита надежда, примесена с решителност. Ройд беше успял да проникне през защитата на Санборн. Беше успял да осъществи свръзка с нея.

Можеха да се справят!

— Микрофонът е в нея. — Кели вдигна поглед от монитора, когато Ройд влезе в каютата. — Взе го преди десет минути. — Усмихна се широко. — Под носа на Санборн. Извърши го гладко и безпроблемно. Умно момиче.

— Тя е в завода?

— В момента проверява цистерните. Още не се е опитала да се свърже с нас.

— Вероятно я наблюдават отблизо и внимателно. Както каза, тя е много умна. — Той се отпусна на стола до бюрото. — Тя ще говори с нас, когато вярва, че е безопасно.

— Чу ли се с МакДъф?

— На път са. Ще са тук след няколко часа.

— Ройд.

Той подскочи, когато гласът на Софи дойде от монитора.

— Чувствам се така, сякаш говоря на себе си. Дяволски се надявам, че има кой да ме чуе. — Направи пауза. — Проверих мястото. Няма камери и не мисля, че се подслушва. Горшанк е свършил цялата работа в лабораторията в къщата. Нямало е причина да го шпионират тук. Няма да говоря дълго, за да не влезе някой от охраната и да ме види да си говоря сама. Дискът с формулите на PEM-4 се пази в сейфа в библиотеката на Санборн в къщата. Ще се опитам да намеря начин да го унищожа. Надявам се, че си успял да поставиш експлозивите. Ако не си, можеш да се опиташ да се добереш до цистерните, останали

на „Констанца“. Половината цистерни са все още на кораба. Ще трябва да убедя Санборн да ги премести тук. Ще имам нужда от оръжие. Остави го в някоя от цистерните. — Отново направи пауза. — Може и да не успеем да изчакаме до вдругиден. Бош много бърза да изпразни цистерните, без да се интересува от последиците. Санборн е този, който се колебае. За него това е само бизнес и ако Бош го убеди, че все още могат да сключат сделката въпреки големия брой жертви, той ще се съгласи.

— Дяволски е права — прошепна Ройд.

Тя не проговори още няколко секунди.

— Снощи говорих с Майкъл. — Гласът ѝ започна да трепери, стана колеблив. — Мъжът, който се обади, не беше Джок. Бих разпознала гласа му, дори да имитираше бруклински акцент. Това ме изплаши. Опитвам се да се успокоя. Това е всичко засега. Ще се свържа с вас, ако нещо се случи.

Ройд изруга тихо, но яростно.

— Тя ще унищожи диска? — каза Кели. — Мислех, че само ще ни каже къде се намира.

— Такъв беше мойт план, но очевидно не е бил и неин. Трябваше да се досетя, че ако намери диска, тя ще приеме за свой дълг да свърши сама работата. Тя смята, че понеже е измислила PEM-4, е отговорна да отърве света от него.

— И ти няма доверие, че можеш да свършиш работата.

— Точно така, няма ми доверие. — Той стана и тръгна към вратата. — Изобщо ми няма доверие.

Бош беше със Санборн на верандата, когато Софи се върна същата нощ. Напрежението между тях се усещаше, независимо от очевидните опити на Санборн да скрие това.

— Добър вечер, Софи — усмихна се Санборн. — Надявам се, че имаш добри новини за мен. Моят приятел тук е очевидно скептичен относно твоите възможности.

— Новините все още не са така добри, както ви се иска. Искам да докараш в завода и другите цистерни от „Констанца“.

— Защо? — запита Бош студено.

— Открих следи от неизвестен елемент в цистерните, които са в завода. Искам да се уверя, че идват от самите цистерни, а не от някаква добавена съставна част, използвана от Горшанк, присъстваща специално в тези цистерни.

— Това е губене на време — каза Бош. — Тя нарочно протака, Санборн.

— Може би. — Той изучаваше лицето на Софи. — Може би аз разчитам прекалено много на майчинския инстинкт.

— Имам нужда и от другите цистерни. — Нямаше нужда да се преструва, за да се усеща отчаяние в гласа ѝ. Скритата заплаха в думите на Санборн отново накара паниката да се надигне. — Ще ми вържете ръцете, ако не ми позволите да ги изследвам.

— Не искам това, за Бога. — Санборн се колебаеше. — Разбира се, ще ти докараме цистерните. — Той се обърна към Бош. — Ще ги докараме в завода тази вечер. Това искаше, нали?

Бош спря поглед върху лицето на Санборн.

— Ще го направиш?

— Аз не съм твърдоглав човек. Можем да постигнем споразумение само ако правим компромиси. Ще излеем водата от цистерните във водоизточниците довечера, след като тя вземе пробите. После ще ѝ оставим още няколко дни, за да намери решението на неразрешените от Горшанк проблеми. Ако PEM-4 причини необикновено голям брой смъртни случаи през следващите няколко дни, ще посочим Софи като проблем и ще изтъкнем това пред нашите клиенти.

— Не! — каза Софи остро. — Няма нужда да изправвате цистерните. Дайте ми малко време и аз ще се погрижа PEM-4 да бъде безопасен.

— Бош мисли, че ти нарочно протакаш. Времето не ни достига — каза Санборн. — Бош няма вяра в теб. Можеш ли да си представиш?

— Не. — Тя стисна ръце в юмруци. — Вие държите сина ми. Не мога да си представя, че някой мисли, че няма да направя всичко възможно, за да ви дам онова, което искате.

— Не я слушай — каза Бош. — Това вече няма значение. Съгласен ли си, Санборн?

— Да. — Той се обърна към Софи. — Върни се в завода. Ще имаш цистерните.

— Не — прошепна тя. — Не го правете.

— Но аз нищо не съм направил. Не ми донесе резултатите, от които имам нужда. Казах ти, че Бош бърза. Вината е твоя, не моя.

Вината винаги беше нейна. За момент тя остана като закована, после гневът се надигна в нея.

— По дяволите, вината не е моя! Ти, кучи сине! Какво толкова ще стане, ако почакаш малко?!

— Не бъди така отвратителна. Това не ми харесва. — Той се обърна към Бош. — Изпрати човек до кораба да докара цистерните. Колко останаха на „Констанца“?

— Осем — Бош вече бързаше надолу по пътеката. — Ще са тук само след два часа.

— Отлично. — Той гледа Бош няколко секунди, преди да се обърне към Софи. — По-добре да се надяваш, че клиентите на Бош ще възразят срещу силното въздействие на PEM-4. В противен случай, въобще няма да имам нужда от твоите услуги. Твоята арогантност започва да ме дразни. — Той тръгна с намерението да влезе в къщата.

— И не бих разговарял с Бош по начина, по който разговаря с мен, когато ти достави цистерните. Той е емоционален и може да вземе мерки, които ще се окажат не само неприятни, но и фатални за теб. След това, разбира се, ще се наложи да се обадя на Франкс и да му наредя да убие момчето. Тогава няма да имам нужда от него.

Тя гледаше втренчено след него, изпълнена с гняв и разочарование. Защо копелето да не може да изчака още един ден? Два часа...

Тя бързо слезе по стъпалата и тръгна по пътеката към завода. Два часа. Не можеше да позволи това да се случи. Трябваше да го спрат. Отдалечи се на няколко ярда от охраната и натисна предавателя. Опита се да говори възможно най-тихо.

— Не можем да чакаме. Ще изпразнят цистерните след два часа. Трябва да предприемем операцията тази вечер. Аз ще съм в завода.

Охраната почти я залови на местопрестъплението, затова тя не можа да каже нищо повече.

О, мили Боже! Два часа...

ГЛАВА 19

— Вземи пробите си. — Беш наблюдаваше хората си, които оставяха цистерните до резервоара. — Давам ти двайсет минути.

— Колко щедро!

Тя грабна таблата с празните епруветки и тръгна към редицата от осем цистерни, току-що донесени от кораба. В коя от тях беше оръжието, за което беше помолила Ройд? А ако не беше в никоя от тях? Ако Ройд не беше успял да се добере до кораба за краткото време, което беше изминало от разговора им сутринта? Откъде можеше да бъде сигурна, че проклетият предавател работи?

Трябваше да му има доверие. Ройд я беше снабдил с предавателя въпреки големия риск. И щеше да се погрижи той да работи. Не би рискувал и да я остави без оръжие.

„Бих умрял за теб.“

За Бога, трябваше да подлага на съмнение всяко действие на Ройд. Не би му поверила сина си, ако инстинктът не й подсказваше, че Майкъл ще е в безопасност с него. А ето че все пак не правеше нищо, освен да се тревожи и да се съмнява в него, откакто беше пристигнала на острова. Ройд не би я оставил сама да спре тази лудост. Щеше да дойде, защото така беше казал.

Трябваше да му има доверие.

Беше стигнала до цистерните. Приближи първата, вдигна капака и напълни епруветката.

Нямаше нищо в резервоара.

Остави епруветката на таблата и се придвижи към следващата цистерна. „По-бавно, не бързай.“

Нямаше оръжие.

Отиде до третата цистерна. Напълни епруветката. Нямаше оръжие.

В петата цистерна видя оръжието веднага щом вдигна капака. Беше поставено в черна непромокаема торбичка, прикрепена към стената на резервоара. Обзе я огромно облекчение.

Застана така, че да е между резервоара и Бош. Слава Богу, той не ѝ обръщаше никакво внимание. Крещеше нещо на работниците за това, къде да оставят другите цистерни. Напълни епруветката, взе оръжието и го пусна на циментовия под между цистерните. Постави и тази епруветка до другите, остави таблата до цистерната и се придвижи по-нататък по редицата.

— Побързай! — извика ѝ Бош. — Готови сме да тръгваме.

— Остават ми още две цистерни.

Тя бързо напълни и последните две епруветки и се върна при таблата. Коленичи, остави епруветките върху таблата, взе оръжието и го скри под таблата.

— Готово.

Изправи се и тръгна към вратата.

— Ще ги занеса в лабораторията.

— Чакай.

Тя се закова на място и хвърли поглед през рамо. Бош ѝ се усмихва злобно.

— Не бягай така. Искам да гледаш как изливам водата от цистерните във водните запаси.

— Защото знаеш, че не искам да го правиш?

— Може би. Защото мисля, че нарочно се бавиш. Ти ни причини достатъчно проблеми. Санборн трябваше да те остави на мен.

— Появярай ми, Санборн беше достатъчно садистичен, за да ти угоди.

— Остани там и гледай. — Той се обърна към мъжете, застанали до цистерната. — Една по една. Първата цистерна.

— Не го правете! — прошепна тя.

— Първата цистерна.

Мъжете наклониха цистерната и течността се изля.

Бош извика:

— Втората цистерна!

Тя извади оръжието от пластмасовата торбичка.

— Третата цистерна.

Тя постави оръжието върху таблата.

— Бош.

Той я погледна.

Тя го застреля право между очите.

Изненадата остана изписана на лицето му, когато той се свлече на купчина на пода.

Зад нея се разнесе рев. Софи се обърна и побягна вън от завода. Но на пътя между нея и вратата застана охраната. Отново вдигна оръжието.

Охраната падна на земята.

Нож. В гърба му беше забит нож.

— Хайде! — Ройд я сграбчи за ръката. — Всички ще измрат само след минута. — Той почти я пренесе на ръце през вратата. — Хората на Бош ще бъдат малко объркани, но това няма да им попречи да умрат.

— Аз го убих. — Тя се задъхваше, докато тичаха нагоре по хълма. — Той изля PEM-4 във водните ресурси и аз го убих. Застрелях го...

— Знам. Видях. — Започнаха да се спускат от другата страна на хълма. — Отстраних първия мъж от охраната и успях да стигна до прозореца от далечната страна. Защо, по дяволите, просто не си тръгна оттам. Водата беше заразена и след изливането на първата цистерна.

— Може би недостатъчно, за да причини вреда. Не можех да бъда сигурна. Трябваше да го спра.

Зад тях се чуваха викове. Обзе я паника.

— По-бързо! — Ройд започна да я бута към група дървета на няколко ярда от тях.

— Бързам. И не можем да се скрием в тази оскъдна растителност. Прекалено е...

— Млъкни!

Стигнаха до дърветата и той я накара да легне на земята. Бръкна в джоба на якето си и извади нещо.

— Сега ще можем да отвлечем вниманието си от това. Какво ли искаше да каже?

Силна експлозия разтърси земята. От другата страна на хълма небето стана яркочервено.

— Заводът! — прошепна тя. — Ти взриви завода.

— Това беше единственият начин да се уверя, че няма да остане никакво количество PEM-4. Ти знаеше, че е най-вероятно да се случи това. — Той напъха дистанционното управление обратно в джоба си.

— Казах ти, че ще го изтрия от лицето на земята. — Изправи се. —

Хайде. Трябва да стигнем до плажа от другата страна на острова. Хората на МакДъф ще са в завода, за да проведат операцията по разчистването. А Кели те чака, за да те заведе на ланчията.

— Не.

— Да. — Той я погледна. — Ти свърши достатъчно. Остави ни да свършим останалото.

— Санборн. Той е в къщата. И в онзи сейф са *моите* файлове.

— Ще ги взема.

— Моите файлове, моята работа, моята отговорност. — Тя затича към къщата, която беше на върха на хълма. — И трябва да побързаме. Възможно е да е чул експлозията. Ще се досети какво се е случило, ще грабне файловете и ще изчезне. Вероятно е планирал пътя си за бягство.

— Софи, имай ми доверие.

— Имам ти доверие. За известно време го бях изгубила. Имам проблеми с доверието. Но реших, че вярвам в себе си и в собствените си инстинкти, така че трябва да вярвам и на теб. — Тръгна още побързо. — Но доверието няма нищо общо с това.

Той изруга тихо.

— Окей. По дяволите, тогава, ще го направим заедно. Не трябва да се опитваш да свършиш всичко сама. Вече ме измами по отношение на Бош. Ако си спомняш, аз самият исках да отърва света от Бош.

Как би могла да забрави? Кимна.

— Така че, ще трябва да ме застреляш, за да ме спреш да ти помогна. — Той я погледна право в очите. — И знаеш, че ще направя всичко за теб.

— Да.

Къщата беше само на неколкостотин ярда от тях. Не се виждаше охрана. Това не означаваше, че няма охрана вътре, помисли си тя.

— Санборн има двама души охрана, които са винаги с него. Не ги виждам.

— Може ли да се стигне до библиотеката от задната страна на къщата?

— Да. Има веранда, която има врата и към библиотеката. — Тя кимна с глава към ъгъла на къщата. — Няма охрана. Къде са?

— Каза, че охранителите са само двама?

— Вероятно е решил, че няма нужда от повече с всички те тези потенциални роби на острова. — Тя кимна към френските прозорци.

— Това там е библиотеката.

— Не свети. Ще останеш ли тук, докато аз проверя?

— Не.

— Дяволите да го вземат! — Тръгна към вратата. — Тогава, прикривай гърба ми.

Ройд тръгна с едното рамо напред, стигна до прозорците и ги отвори.

Не последваха изстрели. Той легна на пода и се претърколи на една страна. Софи го последва. Все още нямаше изстрели. Той запали джобното си фенерче и лъчът му обходи стаята. Беше празна. Никакъв звук в стаята. Никакъв звук в цялата къща.

— Може да е изтичал към завода, когато е чул експлозията — каза тя.

— Не мисля, че би направил това. Не би рискувал така ценното си скривалище. Би избягал, за да спечели време и отново да започне борбата. — Изправи се на колене. — А това означава, че си прави и че най-вероятно е взел със себе си диска с формулите на РЕМ-4.

— Как?

— По въздуха или с лодка. — Той тръгна към вратата. — Не сме чули хеликоптер. Обзалагам се, че е отишъл на кея и е влязъл в морето с никаква лодка.

И той затича като луд.

Санборн се качваше в лодката в края на дългия кей, когато те стигнаха до пристанището. Единият от охраната току-що беше включил двигателя.

— По дяволите! — изруга Ройд и стисна здраво оръжието.

— Кеят е прекалено дълъг. А все още сме извън обсега на оръжието. Ще трябва да се приближим още. И той отново затича.

— Скъпа Софи! — извика Санборн, когато лодката започна да се откъсва от кея. — Надявах се да те видя, за да ти кажа в лицето, че в момента синът ти страда от бавна и агонизираща смърт. Обадих се, когато видях експлозията в завода.

— Той не е мъртъв — каза Софи. — Ти си в ръцете ни, Санборн.

— Не ти вярвам.

Със сигурност вече бяха достатъчно близо.

— Вярно е.

— Тогава, трябва да направя така, че никога повече да не го видиш. — Санборн кимна с глава на человека от охраната до себе си. — Застреляй я, Кърк.

Мъжът вдигна карабината. О, Господи, карабината имаше обхват, какъвто техните пистолети нямаха.

— Не!

Ройд се изпречи пред нея и я повали на земята. Вдигна оръжието си и стреля, докато се претъркулваше встриани.

Карабината стреля в същия миг.

Чу се как куршумът се забива в плътъ.

Тя, изпаднала в паника, осъзна, че това е плътта на Ройд.

Коленете му се подгънаха и той се свлече.

Кръв. От гърдите му шурна кръв. Очите му се затвориха.

— Ройд!

Още един изстрел. Куршумът се заби в дървото на кея до нея. Тя инстинктивно закри Ройд с тялото си. Вдигна оръжието си и започна внимателно да се прицелва.

А после го свали.

Санборн падаше по лице в лодката. Върхът на главата му беше отнесен. Мъжът, когото той беше нарекъл Кърк, беше свалил карабината си, когато го беше видял да пада.

— Уцелих... ли... го? — Ройд отвори очи и я погледна.

— Да. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Млъкни. Не говори. — Тя разтваряше ризата му. — Защо го направи? — Гласът ѝ не беше стабилен. — Не биваше да го правиш, по дяволите.

— Да... Трябваше. — Очите му отново се затвориха. — Не... можех... да направя... нищо... друго. Казах... ти.

„Бих умръял за теб.“

— Да не си посмял да умреш. Чуваш ли ме? Не съм те молила да се държиш като някакъв проклет герой.

Господи, раната беше в горната половина на гърдите. Не биваше да изпада в паника. Беше лекар. Трябваше да се държи като лекар и да му помогне.

— Дръж се. Винаги си ми казвал, че страдам от параноя, защото се опитвам да поема цялата вина върху себе си. Искаш ли да прекарам и остатъка от живота си в такива обвинения?

— Не... мисли за това.

— Тогава, мълкни, докато аз спра кръвта и станеш стабилен.

— Никога не съм бил стабилен. Това... не е моето... обичайно състояние.

— Ще се промениш. — Тя извади телефона си и набра номера на МакДъф. — Ние сме на кея. Ройд е прострелян.

— Веднага ще дойдем на помощ.

— Добре. — Тя затвори. — Сега ще проверя дали куршумът е все още в теб, или е излязъл. Ще боли.

Той не отговори.

Беше изпаднал в безсъзнание.

— Софи.

Тя вдигна поглед и видя МакДъф и Кемпбъл да стоят над нея.

— Прекалено много се забавихте. — Ръцете ѝ се сключиха здраво около Ройд. — Той можеше да умре.

— Десет минути. — МакДъф коленичи до нея. — Дойдохме толкова бързо, колкото можахме. Как е той?

— В шок. Изгуби много кръв. — Тя поклати глава. — Не знам какво друго. Направих всичко, което можах. Трябва да го закараме в болница.

Тя внимателно отдръпна ръцете си от тялото на Ройд и седна. Господи, не искаше да го изгуби! И затова не искаше да го пусне. Имаше абсолютно неподкрепеното от разума чувство, че докато го държи, той няма да си отиде от нея.

— В безсъзнание е, откакто ви се обадих.

— Аз веднага се обадих за хеликоптер. Скоро ще са тук. — Той каза на Кемпбъл: — Отиди да го чакаш. Казах им да се приземят до къщата.

— Добре.

Кемпбъл се обърна и затича по кея. МакДъф се обърна към Софи:

— Ти добре ли си? Това по теб неговата кръв ли е?

— Да. — Тя тъпо погледна изцапаната си с кръв блуза. — Аз не съм ранена. Той отнесе куршума, предназначен за мен.

— Санборн?

— Мъртъв е. Ройд го застреля. Не знам къде е. Беше в лодката с двамата си бодигардове. — Гласът й трепереше и тя се опита да говори по-спокойно. — Трябва да го намерите. Дискът с формулите на PEM-4 е в него. Аз трябва да ги имам. Те винаги ще бъдат заплаха...

— Ще го намерим. — Той я стисна леко за рамото. — Всичко ще бъде наред, Софи.

Тя затвори очи. Това бяха празни думи, докато Ройд лежеше и се бореше за живота си. Не, двамата щяха да се борят. Нямаше да му позволи да умре. Той трябваше да живее, иначе тя не знаеше дали би оцеляла.

Господи, каква egoистка можеше да бъде! Ройд заслужаваше да живее дълго и щастливо, независимо от нея. Изречението се въртеше отново и отново в главата ѝ, тя беше неспособна да мисли за каквото и да било друго. Ройд трябваше да живее! Трябваше да живее!

— Софи — каза МакДъф тихо, — мисля, че чувам хеликоптера.

Тя отвори очи. Също го чуваше. Обзе я надежда. Прегърна здраво Ройд.

— Тогава, да го измъкнем оттук.

След час те пристигнаха в болницата „Санто Доменико“ в Каракас. Само минута по-късно Ройд беше отнет от Софи и закаран в хирургията.

— Добре ли си? — МакДъф изучаваше изражението ѝ. — Останал е жив досега, Софи. Това е добър знак.

— Но също така може и да умре — каза Софи. — Оценявам това, че се опитваш да ме утешиш, но го знам. Издържа пътуването с хеликоптера обаче, което също е добър знак.

— Нека те заведа в стаята, където чакат близките на пациентите, и да ти донеса кафе.

Тя не искаше да отива в онази стая. Искаше да влезе в операционната и да гледа какво правят с Ройд. Искаше да помогне, по дяволите. Пое си дълбоко дъх.

— След минута. Трябва да изляза, за да се обадя по телефона. — Тя тръгна към вратите на спешното отделение. — И без това щях да се обадя на Майкъл. Искам да съм заета с нещо. — Хвърли поглед през рамо. — Ройд ми каза, че той е с Джок. Все още ли е с него?

Той кимна.

— В къщата до езерото в Атланта.

София изкриви устни.

— Трябва да е голям актьор. Не познах гласа му, но Санборн очевидно помисли, че той е Франкс. Това ме изплаши.

— Джок е много добър във всичко, с което се заеме. — МакДъф и отвори стъклените врати. — Но не би рискувал да имитира гласа на Франкс без малко техническа помощ.

— Какво?

— Игра на котка и мишка с Франкс цял ден и половина, преди да го елиминира.

Тя смиръщи вежди.

— Не разбирам.

— Джок трябваше да запише много пъти Франкс, когато говори с хората си, със Санборн, просто да говори. После той и Джо Куин занесоха диска на експерт от местната полиция и ФБР. Някога Куин работил във ФБР и все още имаше връзки. Свързаха някакво устройство към телефона, който Джок взе от Франкс. Той наистина успя да заблуди Санборн.

— А аз изпаднах в ужас.

Усмивката на МакДъф изчезна.

— Изненадан съм, че Ройд не ти е казал какво става при нас.

— Каза ми. Но не с подробности. А когато чух, както реших, гласа на Франкс, бях вече на острова. — Тя сви рамене. — Беше прекалено късно да го разпитвам. Трябваше да решава дали наистина му имам доверие.

— И имаше ли му доверие?

— Да, но след като дълго дълбах в душата си. Не беше лесно. — Тя се облегна уморено на стената. — Нищо не ми е лесно, когато става въпрос за Ройд. — Но, мили Боже, тя искаше това грубо копеле да живее! — Трябваше да се ръководя от инстинкта си.

— А може би и от нещо друго? — МакДъф не изчака отговора ѝ.

— Обади се. Ще ти донеса чаша кафе. Черно ли?

Тя кимна и той се скри обратно в болницата. Нещо друго? Харесване? Може би... любов? Тя стисна здраво телефона. Страст, близост, възхищение — знаеше, че изпитва всички тези неща към Ройд. А сега трябваше да приеме тази ужасяваща празнина и паника, които я обземаха, когато решеше, че го е загубила.

И все още можеше да го изгуби. Сълзи изпълниха очите ѝ. Трябваше да се държи. Да бъде заета с нещо. Набра номера на Джок.

Той отговори на третото позвъняване.

— Не вярвам да искаш да говориш с мен, Софи. Тук има едно дете, което всеки момент ще грабне телефона от мен.

— Не бях ли добър, мамо? — заговори нетърпеливо Майкъл. — Джок ми каза, че трябва да се преструвам, за да бъдеш в безопасност.

— Беше много добър, милият ми. Какси?

— Чудесно. Много е красиво тук край езерото. Жан има куче на име Тоби, което е наполовина вълк и е наистина страхотно. А Жан ме учи да играя покер.

— Някакви проблеми със съня?

— Само веднъж. Джок ми каза, че сега си в безопасност, защото си победила лошите момчета. Кога ще дойдеш да ме вземеш?

— Веднага, щом мога. Има още нещо, което трябва да свърша тук. Дай ми да говоря пак с Джок. Обичам те.

— Аз също те обичам.

— Той е добре, Софи — каза Джок, когато взе телефона. — Само един пристъп на кошмари, и то съвсем лек. Справя се чудесно.

— А откъде има синините?

— Жан.

— Какво?

— Сенки за очи. Тя ги използва, за да му придаше този вид, все едно е бит. — Направи пауза. — Как е Ройд?

— Още не знаем. В болницата сме и чакаме. — Тя прегълтна мъчително. — Ще дойда да взема Майкъл веднага, щом мога. Но още не искам да оставям Ройд.

— Няма проблеми. Двамата с Жан се разбират чудесно, а сега, като знае, че ти си добре, той ще е още по-щастлив.

— Той звучи така, сякаш е наистина много доволен. Покер?

— Всяко момче трябва да познава игрите, които се основават на шанса. — Тонът на Джок стана сериозен. — Много ми се иска да

можех да съм с теб на Сан Торано. Може би, тогава, нещата щяха да са различни за Ройд.

— А вероятно не.

— Сега вече нарани чувствата ми. Искаш да кажеш, че не вярваш, че съм човек, който може да помести планини?

— Вярвам, че си мой приятел, ти запази сина ми жив в момент, в който той можеше да бъде ранен или убит. И това също е голяма планина.

— Струваше си, но не беше нещо вълнуващо. — Той въздъхна присмехулно. — Но ще бъда човекът, на когото можеш да разчиташ, докато ти решиш да ме освободиш. Обади ми се, когато имаш новини. Дочуване, Софи.

Той затвори. Тя натисна бутона за край на връзката и си пое дълбоко дъх. Поне с Майкъл всичко беше наред.

— Как е синът ти?

Тя се обърна и видя МакДъф, застанал наблизо.

— Добре е. Учи се да играе покер, забавлява се с кучето на Жан.

— Тоби? — Той ѝ подаде кафето. — Чух, че бил наистина превъзходно животно. Тя е луда по него.

— Мислех, че знаеш това от опит. Вие сте толкова добри приятели.

— Нашата връзка е малко... трудна. Никога не ме е канила в къщата край езерото.

— Иска ми се и за Майкъл да не беше необходимо да остава там.

— Внезапно ѝ хрумна нещо. — Може да имам проблеми да стигна до Майкъл. Това, че Санборн и Бош са мъртви, не означава, че всичко е наред. Полицията все още ме търси за смъртта на Дейв.

— Може би няма още дълго да е така. Убедих ЦРУ да изпратят техен екип на местопрестъплението, за да съберат доказателства. Макар че е оставил твоята ДНК там, възможно е Девлин да е оставил и своята. Може да мине малко време, но ЦРУ ще се справят. Те са ни много благодарни, че сме успели да ги отървем от потенциалното главоболие, свързано с РЕМ-4. — Хвана я за ръката. — Става студено.

Острият студен въздух, без мириса на антисептици, ѝ действаше добре. Трябваше обаче да отиде в стаята, където чакаха близките, за да е на разположение, когато приключват с хирургията. Някой ще отиде и ще ѝ каже...

Умишлено спря да мисли, защото паниката отново се надигна в нея. Той нямаше да умре. Щеше да оцелее след операцията. Когато лекарите влязат в онази стая, те ще ѝ кажат, че Ройд ще се оправи. Кимна рязко и тръгна към стъклените врати.

— Прав си. Да влезем вътре. Сигурно скоро ще научим нещо...

— Да... не би... да чакаш... последните ми думи? — запита дрезгаво Ройд.

Той се размърдваше! Софи се напрегна и изправи гръб, както седеше на стола до леглото.

— Не бива да говориш. Искаш ли нещо?

— О, да. Имам цял списък. — Той затвори очи. — Но ако умирам, ще... трябва да подредя нещата... по приоритет.

— Не умираш. Още не. — Тя поднесе чаша с натрошен лед до устните му. — Вземи парченце и го остави да се разтопи в устата ти.

Той се подчини.

— PEM-4. Взе ли... файловете?

Тя кимна.

— МакДъф успя да определи местоположението на лодката с помощта на хеликоптер. В куфарчето на Санборн бяха всичките материали за PEM-4.

— И ти какво направи с тях?

— Изгорих ги. До последния лист.

— Добре. Кога ще мога... да изляза оттук?

— След месец, може би малко по-дълго.

— А откога съм тук?

— От два дни.

Два дълги, ужасни дни, в които тя го наблюдаваше как лежи и всяка минута се съмняваше, че той ще се събуди от този наркотичен сън.

— Снощи обаче състоянието ти се подобри и разбрахме, че ще живееш.

— Майкъл?

— Той е добре. Все още е в Атланта.

Той отвори очи.

— Тогава... ти защо си тук?

Зашото през тези ужасни часове не знаеше дали тя самата ще оцелее, ако Ройд умре. Защото вече не се съмняваше в чувствата си към него.

— Казах ти, той е добре. Няма нужда от мен.

Ройд изкриви устни.

— А ти трябва да изпълниш дълга си.

— Млъкни! — Гласът й трепереше. — Опитвам се да прояви съчувствие, а и не мога да те мъкна със себе си в това ти състояние. Но ще запомня всичко и ще ми върнеш дълга, когато излезеш от болницата.

— Кажи ми защо си нежна с всички, освен с мен?

— Бях нежна... Когато ти беше в безсъзнание.

— И си мислела, че умирам. Следващия път може би ще ми позволиш да се насладя на това твоето качество, когато съм в съзнание и буден. — Той затвори очи. — Сега ще спя. Трябва да се оправя наистина бързо. Имаме много неща за уреждане помежду си и аз ще... имам нужда от всичките си сили...

— Да, заспивай. Имаш нужда от сън.

Той мълча един миг.

— Защо остана при мен, вместо да отидеш при Майкъл?

— Ти имаше нужда от мен.

— И?

— Ти ми спаси живота.

— И?

— Заспивай! — каза тя неспокойно. — Няма да чуеш нищо друго от мен...

— Не, ще чуя. Само почакай...

Дишането му ставаше все по-бавно, докато постепенно заспиваше.

Беше казал, че имат много неща за уреждане помежду си. Ройд опипваше почвата дори докато се бореше, за да възвърне силите си. Как биха могли да уредят нещо помежду си? И двамата бяха жертви, които се мъчеха да оцелеят след ужаса, причинен от Санборн и Бош. Тя не можеше да мисли логично, нито пък ясно. Беше толкова уморена, че въобще едва можеше да мисли.

Можеше обаче да чувства. О, да, можеше да чувства. Протегна ръка и нежно приглади косата назад от лицето му. Беше ѝ добре да го

докосва и да чувства жизнеността, която се завръща в него. Ройд ѝ беше станал толкова близък...

Той отвори очи.

— Хванах те — прошепна.

София премигна, за да не потекат сълзите по бузите ѝ.

— Ти се преструваше на заспал.

— Един мъж трябва да прави това, което се налага. — Той обърна главата си така, че бузата му да докосне ръката ѝ. Отново затвори очи. — Не спирай...

— Няма. — Тя го погали нежно по бузата. — Не можеш да ме накараш да спра...

ЕПИЛОГ

*Имението на МакДъф
Шест месеца по-късно*

— Софи.

Той идваше!

Тя извърна поглед от морето и видя Ройд да върви надолу по пътеката. Вървеше бързо, нетърпеливо, изражението му беше замислено. Сърцето ѝ биеше толкова тежко, че не можа да проговори веднага.

— Изглеждаш много добре. — Трябаше да се застави гласът ѝ да не трепери. — Как се чувстваш?

— Като обезумял. Събудих се на следващата сутрин в онази проклета болница и ми казаха, че си напуснала страната. Защо?

— Разбрах, че не мога да остана.

— Майкъл?

— Това беше една от причините. Той имаше нужда от мен повече от теб.

— По дяволите, ако е било така! — Той направи пауза. — Как е той?

— Справя се добре. Имаше само два кошмара за последните няколко месеца. Мисля, че положението започва да се подобрява.

— Чудесно. А сега, каква беше другата причина да ме изоставиш в болницата?

— Другата причина беше много лична. Бях объркана и имах нужда да остана насаме със себе си, за да премисля нещата.

— Без мен.

— Без теб. Трудно ми е да мисля ясно, когато ти си наоколо.

— Добре.

Тя срещна погледа му.

— Ти също имаше нужда от време. От пространство да дишаш. Заслужаваше да ти дам възможност да си отидеш от мен и да забравиш

за съществуването ми. Да забравиш всичките лоши неща, за които съм станала причина в живота ти.

— Но ти, също така, ми даде и много добри неща. Колко време ще ми е необходимо, за да те убедя, че всичко между нас е разплатено?

— Той не изчака отговора й. — И така, ти си накарала МақДъф да ви вземе двамата с Майкъл тук.

— Само докато реша, че съм готова за теб. — Тя се усмихна. — Трябаше да свърша и някои други неща. Аз и Жан Макгуайър успяхме да съберем значителна част от парите, необходими за повторното построяване на пречиствателния завод на остров Сан Торано. Тя е забележителна жена.

— И аз така чух. — Той замълча. — Знаеш ли, аз едва не бомбардирах цялото онова място.

— Е, добре, че не го направи.

— Щях да ти дам още месец, за да ми напишеш покана. — Направи гримаса. — Може би все пак започвам да ставам цивилизиран.

— Няма начин. Но ти си умен и знаеше, че съм права да постъпя така.

— Права беше за себе си. Аз нямах нужда от време. Знаех какво искам. — Направи крачка към нея. — Ще го получа ли?

— И какво искаш? Секс?

— Да. Ти ми позволи да те опозная. Искам да говоря с теб, да живея с теб и да вършим такива неща като например да гледаме филми, да пазаруваме и да гледаме мачовете на Майкъл.

— Майкъл. Разбиращ ли, че сделката включва и него?

— Не съм идиот. Ще се справим. Той е част от теб. — Ройд беше само на стъпка от нея. — Точно както и аз ще бъда част от теб. С всеки дъх, който поемаш, с всичко, което правиш. Това плаши ли те?

— А теб плаши ли те?

— Уплаши ме първия път, когато разбрах какво изпитвам към теб. Сега съм свикнал с това. — Той си пое дълбоко дъх. — Обичам те.

— Разклати глава. — Господи, беше ми трудно да го кажа. Надявам се, че си е струвало.

— Няма нужда да го казваш пак. Любовта означава различни неща за различните хора. Трябва да свикнеш с мен. Ще говорим за това след нашата първа година заедно.

— Колко си щедра! — Ройд с любов обхвата лицето ѝ в шепите си и ѝ се усмихна лъчезарно. — Но мисля, че ще говорим сега, веднага.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.